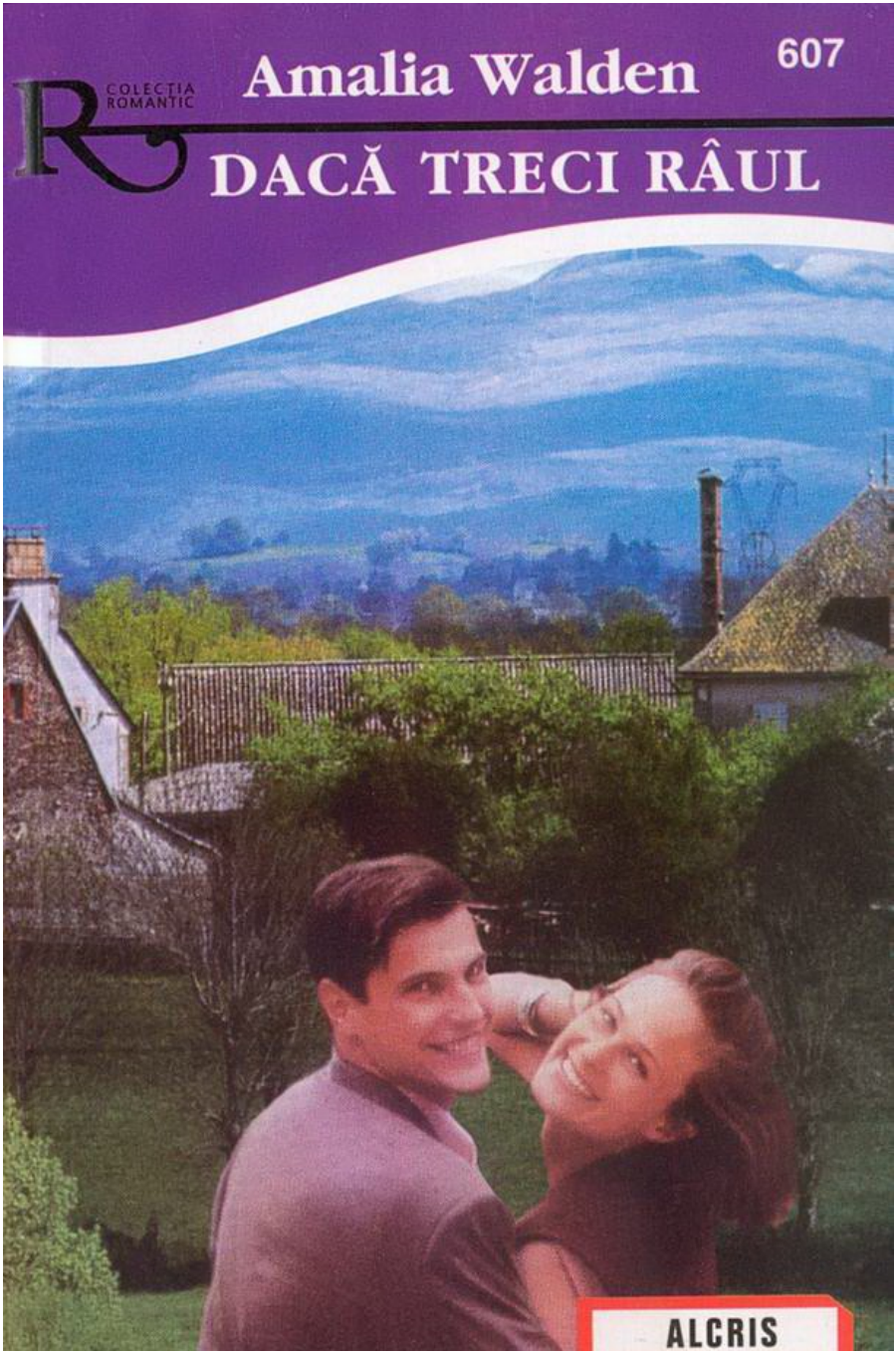
COLECȚIA ROMANTIC
Amalia Walden
607
DACĂ TRECI RÂUL
ALCRIS

AMALIA WALDEN

Dacă treci râul

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Rebecca Menteith tocmai intră pe şoseaua ce ducea la Timaru. Spre est sclipeau apele Golfului Caroline, spre sud, în faţa ei, şerpuia Şoseaua Stafford, iar la vest, dealurile şi colinele străjuiau pe distanţă de mile drumul la capătul căruia erau Alpii de Sud.

Cu o lună în urmă, îşi închipuise că noua ei carieră de scriitoare independentă o va duce mai întâi la Fiordland unde, în mijlocul singurătăţii, va încerca să scrie o carte, în loc de a mai edita scrierile altora. Dar acum, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori în ultimul timp, trebuia să-şi întrerupă planurile şi să încerce, aşa cum spusese cu desperare mătuşa Mirrie, s-o ajute pe verişoara sa.

Totuşi, de data aceasta, ar putea exista nişte

compensaţii. Verişoara ei se afla în cel mai misterios loc posibil: în creierul munţilor, unde fiecare clipă era o provocare spre o nouă aventură. Cu siguranţă, un loc foarte ciudat pentru verişoara aceasta a ei, mereu fără astâmpăr, mereu în mişcare. De data aceasta, însă, toţi crezuseră că dragostea acesteia pentru un fermier din vârful muntelui avea să facă minuni.

Mătuşa Mirrie venise cu ideea ciudată că, dacă verişoara ei apropiată ar merge să locuiască acolo, nu ar mai părea că locul acela e atât de îngrozitor de izolat. „Are nevoie de cineva din familie care să meargă s-o viziteze, şi tu întotdeauna ai ştiut să-i ridici moralul şi să-i dai curaj, Rebecca. Providenţa a vrut să ai drum spre sud”.

Rebecca n-ar fi numit aceasta un semn al providenţei, ci mai degrabă o pacoste. Timp de doi ani, plănuise şi strânsese bani să plece de la ziarul unde era redactorul paginii pentru femei şi copii, să închirieze o rulotă de la nişte prieteni din Dunedin şi să încerce să scrie romanul care pur şi simplu se cerea scris. Acum, trebuia să amâne îndeplinirea acestui vis ca să-şi ajute verişoara să se adapteze

vieţii retrase de la munte, după ce-şi petrecuse mare parte din cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă colindând metropolele lumii.

Pentru o clipă, şi pentru prima dată în viaţa ei, Rebecca simţi o uşoară umbră de gelozie. Ea însăşi îşi dorise, în mod inexplicabil, să trăiască la munte, însă niciodată nu reuşise să stea mai mult de o zi sau două acolo. Nici măcar nu-nvăţase să schieze, deşi verişoara ei care călătorise atât de mult în străinătate cu părinţii şi mersese în cele mai sofisticate staţiuni montane, era expertă.

De fapt, acest lucru îi făcuse pe toţi să spere că noua logodnă nu va fi un dezastru.

Ţi-o puteai imagina pe Becky în staţiunile montane de lux din Elveţia sau Franţa, în cafenele şi hoteluri – o prezenţă strălucitoare care se făcea întotdeauna remarcată, dar nu într-o fermă îndepărtată unde câteodată un râu peste care nu exista pod îşi ieşea din matcă, o izola complet de restul lumii.

Era ciudat ce firi diferite aveau cele două fete, şi asta cu atât mai mult cu cât erau aproape identice ca

înfăţişare şi aveau chiar şi acelaşi nume. Asemănarea lor nu era totuşi surprinzătoare: mamele lor erau surori gemene, iar taţii, fraţi. Ele însele fuseseră luate adesea drept gemene. Rebecca era o idee mai înaltă şi poate să fi avut un kilogram în plus, dar amândouă aveau aceleaşi trăsături delicate: conturul feţei perfect oval, sprâncenele arcuite, ochi albaştri şi păr arămiu. Rebecca, însă, avea o fermitate şi o tărie de caracter ce o purtase năvalnic prin tot felul de cruciade şi aventuri neortodoxe, pe când Becky era genul mai stabil, mai casnic, mai ataşat.

Mamele lor se amuzaseră în ceea ce priveşte numele fetelor. Becky se născuse în India, unde tatăl ei fusese trimis ca ambasador pentru câţiva ani. Rebecca se născuse în Noua Zeelandă. În timpul sarcinii, cele două surori făcuseră schimb de idei de nume în scrisorile pe care şi le trimiseseră. Astfel, pe Rebecca ar fi trebuit s-o cheme Prudence – un nume care s-ar fi dovedit, total nepotrivit, iar pe Becky, Angela, numai că, aproape înainte să nască – la o diferenţă de o săptămână, prima născându-se Rebecca – amândurora le veni aceeaşi idee, şi anume copilul,

dacă era fetiţă, avea să poarte numele bunicii materne. Aşadar, la distanţă de mii de mile, au fost botezate două Rebecca Menteith.

Cum serviciul lui Alan Menteith în diplomaţie îl purtase prin numeroase locuri nesigure din lume, sau în locuri unde nu se putea asigura un învăţământ ortodox, Becky îşi petrecuse mare parte din viaţă în Noua Zeelandă, cu părinţii Rebeccăi. În vacanţe, mergea la propriii ei părinţi care o răsfăţau nebuneşte, pentru a compensa timpul în care nu erau împreună. Chiar după ce devenise de acum adultă, Becky nu renunţase la acele vacanţe fabuloase, motiv pentru care nici nu avusese vreodată o slujbă stabilă. Lucra ocazional la biroul tatălui ei, iar când se întorcea în Noua Zeelandă se baza pe suma generoasă de bani pe care acesta i-o asigura.

Rebecca intră cu maşina închiriată pe o stradă laterală şi opri în faţa hotelului unde mătuşa Mirrie îi rezervase o cameră pentru a rămâne pe timpul nopţii.

„I-am spus lui Becky, povestise mătuşa Mirrie ca, ori de câte ori simte că nu mai poate suporta singurătatea, să meargă la Timaru la hotel. Tare mult

aş vrea ca, de data aceasta, să reuşească să se stabilească”.

Nici nu era de mirare! Era a treia logodnă a lui Becky. Unchiul Alan încercase să o împiedice, dându-şi bine seama că viaţa aceea la munte pe care Becky o visa n-avea să fie numai schi şi excursii. E adevărat, Becky se plictisise repede şi de cele două relaţii anterioare, dar cel puţin acolo erau potrivite, pe când actuala era cea mai incompatibilă cu putinţă.

Mătuşa Mirrie era terorizată de ideea că, dacă Becky rupea încă o dată logodna, niciun bărbat nu o va mai lua de soţie. Becky plecase foarte încrezătoare. Considera Craigievar unul din locurile de mare atracţie din district şi spera ca mătuşa cea bogată a lui Lennox să-i cumpere un teren de mii de acri şi să le construiască o casă nouă; atunci, ar avea acces la noile pârtii de schi, iar când se va finaliza construcţia podului pe proprietatea învecinată, nu vor mai depinde deloc de toanele acelui râu învolburat care, din când în când, le taie accesul la şoseaua de legătură. Acestea fuseseră speranţele…

Acum, însă, din scrisorile pe care Becky le scria

părinţilor – aceştia locuiau în Auckland, ca şi Rebecca – reieşea că familia o trata îngrozitor. Asta o făcea pe Rebecca să fie foarte sceptică în privinţa modului cum avea să fie primită – ea, o replică perfectă a celei pe care cei de acolo o repudiau. Totuşi, din moment ce călătorea spre sud, ar fi fost egoism din partea ei să refuze rugămintea mătuşii Mirrie şi să nu treacă pe la Becky să vadă cum stau lucrurile. Avea s-o sune pe aceasta, s-o roage să vină la Timaru câteva zile, apoi o va însoţi până acasă.

— Am o cameră rezervată pentru una sau două zile, spuse ea recepţionerei. Mă numesc Rebecca Menteith.

— Bine, dar… aţi luat cheia acum un sfert de oră, bâigui recepţionera complet zăpăcită şi v-aţi dus deja valiza sus… Iertaţi-mă, nu mai înţeleg nimic.

— Tocmai am sosit din Christchurch. Trebuie să fie o greşeală. Ah, înţeleg. Trebuie să fie verişoara mea – acelaşi nume, aceeaşi înfăţişare. Suntem în mod curent confundate una cu cealaltă. Ea locuieşte dincolo de Lacul Tekapo, iar eu intenţionez să stau câteva zile la ea; probabil a venit să mă întâmpine şi a

urcat deja în camera pe care mama ei a rezervat-o pentru mine. Îmi pare rău pentru confuzia creată.

— Of, Doamne, credeam că am vedenii; parcă asistam la derularea unei imagini în reluare. Aţi spus „verişoare”, ori nici surorile gemene n-ar semăna mai bine.

— Mamele noastre sunt surori gemene, iar taţii fraţi. Cred că e vorba de un caz ciudat de reproducere a aceloraşi gene. Mai am un frate, dar nu semănăm absolut deloc unul cu celălalt. Pe când, asemănarea dintre mine şi Becky ne-a adus mereu numai încurcături. Acum, urc s-o văd.

— Nu arăta prea bine. În orice caz, dacă doreşte să rămână, rezervarea e pentru cameră dublă, neavând locuri libere decât aşa.

Rebecca urcă, îngrijorată. Dacă pentru un străin era evident că Becky nu arăta tocmai bine, înseamnă că era destul de grav. O iubea pe Becky, deşi nu prea o admira.

Când intră în cameră, Becky stătea pe un scaun şi privea pe fereastră, cu un aer deprimat.

— Ah, Rebecca! strigă ea văzând-o şi ridicându-

se imediat s-o îmbrăţişeze. Nu speram să fii aici înainte de prânz. Nu am mai putut suporta nicio clipă în plus acea casă şi acei oameni îngrozitori, aşa că am fugit. După care, izbucni în plâns.

Rebecca o lăsă să plângă, rostind doar din când în când, cuvinte de alinare. De data aceasta, experienţa prin care trecea verişoara ei trebuie să fi fost extrem de neplăcută: să-ţi vizitezi viitorii socri şi să descoperi că nu eşti deloc primită cu bucurie. Trecu destul de mult timp până când Becky reuşi să devină coerentă.

— Poate că ar fi trebuit să-mi închipui cum va fi, dar când Lennox mi-a vorbit despre fermă, mi s-a părut că e un fel de prelungire a vieţii de la Château… ştii… schi şi mese rafinate, totul cu iz elveţian.

— Şi, în loc de asta, ai găsit acolo o existenţă dusă în condiţii primitive. Era de aşteptat, draga mea. Tu şi Lennox v-aţi întâlnit pe muntele Ruapelm într-o atmosferă artificială; te-ai îndrăgostit de locurile acelea şi de el, apoi aţi venit în Auckland, aţi trăit emoţia logodnei, apoi pentru scurt timp, v-aţi scris scrisori de dragoste, după care ai mers la acea fermă

de oi din munţi. Părea plin de farmec, dar, în cele din urmă, nu e decât o fermă foarte izolată, unde, chiar dacă, să zicem c-ar merge cu schiurile să adune oile, nu ai altceva decât rutina bine încetăţenită. Dar… există compensări, de exemplu, accesul la o nouă pârtie de schi. Apoi, Lennox este genul de individ care ar face să tresară inima oricărei fete.

— E uşor să filosofezi, Rebecca, atunci când nu eşti în cauză. Cum ţi-ar plăcea să te izolezi de toţi colegii de redacţie, de oamenii interesanţi pe care îi întâlneşti, de viaţa oraşului?

— Becky dragă, asta şi fac. Îmi iau o rulotă şi mă izolez undeva ca să scriu o carte.

— Nu va dura mult. Vei tânji după oameni.

— E posibil. Dar, nu uita, tu vei avea un soţ lângă tine.

— Problema a fost că Lennox a lipsit jumătate din timpul cât am stat acolo. Bărbaţii muncesc afară, câteodată rămân sus la cabane zile în şir. Eu, la rândul meu, am avut de făcut cele mai îngrozitoare munci gospodăreşti, fără nicio speranţă de ajutor. Iar afară, totul e pustiu, cenuşiu, anost. Uneori, viaţa nu e

numai dură, ci chiar crudă.

— Dar doamna Ewan Fordyce? Nu se ocupă ea de totul iar tu, doar să ajuţi? Nu ai fost prea explicită în scrisorile tale.

— S-a purtat acceptabil cu mine, dar trebuie să petreacă mult timp în sala de studiu cu copiii – fac cursuri prin corespondenţă. După părerea mea – şi le-am spus-o şi lor – ar fi mult mai bine să-i dea la un internat, deşi sunt mici. În orice caz, mi-au dat mie în grijă toată gospodăria, pentru ca Sylvie să aibă mai mult timp. Cel puţin, Darroch Fordyce a venit cu ideea aceasta; mi-a spus direct ce pretenţii are.

— Cine e? Am discutat doar puţin cu Lennox în timpul vizitei lui în Auckland, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit vorbind de altcineva decât de Ewan.

— E fratele lui Ewan – un tip foarte aspru, dur. E mai mic decât Ewan, dar se pare că el e proprietarul terenului de la Craigievar, care aparţinuse mătuşii lor. Am impresia că Darroch a mers primul acolo. Tatăl lor lucrează în domeniul construcţiilor navale în Port Chalmers – bănuiesc, de altfel, că mătuşa este din partea tatălui şi înoată în bani; încă mai are acţiuni în

acea proprietate. Ewan şi Sylvie au o locuinţă nouă, foarte frumoasă, dar pentru că Ewan e plecat în America de Sud ca să cumpere vite – sau să vândă… în sfârşit, ceva de genul acesta – ea a venit să stea la casa veche, părintească. De fapt, Ewan a vrut aşa, ca să n-o lase singură. Nu e corect; această călătorie în America de Sud era programată pentru mai târziu şi Lennox ar fi trebuit să meargă. Speram ca până atunci să fim căsătoriţi şi să-l însoţesc şi eu. Ştii, acum că tata şi mama s-au stabilit în Noua Zeelandă, îmi lipsesc mult călătoriile.

Rebecca se abţinu să-i aducă aminte că o mulţime de tinere făceau turul lumii întreţinându-se singure, luându-şi diferite slujbe în ţările pe care le vizitau. Tăcu şi ascultă mai departe.

— N-ar fi fost chiar atât de rău dacă n-ar fi avut proasta idee de a-şi lăsa menajera să plece într-o lungă vacanţă, la fiica ei căsătorită în Australia, în ideea că vin eu. Ai mai auzit aşa ceva? Cred că Lennox a exagerat puţin – i-am şi spus, de altfel – făcându-mă să-i cred mai înstăriţi decât sunt în realitate. Ce rost are să faci atât caz de averea pe care o ai, când totul

se reduce la mii de acri de pământ pustiu pe munte? Pentru mine, şederea aici nu a semănat deloc a vacanţă. Gândeşte-te şi tu, Rebecca, să fiu fără magazine, fără alţi oameni, doar cu oile – nenumărate şi proaste – cu ameninţarea avalanşelor şi pământul pustiu şi atât de tare, chiar acum, în septembrie, încât auzi paşii pisicilor acelea absolut ridicole!

— Pisici ridicole? clipi nedumerită Rebecca. Şi… cum pot fi nişte pisici ridicole?

Trebuia s-o facă pe Becky să vadă şi partea amuzantă… trebuia să existe şi o parte amuzantă.

— Numele lor! Una enormă, roşcată, care lasă păr, numită Mehitabel, un motan alb cu negru care sare ca un câine de vânătoare după vânat, numit Jehosaphat şi altul, ca o carapace de broască ţestoasă, pe nume Zachariah. Ştiu cât îţi plac pisicile, Rebecca, şi nu pe ele sunt supărată. Încercam doar să-ţi descriu ce se întâmplă acolo sus. Trebuie să mă ajuţi. Sunt într-o situaţie îngrozitoare. Înghiţi cu greutate, se scutură ca de un frison. Au cantităţi enorme de alimente şi, când nu povesteau despre oi şi despre cum este când rămân izolaţi din cauza căderilor de

zăpadă şi a ploilor, îmi spuneau cum făceau ei, la început, aprovizionarea pe un an întreg. Cred că, în condiţiile acelea, orice femeie venită aici ajungea uşor la desperare. Sunt aprinse lămpi şi focul în fiecare cameră, ca să nu îngheţe ţevile în timpul iernii… şi consideră asta romantic! Nu mai face figura asta… entuziasmată, ca şi cum ai asculta ceva extrem de interesant, de inedit. Asta e deformaţie profesională; te şi văd scriind un articol pe această temă, dar, crede-mă, când eşti acolo şi trăieşti totul pe pielea ta, e cu totul diferit. Când am obiectat că mi se dau prea multe de făcut şi că asta nu mai e vacanţă pentru mine, Darroch mi-a răspuns că nici nu era vorba despre vreo vacanţă, că-l rugase pe Lennox să mă aducă fără întârziere, ca să aflu ce înseamnă viaţa în acea regiune. Ai zice că e tatăl lui Lennox, nu vărul lui, bombăni ea. Mi-a spus că trebuie să înfrunt realitatea aşa cum e, dacă intenţionez să mă mărit cu Lennox, să mă asigur că nu e un simplu capriciu de moment alimentat de romantismul unei vacanţe petrecute într-o staţiune montană. L-am întrebat ce altceva puteau însemna diamantele de pe degetul

meu, dacă nu intenţia serioasă de a mă căsători, iar el a spus că întotdeauna considerase logodna ca pe o perioadă de probă înaintea căsătoriei şi că, în acea regiune, se obişnuia să se invite viitoarele soţii să vadă exact ceea ce înseamnă viaţa acolo, aşa că, dacă mi se pare că nu pot face faţă, acum e timpul s-o spun.

Suna într-adevăr brutal. Cu siguranţă, acest Darroch Fordyce fi putut prezenta situaţia cu mai multe menajamente. Parc-ar fi vrut ruperea logodnei. Sau, poate că viaţa acolo îi făcuse pe localnici să devină extrem de duri, poate că nu-şi dădeau seama ce şoc însemna acel stil pentru persoane ca Becky. Tatăl ei lucrase în diplomaţie toată viaţa şi, pentru Becky însăşi, atunci când nu se afla în Noua Zeelandă, în timpul şcolii, viaţa însemna dineuri, recepţii, cocteiluri, călătorii: Londra, Paris, München, Toronto… iar acum, o fermă de oi în vârful muntelui. Rebecca recunoştea, cu toată onestitatea, că acel Darroch Fordyce avea dreptate, numai că se exprimase mult prea direct şi nedelicat.

— Apoi am descoperit că Lennox nu are nimic din toate acestea, continuă Becky, furioasă. Darroch

spunea că această mătuşă a lor s-ar putea să-i cumpere o proprietate. După cum vorbesc despre ea, pare o adevărată scorpie. Vine aici din când în când, dar, din fericire, de când sunt eu nu a apărut. E în Anglia, sau poate că s-a întors deja. Înoată în bani… călătoreşte în toată lumea, în timp ce alţii trudesc pentru ca ea să aibă aceşti bani. Încă mai este interesată de această proprietate.

— A venit aici de la început, când nu erau decât nişte condiţii rudimentare?

— Da. Dar, crede-mă, acum îşi ia revanşa pentru toate lipsurile îndurate. Soţul ei a murit de mult, iar ea o duce foarte bine.

— A plecat de acolo când soţul ei a murit?

— Nu. A continuat să întreţină gospodăria împreună cu fiul ei câtva timp, apoi sănătatea acestuia s-a deteriorat. Nici nu-i de mirare! Trebuie să fie în apropiere de un spital, deci la oraş. Aşadar, acum nepoţii ei au grijă de fermă. Ea are sacii cu bani, intenţionează să-i cumpere lui Lennox un teren, să-i construiască o casă… Dacă are atât de mulţi bani, ar trebui s-o convingă să-i cumpere o fermă lângă

Timaru. I-am spus lui Lennox că, astfel, ar avea acces mai uşor la pieţe şi transport şi ar fi în interesul lui – mult mai bine decât să rămână să trudească unde e acum.

— Şi el ce-a spus?

— Nici nu a vrut să audă. A spus că mă voi obişnui cu muntele, că nu a existat femeie să nu se fi obişnuit. Îşi întinse mâinile într-un gest de neputinţă. A fost imposibil să-l conving. Aşadar, renunţ, plec.

— Pleci? Bine, dar văd că porţi inelul de la el.

— Am fost suficient de prevăzătoare pentru a mai lăsa o portiţă deschisă. Lennox adoră pământul pe care calc. Până la urmă se va lăsa convins.

Expresia „adoră pământul pe care calc” o deranja pe Rebecca. Avea ceva nu numai demodat, dar şi ireal. Căsătoria trebuia să fie un parteneriat, nu o adorare de zeiţe. Ciudat… Becky era o fire slabă care întotdeauna renunţa când ceva i se părea prea greu de realizat, dar, pe de altă parte, avea o tenacitate căreia era dificil să i te împotriveşti, aşa că era foarte posibil ca Lennox să renunţe la viaţa pe care o iubea şi să înceapă o existenţă care nu i-ar aduce niciodată

satisfacţii. Când venise în Auckland şi-l cunoscuse, îi plăcuse de el şi-l respectase, dar, sigur, în acel scurt răstimp nu-l putuse evalua suficient.

— Bun, şi atunci, cum ai plecat?

Inima Rebeccăi se strânse văzând-o pe Becky luându-şi un aer evaziv, căci recunoştea semnele: va spune parte din adevăr, dar în niciun caz tot adevărul.

— Păi… bărbaţii erau cu oile, în vale. Sylvie era ocupată în camera de studiu. A venit un camion uriaş cu un transport de bidoane. Sylvie m-a rugat să pregătesc micul dejun al şoferului. De fapt, ştiam ziua venirii lui şi speram să pot pleca împreună cu el. Îmi făcusem deja bagajul şi scrisesem un bilet. Mi-am dat seama că trebuie să acţionez drastic, ca să-i fac să înţeleagă ce mult înseamnă pentru mine să fiu în apropierea unui oraş. Toată lumea mă consideră incapabilă de a lua decizii, aşa că toţi mă necăjesc… chiar şi tu, Rebecca şi tata. De data aceasta, însă, am făcut-o, şi presupun că astfel l-am convins pe Lennox că altă soluţie nu există. I-am scris că merg acasă – aşa, ca să-i pun la încercare dragostea. Era o scrisoare foarte bună. I-am explicat că nu intenţionez

să-mi petrec restul vieţii pe o bucată stearpă de pământ, la bunul plac al apelor învolburate ale unui râu din Alpii de Sud; şi că, dacă mă vrea, va trebui să accepte să ne stabilim undeva la depărtare de zece mile de un oraş. Ei, ce crezi?

— Ce cred? Că ţi-ai stricat notesul şi l-ai pierdut pe Lennox.

După o oră de discuţii, încă nu ajunseseră la o părere comună. Totuşi, Becky începuse să dea semne că e pe cale să cedeze.

— Nu-mi poţi face o astfel de teorie, se plânse ea exasperată, din moment ce nu ai văzut tu însăţi situaţia. Nu te-ai mai confruntat cu astfel de condiţii până acum. Munţii aceştia nu sunt ca Ruapelm care pare pur şi simplu un teren de joacă. Sunt munţi care impun condiţii dure, nemiloase, iar bărbaţii se aşteaptă ca şi soţiile lor să facă faţă acestei vieţi. Când îi vei vedea, te vei răzgândi. Iar cei de acolo trebuie să ştie că lucrurile nu pot fi numai cum vor ei, că am şi eu sprijinul familiei mele, tot aşa cum ei îl sprijină pe Lennox. Ai putea să-l convingi uşor că e mai bine pentru toată lumea să ne stabilim mai aproape de

lumea civilizată. Chiar ei au spus că trebuie să trăiască toţi în bună înţelegere. Trebuie neapărat să vezi, Rebecca.

Avea dreptate. Şi apoi, mătuşa Mirrie o aşteaptă cu o relatare exactă. Deocamdată, singura perspectivă certă era ameninţarea ruperii logodnei. Desigur, mai bine decât o căsătorie destrămată, dar având în vedere că ultimii ani din viaţa lui Becky fuseseră presăraţi cu astfel de rupturi, bieţii ei părinţi nu făcuseră decât să tot explice şi să se scuze prietenilor.

— Cred că te-ar respecta dacă ai merge acolo, insistă Becky văzându-şi verişoara nehotărâtă. Pentru ei, familia contează foarte mult. Pe mine mă consideră un fel de pasăre a paradisului… un fel de pată de culoare efemeră în existenţa lor cenuşie… în orice caz, nu ceva ce trebuie luat în serios. Dar e momentul să afle că şi eu am o familie respectabilă şi să nu mai creadă că părinţii mei nu au rădăcini şi duc o existenţă cosmopolită. Cam asta e mentalitatea localnicilor.

— Mă-ndoiesc… Majoritatea celor care se ocupă cu creşterea animalelor au o perspectivă foarte

corectă asupra situaţiei politice; pieţele lor de desfacere sunt internaţionale, iar aceste aspecte sunt negociate de oameni ca tatăl tău. Cred că eşti obosită, Becky şi nu vezi clar cum stau lucrurile.

— Cu atât mai mult trebuie să vezi. Nu mă dezamăgi, Rebecca, până acum m-ai ajutat întotdeauna. Da? Când aceasta capitulă în cele din urmă, o îmbrăţişă. Ca ziaristă, sunt convinsă că ştii cum să le vorbeşti ca să-i convingi că am dreptate. Ştiam eu că va fi cu totul altceva dacă vii. Fă-i să înţeleagă că mă căsătoresc cu mare plăcere cu un fermier de la şes.

— Nu vreau să fie avertizaţi de venirea mea. Poate că sunt atât de furioşi din cauza plecării tale, încât s-ar putea nici să nu mai vrea să audă de încă o Menteith. Aşadar, voi sosi pur şi simplu. Râul acela poate fi trecut oricând prin vad?

— Absolut. Whakarite e un râu blând de când are albia consolidată.

Rebecca avea mari reţineri, dar, cine ştie, poate că Becky avea dreptate susţinând că o va ajuta dacă o rudă apropiată a ei discută situaţia cu familia lui

Lennox. Şi, dacă o putea scuti pe mătuşa Mirrie de o grijă, atunci efortul ei merita făcut. Telefon prietenilor ei să-i anunţe că mai întârzie câteva zile până îşi ia rulota, din cauza ocolului pe care îl face spre Lacul Tekapo.

Becky hotărî să rămână în Timaru până când Rebecca putea s-o anunţe de situaţia de la Craigievar.

— Cred că Lennox s-a mai calmat acum şi, dacă-i spui că am rămas aici, în loc de a merge în Auckland, probabil că se va bucura că nu trebuie să plece prea departe să mă caute. Imediat ce va veni, am putea să mergem să prospectăm ce proprietate s-ar putea cumpăra în zonă.

Rebecca se abţinu să-i spună că anticipa cu prea multă uşurinţă acest deznodământ fericit. Dacă Lennox şi-a dat deja seama că nu are niciun rost să mai încerce, fiindcă Becky oricum nu se va acomoda niciodată la vreo fermă, fie ea aproape sau departe de oraş?

— Becky, poţi să-mi împrumuţi câteva pulovere groase? Intenţionam să-mi cumpăr câteva din lână naturală, din zona de sud, aşa că nu sunt prea bine

echipată pentru o aventură în munţi.

Becky se oferi cu plăcere s-o ajute; îşi luase cu ea aproape toate lucrurile, ca să-i facă să înţeleagă cât de hotărâtă era. Şi, după cât de nerăbdătoare se arăta s-o vadă pe Rebecca în drum spre fermă, se părea că într-adevăr ţine la Lennox mai mult decât la ceilalţi bărbaţi din viaţa ei.

Rebecca hotărî să ignore acea voce interioară care-i tot spunea că era o prostie din partea ei să se amestece într-o situaţie atât de delicată, cu o familie atât de dificilă. Dar… în definitiv, nu era prima dată când trebuia să rezolve problemele ei şi, de obicei, ieşea victorioasă.

Nouăzeci şi cinci de mile până la Tekapo, apoi aproximativ douăzeci spre Alpii de Sud, lanţul muntos de la extremitatea depărtată a Insulei de Sud a Noii Zeelande – ar fi fost un drum foarte pitoresc dacă Rebecca nu s-ar fi temut de primirea care urma să i se facă la Craigievar. Ştia că trebuia să-şi păstreze o atitudine imparţială în legătură cu acea familie. Becky era tentată să fie subiectivă, să se lase condusă de impulsul de moment. Şi, de fapt, acum părea doar să-i

ceară ei să confirme că acei oameni sunt imposibili, cruzi, intoleranţi.

Se gândise, tot drumul, la fel de fel de formule de a se prezenta, ca apoi să le respingă, pe rând. Ar putea spune: „După cum vedeţi, sunt verişoara lui Becky. Sper să nu consideraţi prezenţa mea inoportună, dar mătuşa mea era îngrijorată şi mă gândeam dacă nu cumva pot să ajut cumva”. Sau, poate e mai bine să încep: „Presupun că vă surprinde să mă vedeţi… pe mine, verişoara lui Becky, când ea nu este aici, dar ne-am întâlnit în Timaru şi m-am gândit că am putea discuta puţin”. Nu! Nu suna bine! Se va orienta pe moment. Este posibil să fie reticenţi, s-o respingă. Ar fi bine să pună accent pe faptul că venise la rugămintea mamei lui Becky, deoarece aceasta nu se putuse deplasa, trebuind să-şi îngrijească soţul bolnav. Şi, în definitiv, dacă vor refuza să discute cu ea, se va întoarce la Tekapo. De fapt, chiar hotărî să înnopteze la Tekapo, pentru că porţiunea de drum care rămânea de parcurs era printr-o zonă necirculată, prin văi şi trecători de munte. Îşi continuă călătoria ziua următoare, într-un

peisaj de vis în care până şi denumirile locurilor jucau cu ea un joc ciudat al simbolurilor: Lacul Apelor învolburate, lanţul muntos „Actul… „Actul decizional”, completă ea amuzată, râul „Rubicon”, cel peste care se păşea în mod irevocabil. Bine, dar Becky urma să facă pasul decisiv, nu ea. Cel mult, putea să se gândească dacă pe ea avea s-o aştepte o victorie sau o înfrângere.

Ei bine, trecuse şi râul, cu precauţie, dar fără dificultate, pentru că nu plouase de zile în şir. Acum, se îndrepta spre casa în care erau Darroch, Lennox şi Sylvie. Dintre toţi, cel mai mult se temea de Darroch – doar îl cunoscuse pe Lennox şi îl simpatiza.

Casa se afla pe un dâmb, semeaţă, izolată, abia lăsându-se atinsă de razele soarelui. Priveliştea era mai austeră şi mai înfricoşătoare decât îşi imaginase, trebui să recunoască Rebecca, dar tocmai asta o făcea mai provocatoare, mai misterioasă.

Coborî din maşină cu inima bătându-i cu putere. Chiar în acel moment se deschise o uşă la mijlocul unei verande lungi, cu ferestre şi, ieşi un uriaş cu umeri masivi, cu trăsături dure, parcă ar fi fost un

chip cioplit în stânca muntelui, îmbrăcat cu haine ca de păstor, însăşi culoarea părului şi a pielii lui fiind un amestec din nuanţele muntelui, pădurii, pământului. Individul se opri, uluit, o aşteptă să urce treptele, după care i se adresă:

— Nu pot să cred! Spune-mi, este o întoarcere pertinentă şi plină de speranţă sau ai uitat să iei ceva? Ai auzit cumva în ce situaţie ne aflăm şi, ca urmare a unor neaşteptate mustrări de conştiinţă, ai venit să încerci să dai o mână de ajutor? Aşa e, Becky? Pentru că, dacă da, de dragul lui Lennox, îţi mai dau o şansă să rămâi şi, poate, când se va întoarce el din Auckland, unde a fugit după tine, vei şti mai bine ce vrei. Nu ai ajuns decât până la Tekapo? Ai auzit zvonuri în legătură cu ce s-a întâmplat?

— Ce să aud?

— Că Sylvie a fost internată de urgenţă… nu, nu e în pericol, dar e destul de grav – o criză acută de pietre la bilă. Suntem într-o situaţie… Lennox a pornit-o nebuneşte după tine în Auckland, Ewan e în America de Sud… aici sunt trei copii de care trebuie avută grijă, toţi oamenii mei sunt sus la colibe… Dar, cel

puţin, te-ai întors… tot e ceva!

Rebecca simţi un nod în gât. Se părea că acest individ îi dădea lui Becky o a doua şansă. Ah, dac-ar fi convins-o să vină înapoi, cu ea, să lămurească lucrurile, în loc să fugă lăsând doar un bilet în urmă! în loc să încerce ea să intervină, ar fi trebuit s-o lase pe Becky să găsească soluţia.

„Ah, Doamne, îndrumă-mă ce să fac!” Ca şi cum, ai putea cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a înşela! Sau… da? Nici ea nu ştia, în orice caz, răspunsul veni în mod automat.

— M-a dezgustat propria mea renunţare atât de repede, Darroch, se auzi ea spunând cu o voce asemănătoare, spre propria sa surprindere, cu a lui Becky. Nu cred că mă înţelegi dar… totul e mult prea diferit de ceea ce-mi imaginasem. Voi mai încerca o dată.

Brusc, ştiu ce are de făcut: va lua locul lui Becky pentru câteva zile, apoi o va aduce aici – va găsi ea o modalitate – după care îşi va abandona rolul. Era totuşi singura şansă a lui Becky de a-şi salva logodna şi a demonstra de ce este în stare.

Darroch încă o privea de parcă tot nu-i venea să creadă.

— De unde ai făcut rost de maşina asta?

— Din Timaru. Am închiriat-o.

— Ah… bună idee.

— Ei, şi acum, nu fi foarte îngrijorat. Ne vom descurca noi cumva.

Era convinsă că, dacă Darroch ar fi ştiut că e verişoara lui Becky, nu ar fi acceptat-o, ori, acum, era neapărată nevoie de o femeie în acea gospodărie. Îşi luase un angajament pe care trebuia să-l ducă la bun sfârşit. Trecuse Rubiconul!

Capitolul 2

Intrată în joc, Rebecca nici nu mai îndrăzni să se gândească la ce face.

— Unde sunt copiii? Sunt foarte trişti, bieţii de ei?

Privirea surprinsă a lui Darroch o avertiza să fie mai atentă.

Becky n-ar fi vorbit niciodată aşa despre copii, ci mai degrabă s-ar fi arătat oarecum ostilă faţă de ei. Desigur, ea, Rebecca, n-ar fi putut fi niciodată ostilă, dar trebuia să aibă grijă să se arate mai reţinută.

— Le-am dat diverse sarcini de îndeplinit afară. Îţi duc eu bagajul din nou în camera ta. Apropo, copiii nu ştiu că ai plecat. Sylvie le-a spus că te-ai dus câteva zile la Fairlie, iar că Len este la un târg de oi. Ne-am gândit că, altfel, l-ar înnebuni cu tot felul de întrebări supărătoare la întoarcere. În mod normal, nu îi minţim, dar acum ne-ai pus într-o situaţie jenantă.

— Ştiu… Numai că, totul fiind atât de diferit de ceea ce înseamnă mediul meu de viaţă, am simţit că situaţia mă depăşeşte. Când crezi că se întoarce Lennox?

Trebuia să ştie, ca să poată discuta cu Becky la telefon şi s-o convingă să vină.

— Habar n-am. A spus că mă sună când te găseşte. Ar fi mai bine să telefonezi părinţilor diseară, să le spui ce s-a întâmplat şi să-i rogi să-l trimită pe Len înapoi când apare. Aseară am fost atât de furios pe tine, încât ţi-aş fi făcut eu însumi bagajul, convins fiind că o despărţire în acest stadiu este cel mai bun lucru dar acum, văd că devin mai indulgent. Dar, atenţie, numai un pic mai indulgent. Şi aşa, pot spune că ai avut mare îndrăzneală să te întorci. Şi, surprinzător, pari dispusă să ajuţi. Nu înţeleg… E adevărat ce se spune, că nu e loc pentru două femei în aceeaşi bucătărie? Ai vrea să vezi cum e singură?

— Cam aşa ceva. Ah, e îngrozitor. Îmi pare rău pentru Sylvie, dar e posibil să mă descurc mai bine singură.

— Când se va întoarce Sylvie, va veni şi Ewan din călătorie şi atunci vor merge acasă. Ciobanii pot mânca la ei, ceea ce înseamnă că nu vei mai avea de gătit decât pentru Lennox şi pentru mine.

Cum ţi se pare?

Rebecca încercă să găsească o cale de mijloc, pentru a nu părea prea schimbată dintr-odată.

— Sună bine, dar poate că ar trebui să mă străduiesc mai mult. Sylvie nu va putea face un efort prea mare în convalescenţă, aşa că ar fi mai bine să mănânce toţi aici, la fel ca până acum.

Un licăr de ceea ce-ar fi putut părea un vag respect apăru în ochii căprui ai uriaşului, sub claia de păr decolorat de soare. Sigur că, dacă Becky avea să se întoarcă, va fi furioasă din cauza acestui angajament – să gătească pentru cinci persoane – dar va trebui să facă faţă.

— Momentan, oamenii sunt la cabana numărul doi şi, din fericire, nu au ştiut nimic nici de absenţa lui Sylvie, nici de a ta, aşa că li se poate spune şi lor, ca şi copiilor, că Lennox este în Timaru, la un târg de oi. Hai să intrăm, acum… E o adevărată uşurare să las acum în grija ta pregătirea cinei şi copiii. După ce vom lua un prânz frugal, voi urca la Bluff Block să mut nişte oi. Nu te chinui prea tare, dar în următoarele zile vei avea ocazia să ne arăţi că eşti făcută din plămada nevestelor fermierilor de la munte. Dacă este

aşa, atunci îmi voi retrage orice obiecţii.

Foarte autoritar! se gândi Rebecca. Era doar vărul lui Lennox şi numai cu câţiva ani mai mare decât acesta! Firesc, n-a fost uşor pentru Becky, dar trebuia să riposteze. Ea aşa ar fi făcut. îi făcu semn lui Darroch să o ia înainte cu bagajul, pentru a nu fi pusă în situaţia de a se da de gol pentru că nu ştia camera. Se aştepta să găsească o încăpere austeră, dar spre surprinderea ei, totul, de la cuvertura de pe patul în stil colonial, până la perdele, era în nuanţe de turcoaz şi lavandă, dând un aer de prospeţime şi optimism. Aproape că-şi înăbuşi o exclamaţie de plăcere.

— Ştii unde e baia şi aşa mai departe. Mă duc să fac repede o friptură cu cartofi prăjiţi şi să chem copiii. S-ar putea să se bucure că te-ai întors.

— S-ar putea? Pe principiul că orice port e bun pe timp de furtună?

— Mult, mult mai bine! comentă el, ridicând, surprins o sprânceană. Chiar mă gândeam că Lennox şi-a ales o fată lipsită de simţul umorului. Erai prea speriată ca să te porţi firesc? Dacă noi te-am speriat aşa, ne cerem scuze.

— Cam aşa ceva…

Îi întrerupse sosirea copiilor, doi băieţi şi o faţă – Robert, Andrew, Nan. Acum, trebuia să găsească un indiciu pentru a-şi da seama care din ei e Robert şi care Andrew.

Din fericire, uşile de la baie, toaletă şi duş aveau etichete năstruşnice. îl auzi pe Darroch umblând la cuptor, aşa că intră sigură pe sine în acea încăpere: se dovedi a fi o bucătărie enormă cu o sobă alimentată cu motorină, cu un cuptor dublu. Cotletele erau deja la prăjit şi Darroch aşeza în tigaie felii groase de cartofi. Cum pâinea era deja pe masă, Rebecca profită şi începu să o taie. Cu intuiţie şi puţin noroc, găsi sertarul şi dulapul din care putu să-şi ia tot ce îi era necesar.

— Doamne, ajută-ne, ai milă! spuse Darroch ridicând privirea când se auzi la un moment dat agitaţie. L-au lăsat pe micul Andrew să aducă ouăle! E mult prea mic pentru aşa ceva.

Şi cu aceasta, se mai rezolvă o problemă pentru Rebecca: identificarea băieţilor.

Copiii veneau prin veranda din spate şi Darroch

se grăbi să ia ouăle.

— Ştiu că e tentant, Andrew, când toţi ceilalţi aleargă, dar cel care aduce ouăle trebuie să păşească încet, cu grijă. Da, ştiu că n-ai spart niciunul, dar ţi se poate întâmpla data viitoare. Ce-ai spus, Rob? A cui e maşina? E închiriată. Becky a mers până la Timaru cu camionul, apoi a închiriat o maşină ca să se întoarcă. Unde trebuie s-o duci înapoi, Becky? Ah, ai spus la Fairlie, nu-i aşa? Ar trebui s-o returnezi mâine sau poimâine, altfel te va costa enorm. Din fericire, râul e la nivel scăzut. Dacă se întâmplă cumva să crească apele, ţi-o trec eu pe celălalt mal.

Rebecca spera să ajungă ea la Fairlie, ca să poată s-o trimită pe Becky în locul ei şi să dovedească tuturor că poate face faţă într-o situaţie de criză.

Copiii nu se arătau entuziaşti de întoarcerea ei, dar nici refractari.

— Când vine mama acasă? întrebă Andrew, care avea doar patru ani. În seara asta?

— Ce prostie! spuse Robert dispreţuitor. Doar nu poţi scoate o duzină de pietre din bilă şi să laşi să plece respectiva persoană, ca şi cum ar fi vorba de

scoaterea unui dinte. Va sta acolo secole.

— Da, dar vom merge la Timaru s-o vizităm la spital. Şi, pentru că tot vom fi în oraş, o să-ţi cumpăr câteva jocuri Lego şi trenuleţul acela…

Intrarea unei pisici mari cu o superbă blană roşcată le întrerupse conversaţia. Animalul traversă încăperea şi, oprindu-se în dreptul Rebeccăi începu să se frece de picioarele acesteia.

— N-a mai făcut niciodată asta! observă Nan.

— Bună, Mehitabel. Rebecca se aplecă s-o mângâie pe cap. – Să ştii că, până la urmă, eşti o pisică nemaipomenită, numai că laşi prea mult păr, dar cu hainele cu care sunt îmbrăcată… nu mai contează.

Pisica răspunse cu un tors supradimensionat, apoi se culcă pe spate şi, agitându-şi labele în aer, invită să fie scărpinată pe burtă.

— Dumnezeule, se miră Darroch, ai început chiar să te obişnuieşti cu felinele noastre!

Încă o problemă rezolvată. Dar această interpretare de personaj era mai complicată decât lăsa să se vadă. Oricând putea cădea într-o capcană.

Din fericire, nu era timp să se oprească, să gândească, să intre în panică; asta se va întâmpla când va merge la culcare. Deocamdată, toată atenţia trebuia să-i fie concentrată pentru a nu se trăda cu nimic.

Mai gătise odată pe o sobă cu cărbuni când fusese într-o tabără, utilizase şi aragaz şi maşină de gătit electrică, dar nu mai văzuse niciodată o maşină de gătit cu motorină. Nu ştia cum să procedeze şi tocmai se gândea dacă e prudent să întrebe sau nu, când Darroch o scoase din încurcătură, deşi tonul lui avea o notă de dispreţ.

— Voi fi mărinimos şi în loc să-ţi spun „Vezi, ce bine ar fi fost să te fi interesat înainte, ceea ce se întâmplă în bucătărie”, am să te scutesc de morală şi am să-ţi arăt cum funcţionează maşina de gătit. De fapt, rămâne aprinsă zi şi noapte şi, fiind alimentată prin picurare, crede-mă că dă mult mai puţină bătaie de cap decât o sobă cu cărbuni. Desigur, vara folosim o maşină mică electrică, dar aceasta ne asigură permanent apă caldă şi apoi… are o plită atât de mare, încât se pot face o mulţime de lucruri în acelaşi timp: se poate prăji, fierbe, înăbuşit, coace… orice.

Şi începu să demonstreze.

— Oricum, sunt sigură că Nan mă va corecta dacă mai fac căzături.

— Cum adică? întrebă Nan.

— Este termenul obişnuit pentru greşeli în lumea jurnalistică.

— Ai avut vreo tangenţă cu… jurnalismul? se miră Darroch.

— Ah, ceva foarte superficial. Unele rapoarte ale tatălui meu trebuia tipărite şi, de multe ori, mă ruga pe mine să fac corectura tiparului şi ce mai era nevoie şi aşa m-am familiarizat cu jargonul.

— Am observat că ai o maşină de scris în maşină. Parcă nu aveai când ai venit prima dată.

— Era într-o valiză. Ştii cum e… cu cât ai mai multe la tine, cu atât mai bine îţi prind.

— Da… şi cum voi aţi călătorit atât de mult, de acum eşti obişnuită. Ei, acum plec, dar sunt pe aproape dacă ai nevoie de ceva.

Pot veni şi copiii cu mine până la ora ceaiului de după-amiază. În felul acesta, nici nu te vor încurca.

Rebecca se simţi uşurată. Asta însemna că putea

explora în voie, pentru a se familiariza cu locul şi, mai ales, că putea telefona fără să asiste cineva la discuţie. Va suna mai întâi la hotelul din Timaru şi o va face pe Becky să înţeleagă şansa rară pe care o avea de a-şi repara greşeala după care va aranja o întâlnire cu Fairlie pentru ca Becky să se întoarcă în locul ei la fermă. Desigur, Darroch n-ar fi înţeles de ce trebuie să plătească o convorbire cu Timaru, aşa că Rebecca dădu, pentru taxă inversă, adresa tatălui ei, în Hamilton.

— Îmi pare rău, domnişoară Menteith, auzi ea vocea recepţionerei, dar verişoara dumneavoastră a plecat acum două ore. Cred că a luat expresul spre Christchurch, dacă această informaţie vă poate fi de folos.

Rebecca reuşi să îngaime câteva cuvinte de mulţumire, înainte de a închide, apoi simţi că se prăbuşeşte. Becky promisese să aştepte în Timaru până când primea veşti de la ea. Cum îndrăznise să-i facă aşa ceva? Categoric, era ultima dată când o mai ajuta! Ce putea face deocamdată? Să-i telefoneze mătuşii Mirrie şi să-i mărturisească faptul că

încurcase lucrurile şi mai rău cu această nebunie în care intrase.

— Se pare că Lennox va încerca să vină în Auckland, crezând că Becky a plecat acasă, încheie ea convorbirea cu mătuşa Mirrie. Dacă ajunge înaintea ei, va trebui să-i mărturiseşti că verişoara ei cea nebună a încercat să salveze situaţia dându-se drept Becky. Dacă ea tot nu apare, poate că încă nu e totul pierdut; probabil că mă va suna din Christchurch şi atunci voi insista să se întoarcă aici.

Calmul cu care mătuşa Mirrie primi situaţia aproape că o irită. I se păruse chiar că se şi amuza de ineditul situaţiei.

— Îi voi spune să ia legătura cu tine şi să meargă în… Fairlie, parcă ai spus, nu? Rebecca, trebuie să continui. Nu pot s-o las să rupă şi această logodnă. Nu va mai prezenta încredere pentru niciun bărbat. Dacă apare Lennox, îi voi spune că lui Becky i-a părut atât de rău că a fugit, încât s-a întors la fermă. Poate totuşi mai putem repara situaţia. Nu-i spun nimic tatălui ei, ca să nu se enerveze.

Rebecca închise telefonul, ameţită de gânduri.

Poate ar fi fost mai bine ca Lennox să se întoarcă. Atunci, va trebui să-i mărturisească totul. Ce spectacol va fi! Spera să se poată urca în maşină cât mai repede şi să conducă nebuneşte departe de acele locuri. Numai de nu s-ar umfla apele râului.

Intră puţin în fiecare cameră, încercând să se familiarizeze cu casă, curăţă legumele aduse de Darroch şi, descoperind în frigider compot de mere, pregăti cel mai simplu şi delicios desert. Poate că Darroch va deveni mai indulgent dacă va fi scutit de povara pregătirii meselor.

La ora la care el şi copiii veniră din curte, masa era deja aşezată. Robert nu părea să-i acorde prea mare importanţă; Nan părea rezervată… înţelesese probabil că lui Becky nu-i plăceau în mod deosebit copiii;

Andrew era prea mic ca să fie deranjat de vreo atitudine.

Momentan, acesta din urmă era foarte ocupat, încercând să-şi deschidă fermoarul puloverului. Ridicând privirea, o văzu pe Rebecca observându-l. Zâmbetul ei îl făcu şi pe el să zâmbească: la început

timid, apoi culminând cu o gropiţă în obrazul stâng.

— Vai, Andrew, ce mult semeni cu unchiul tău… nici n-am observat până acum.

— Numai că eu nu am bărbia atât de aspră ca a lui.

— O vei avea şi tu într-o bună zi, spuse unchiul lui râzând şi ridicându-l în braţe, când vei fi un fermier de nădejde al ţinutului, iar eu voi moţăi în acest balansoar.

Singurele diferenţe erau ochii albaştri ai lui Andrew şi părul acestuia, mai puţin decolorat de soare.

— Mi se pare interesant cum se combină trăsăturile acestor copii: Robert, brunet, Nan, cu părul arămiu, iar Andrew blond.

— Rob e exact imaginea mamei lui, iar Nan este exact ca mama noastră, adică bunica ei. Tot atât de puţin semănăm şi noi între noi. Nici chiar surorile noastre care sunt gemene nu seamănă una cu cealaltă. Pe când tu, spui că poţi fi foarte uşor confundată cu verişoara ta.

— Da… dar taţii noştri sunt fraţi, iar mamele,

surori gemene, aşa că e explicabil. Şi acum, după ce toată lumea se spală pe mâini, ne putem aşeza la masă.

Menţionarea verişoarei lui Becky o alarmă atât de mult pe Rebecca, încât îi pieri pofta de mâncare. Era ca şi cum mintea ei era împărţită în două: o parte plină de temeri, iar cealaltă răspunzând mecanic conversaţiei copiilor şi a lui Darroch.

— Cine o să-mi spună povestea diseară? întrebă Andrew.

— Eu, bineînţeles, se auzi Rebecca spunând. Voi spăla vasele, apoi îţi voi face baie şi vom spune poveşti fără grabă.

— Dar ai spus că nu ştii să povesteşti; de fapt, cred că nu-ţi plăcea nici măcar să le citeşti.

— Cred că nu îndrăzneam să inventez poveşti, explică ea, conştientă de expresia de vădită surprindere din privirea lui Darroch. Dar, nu se poate să nu mă descurc într-o situaţie de urgenţă.

— Ah, asta era! înseamnă că te-am nedreptăţit. Dar, eu personal, înţeleg foarte bine reţinerea ta. Şi eu simt de multe ori acelaşi lucru, pentru că Ewan şi

Sylvie sunt povestitori foarte buni.

— Şi tu eşti tot atât de bun! strigă Nan. Ne plac mult poveştile lui de când el şi tata şi mătuşile noastre erau copii. Asta îi dădu lui Robert o idee:

— Becky, dacă nu vrei să inventezi poveşti, ai putea să ne povesteşti de când erai mică şi locuiai în tot felul de ţări; trebuie să fi avut nişte aventuri nemaipomenite.

— Da, întări Nan, pierzând orice rezervă, de exemplu, ca atunci când ai fost în India, cu tigri şi elefanţi şi lei…

— Nu există lei în India, fraiero! spuse imediat Robert, dispreţuitor. Leii trăiesc în Africa.

— Am fost şi în Africa, de asta a confundat Nan. Cu toate că, singurii lei pe care i-am văzut acolo erau cei din rezervaţii şi nu ştiu niciun fel de povesti interesante despre ei. De fapt, nu mergeam la părinţi acolo decât în vacanţe. Majoritatea timpului am fost în Noua Zeelandă, la mătuşa şi unchiul meu.

— Da, ne-ai spus că tu şi verişoara ta vă dădeaţi una drept cealaltă şi vă amuzaţi de cei ce vă confundau.

— Ah, era o prostie din partea noastră! Oricum, nu mi se tolera aşa ceva acasă şi o dată, am încasat amândouă câteva palme din cauza aceasta. Aşadar, prefer să uit greşelile trecute şi să încerc să inventez povesti.

De fapt, se gândea la poveştile pe care le scrisese pentru revistă. Noroc că lucrase în Auckland şi nu în sud, aşa că nu exista riscul de a fi recunoscute. Cu toate că… în orice moment exista un risc. Singura consolare era că, în câteva zile, minciuna aceasta avea să înceteze.

— După ce ducem copiii la culcare, spuse Darroch surprinzând-o total, cred că trebuie să avem o discuţie lungă. Poate reuşim să rezolvăm câteva din problemele cu care v-aţi confruntat, tu şi Lennox. Să nu spui că nu e treaba mea, pentru că se pare că obiectul nemulţumirii tale este amplasarea; ori, asta mă priveşte direct.

— Mulţumesc, Darroch.

După care, plecă împreună cu Andrew la baie.

Micuţul profită atât de mult că era supravegheat de cineva străin, încât n-ar mai fi ieşit din cadă

niciodată dacă Darroch n-ar fi apărut, întrerupându-i autoritar jocul cu răţuşca plutitoare. Rebecca avea deja pantalonii, puloverul şi părul pline de apă cu săpun, iar pe jos se formaseră adevărate bălţi.

— Adulţii sunt groaznici! protestă Andrew. Întotdeauna îţi strică distracţia. Unchiule, doar şi tu te joci cu bărcuţele mele în cadă!

— M-ai făcut de râs, Andrew! Da, aşa este, dar asta nu înseamnă că trebuie să spui tuturor.

Rebecca începu să capete încredere; familia aceasta era într-adevăr amuzantă.

— Becky, îl duc în bucătărie să-l şterg. Te las pe tine să cureţi mizeria de aici. Foloseşte prosoapele. Apoi, schimbă-ţi şi tu hainele ude. Îmi pare rău, dar ştii cum sunt cei mici; întotdeauna profită de orice ocazie ca să se joace.

Rămasă singură, Rebecca o strigă pe Nan, rugând-o să-i aducă nişte prosoape uscate.

— Ce uitucă eşti! se plânse Nan, deschizând o uşă camuflată de o oglindă lungă, din spatele căreia apărură rafturi de prosoape împăturite în imediata apropiere a ţevilor de apă caldă. Doar ţi-am arătat că

dulapul cu lenjerie se deschide şi de aici.

— Am uitat cu desăvârşire…

— Mama a spus să fim îngăduitori cu tine, pentru că, dacă tot timpul ai avut servitori, e normal că eşti atât de nepricepută! Ah, vai de mine, cred că nu trebuia să spun asta… Te rog, nu mă pârî mamei… ea se străduieşte să mă dezobişnuiască de a fi atât de directă. De fapt, nici n-aş fi spus asta dacă nu mi-ai părea atât de schimbată. Adică… încerci să fii de folos, chiar dacă… Of, Doamne, iar vorbesc prostii.

— Chiar dacă încă nu prea mă pricep, asta ai vrut să spui.

Nan respiră uşurată.

— Nu te superi pe mine că fac atâtea gafe? îmi place să spun ce gândesc.

— Şi eu eram la fel când eram mică. Nu-ţi mai face probleme.

— Te-ai schimbat mult. Acum regret c-am spus nişte lucruri oribile despre tine, dar m-am înfuriat când te-am auzit discutând cu unchiul Lennox şi zicându-i că sunt un copil respingător şi că mi-ar prinde bine să fiu trimisă la internat.

Rebecca se îngrozi. Cum putuse Becky să procedeze astfel? Nici nu era de mirare că nu se făcuse iubită. Cine ştie ce altceva mai spusese şi acum ea trebuia să poarte răspunderea! în orice caz, va avea o discuţie serioasă cu Becky. Trebuia să o facă să înţeleagă pentru totdeauna că această familie merita să fie tratată mult mai bine şi că erau de neconceput neînţelegeri de orice natură într-o izolare ca aceea de la fermă.

— Pari că eşti tristă; de ce? întrebă Nan, citindu-i pe chip frământarea.

— Îmi pare rău pentru tot ce-am spus despre tine. Ai avut dreptate să te înfurii. M-am purtat absolut stupid.

— Dumnezeule! Nu mi-aş fi închipuit că-ţi vei cere scuze unui copil. Cred că nu trebuie să-i spunem unchiului Darroch, nu-i aşa?

— Ce să nu-i spuneţi? se auzi chiar vocea lui din prag.

— Nan şi cu mine am avut unele divergenţe înainte… Tocmai ne-am cerut scuze una celeilalte. În cea mai mare parte a fost vina mea pentru cele

întâmplate. Acum, problema e rezolvată şi nu mai are rost să discutăm.

— Mi se pare că aţi procedat înţelept, îngropând securea războiului. Aşa ar trebui să fac şi eu. Acum, du-te şi schimbă-ţi hainele ude; doar nu te poţi aşeza aşa pe patul lui Andrew. Nan, tu şi Robert puteţi asculta şi voi povestea spusă de Becky, după care veţi merge să faceţi baie. Eu mai am de lucru în birou.

Biroul lui Darroch era chiar vizavi de camera băieţilor şi, cum din cauza sistemului de încălzire, uşile dintre încăperi rămâneau adesea deschise, Rebecca avea senzaţia că şi el asculta.

Andrew arăta ca un îngeraş, între un ursuleţ şi un căţel roşcat cu alb, pe numele Hector.

— O să-l săruţi şi pe el de „noapte bună”, nu-i aşa? Este foarte sensibil şi se simte repede jignit. îi place să fie sărutat ultimul, după ursuleţ. Eu sunt primul.

— Eu n-aş săruta chestia aia pentru nimic în lume, comentă Robert. Când era mic, Andrew îi sugea nasul.

— Asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, se

apără Andrew. De atunci, mama l-a spălat de nenumărate ori.

— Hmm… se spală la maşină, dar Andrew nu o lasă pe mama să-l bage în maşina de spălat.

— Nici nu cred că trebuie procedat aşa, Robert, interveni Rebecca. Trebuie să facă baie în cadă, la fel ca tine.

Şi acum, să spunem povestea, sau continuăm să ne certăm?

— Va fi o poveste pentru vârsta lui, sau a noastră? întrebă Nan.

— Pot foarte bine să înţeleg povesti pentru copii mai mari! se scandaliză Andrew! Nu vreau basme cu spiriduşi. Îmi plac poveştile despre copii ca noi. Doar vedeţi că vă ajung şi eu din urmă pe zi ce trece.

— Ha! Ha! izbucniră în hohote de râs Nan şi Robert. Nu vei putea niciodată să ne ajungi din urmă!

— Nu fi necăjit, Andrew, când ei doi vor fi foarte bătrâni, vor dori să aibă vârsta ta.

— Da, da, aşa e! Veţi muri înaintea mea. Cum vă veţi simţi atunci?

— Gata, gata! interveni Rebecca, dându-şi seama

că e momentul să le distrag atenţia. Povestea mea este despre trei copii de vârsta voastră. Cel mai mic a găsit o canoe maori deosebit de preţioasă, foarte ornamentată, într-o pesteră pe o coastă pustie din nordul îndepărtat al Noii Zeelande.

Povestea venise de la sine şi tot aşa continuase, aproape mecanic. Tot timpul, însă, în subconştient, nu avea decât un singur gând: cum să-i telefoneze din nou mătuşii Mirrie, ca să o pună în legătură cu Becky.

Tocmai stingea lumina şi se pregătea să iasă din dormitorul lui Andrew, când auzi telefonul sunând în biroul lui Darroch. Pentru o clipă, înlemni, deşi putea fi oricine, nu neapărat Becky. Tocmai atunci auzi vocea lui Darroch:

— Sylvie… nu mă aşteptam să te aud. Ce spui, nu se fac operaţii până vineri? Copiii sunt bine. Să-ţi spun ce s-a întâmplat: Becky s-a răzgândit şi s-a întors. Ajunsese doar până în Timaru, apoi a închiriat o maşină şi a venit înapoi. Am fost extrem de surprins. Pare cu totul alta. I-a părut foarte rău când a auzit de tine şi face tot ce poate să ne ajute: a pregătit cina, i-a făcut baie lui Andrew, s-a împăcat cu Nan… După ce

termină cu copiii, voi avea o discuţie sinceră cu ea; vreau să lămuresc lucrurile înainte de întoarcerea lui Lennox. Şi el trebuie s-o respecte pentru hotărârea ei de a se întoarce. Ştiu, ştiu, Sylvie… nu pot avea încredere totală. Nu, nu spun ca să te liniştesc. Este ca şi cum o larvă s-ar fi transformat în fluture. De fapt, nu e bună comparaţia, pentru că ea părea un fluture la început. Chiar începusem să mă întreb ce-o fi văzut Lennox la ea şi mă temeam să nu fie deziluzionat… idealist cum e… Dar acum, trebuie să recunosc că şi eu o admir oarecum. În orice caz, a dovedit mare curaj să-şi recunoască greşeala. Şi noi trebuie să fim îngăduitori, având în vedere viaţa luxoasă pe care a dus-o până acum. Nu-mi doresc decât să se întoarcă Lennox. Nu l-am văzut niciodată în starea în care era când a plecat. Oricum, principalul este că nu ai motive de îngrijorare cu această nouă Becky. Desigur, este posibil să nu dureze mult această minune, dar, nu ştiu de ce, am impresia că, totuşi, va dura. La cel mai mic semn în neregulă, o aduc pe Meg de oriunde ar fi. Îmi pare rău că nu te vom putea vizita prea des, dar voi veni odată cu copiii. Nu, nu-i spun nimic lui Ewan. Ne

gândim la tine! Noapte bună.

Rebecca ascultase din hol, unde rămăsese în dreptul uşii, în întuneric, apoi se îndepărtă tiptil, pentru a continua să-i pregătească pe Nan şi Robert de culcare. Voia neapărat să-i telefoneze mătuşii ei, dar voia să fie sigură că Darroch nu ridică receptorul în timp ce vorbeşte, aşa că merse din nou în biroul acestuia, să-l anunţe.

— Îi voi telefona mamei să văd dacă a ajuns Lennox.

— Discută cu el; eu nu voi ieşi de aici până nu-mi spui tu. Nu ştiu… cum va reacţiona Lennox, dar încearcă să-l înţelegi dacă la început ţi se va părea furios… e normal… el umblă aiurea să te caute, în timp ce tu eşti deja la Craigievar. Apoi, sunt sigur că se va bucura că te-ai întors. Dacă face prea mult scandal, dă-mi-l mie. Dacă va auzi că eu mă bucur de întoarcerea ta, se va calma. Nu uita însă că se poate să fie tot la Christchurch şi să nu fi găsit bilet decât pentru mâine dimineaţă. Dacă este aşa, sper din tot sufletul să telefoneze aici mai întâi.

„Şi eu sper din tot sufletul să nu telefoneze aici,

se gândi Rebecca. Am nevoie de timp s-o aduc pe ticăloasa asta de Becky înapoi în Fairlie – este singura mea speranţă. Iar eu, îmi merit soarta: cum de m-am putut da drept ea, când Darroch m-a confundat?”

Vorbi cu mătuşa Mirrie: niciun semn din partea lui Becky sau din partea lui Lennox. În schimb, unchiul Allan plecase pentru câteva zile la sora lui, în Whangaparoa.

— Continuă, draga mea. Îmi e groază de încă o logodnă ruptă: Allan i-a spus că, dacă se desparte de acest Lennox, nu o mai susţine financiar şi e treaba ei cum îşi câştigă existenţa… Niciodată nu l-am auzit pe Allan vorbindu-i aşa. Şi… chiar dacă mărturiseşti acelui Darroch Fordyce că nu eşti Becky, doar n-o să te mănânce, mai ales dacă faci tot posibilul ca să-i ajuţi în situaţia de criză în care se află.

Era foarte simplu pentru mătuşa Mirrie să-i vorbească astfel, de la o distanţă de o mie de mile!

Când termină de vorbit la telefon, îl chemă pe Darroch. Acesta făcu o cafea, puse câţiva biscuiţi pe o farfurie şi, aşezându-se pe un scaun, o invită la discuţie.

— De data aceasta trebuie să fii foarte sigură, Becky. În biletul pe care l-ai lăsat ai scris că, dacă Lennox te-ar iubi suficient de mult, atunci ar convinge-o pe mătuşa Davy să investească într-o fermă mai aproape de coastă şi de oraşe. Acest lucru nu se va întâmpla niciodată: mătuşa mea este foarte radicală – ori sus la munte, ori nimic. Dar nu uita că, în cazul în care cumpără aici, aşa cum intenţionează, o porţiune de teren de la familia Richard şi una de la Greenwood, atunci am putea avea acces total la şosea, cu timpul. În curând, podul dintre Dragonshill şi Heronscrag va fi practicabil, astfel vom avea legătura cu Heronscrag. Numai că… sunt necesare numeroase lucrări de îmbunătăţire… pe cheltuiala noastră, fiindcă deocamdată, ceea ce este acolo nu prea poate fi numită şosea. Sunt sigur că Len ţi-a spus toate acestea când te-a dus la Heronscrag, nu-i aşa? E foarte important.

— Nu-mi mai amintesc… Vrei să spui că, dacă îl conving pe Lennox să ne stabilim la o fermă mai aproape de oraşe, voi ceilalţi, veţi fi lipsiţi de accesul la sosea? Dar râul din dreptul proprietăţii voastre nu e

nici adânc, nici foarte lat… şi nici nu se formează nisipuri mişcătoare după o inundaţie, aşa cum se întâmplă la Pawerawera. Din fericire, pe Dragonshill e un pod care duce la pârtiile de schi. Măcar de asta era sigură!

— Nu sunt nisipuri mişcătoare? Bine, dar… de unde ţi-a venit această idee? Acestea apar după orice inundaţie la absolut orice râu. Nu vreau să ai impresia că te constrângem în vreun fel în ceea ce priveşte cumpărarea acestei proprietăţi de către mătuşa Dar vina, pentru avantajele pe care le-am avea noi, ci încerc doar să te fac să înţelegi că, dacă te hotărăsti să trăieşti aici, locul acesta nu va mai fi, cu timpul, atât de izolat ca acum. Este firesc, toate femeile au oarecare temeri în legătură cu un caz de boală în familie când suntem izolaţi ca urmare a inundaţiilor. Desigur, podul de la Heronscrag va reduce această stare de tensiune dar rămâne amintirea izolării din cauza căderilor de zăpadă. Trebuie să te previn în legătură cu absolut totul. Desigur, într-un caz de urgenţă, ne putem baza pe elicopterele care ne aduc ajutoare… dacă ajung până aici. Ei, de asta m-am

gândit că e mai bine să vii aici să vezi tu însăţi cum este înainte de a te căsători cu Lennox. Poţi face faţă, Becky?

Îl privi în lumina slabă din bucătărie. Avea o faţă colţuroasă, cu pomeţii şi fruntea amintind de proeminenţa stâncilor; o faţă înăsprită de vânt, bronzată, brăzdată de riduri destul de pronunţate, mai ales când avea o expresie serioasă. La acestea, se adăuga impresia de aroganţă dată de conturul bărbiei şi al nasului, încât era normal ca Becky să fi fost însşăimântată şi intimidată de el, ei îi plăceau bărbaţii fini, curtenitori, cu trăsături delicate.

— Am fost prea aspru, Becky? întrebă el după un timp şi, simţindu-se privit, îşi ridică ochii spre ea. Să ştii că nu am exagerat cu nimic. Vezi tu, anul acesta, după mult timp, am avut o iarnă nesperat de blândă, mai ales de când eşti tu aici. Poate că Lennox a vrut să-ţi prezinte o imagine mai blândă, dar mie mi se pare că nu e cazul. Se întâmplă un lucru ciudat: toate femeile care trăiesc aici au avut momente de revoltă, de nemulţumire, dar cu toate acestea, nu există una care să nu fi ajuns să iubească aceste locuri astfel

încât să nu se mai despartă niciodată de ele. Cred că Sylvie ţi-a povestit despre bătrâna doamnă Beaudonais care a murit anul trecut în vârstă de o sută doi ani: a înfruntat aici toată vitregia stihiilor dezlănţuite, dar a apucat să vadă podul construit peste Paweiawera, Râul Groazei. Dar, cazul cel mai spectaculos este poate cel al Joannei Greenwood. Imaginează-ţi: era secretara unei vedete TV din Londra şi s-a îndrăgostit de proprietarul moşiei Heronscrag! Ba, mai mult, s-a îndrăgostit chiar de Heronscrag. Exemplul ei l-a făcut pe Lennox să-şi pună mari speranţe în tine. Becky, nu uita că, dacă te hotărăşti să rămâi, hotărârea trebuie să fie definitivă. Te încumeţi?

Gândeşte-te bine şi, dacă nu poţi face faţă, spune înainte de-a face pasul irevocabil al căsătoriei şi de a ruina viaţa lui Len.

Rebecca îşi dădea seama acum de enormitatea faptei sale sub impulsul momentului. Dăduse naştere unor speranţe şi acum, la întrebarea care i se pusese, numai verişoara ei era în măsură să răspundă.

— Darroch, nu ştiu ce să spun... Mai dă-mi un

timp. Trebuie să fiu sigură pe mine. Lasă-mă până se întoarce Lennox. Nu va mai dura mult timp şi, oricum, nu e nicio grabă, nu-i aşa? Sau trebuie acţionat rapid pentru cumpărarea acestei proprietăţi?

— Nu, terenul nu e pus încă în vânzare. E doar o discuţie preliminară între cei trei proprietari. Deocamdată, mătuşa Davina este în America. Se va întoarce cu vaporul. Şi ea, ca şi Lennox, iubeşte marea şi face o croazieră în jurul insulelor.

O rază palidă de speranţă pâlpâi în sufletul Rebeccăi: dacă lui Lennox îi place atât de mult marea, de ce nu ar accepta o fermă pe ţărmul oceanului?

— Mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus, Darroch. Voi face tot ce pot să fiu de folos cât timp Sylvie lipseşte. Te rog, fii înţelegător cu mine – sunt o novice în privinţa gospodăriei. Dacă Lennox va fi tot atât de înţelegător ca şi tine, poate vom reuşi.

— Am impresia că avem toate şansele. Mă gândesc să-ţi spun mai multe despre Lennox; în definitiv, vă cunoaşteţi foarte puţin. Ai scris în biletul tău – te rog să nu te superi, dar, în desperarea lui, Len mi l-a arătat şi mie – că numai tu trebuie să te

sacrifici. Ei bine, n-aveai de unde să ştii; nu ţi-a spus, ca să nu pară că a renunţat la un vis de-al lui. Ţi-am spus că-i place mult marea. Tocmai i se ivise ocazia să plece într-o croazieră pe un iaht în jurul insulelor, împreună cu trei indivizi. Noi am fost de părere că trebuie să te aducă aici foarte repede, cât încă mai e iarnă – verile aici sunt superbe şi n-ar fi fost concludent să vii în acel anotimp. A renunţat la croazieră, dar să ştii că nu i-a fost deloc uşor. Aşadar, amândoi trebuie să învăţaţi să dăruiţi şi să primiţi. Nu numai tu ai făcut un sacrificiu, Becky. Nu, nu plânge, totul va ieşi bine. Len este mai tânăr decât mine; îl înţeleg pentru că şi eu am trecut prin aşa ceva când aveam vârsta lui. Nu-l lua în seamă dacă reacţionează prea violent; poate fi furios la început. Dar, voi discuta mai întâi cu el. Trebuie să se întoarcă în curând.

Nu avea cum să ştie cât de mult se înşela în această privinţă.

A doua zi dimineaţă, copiii erau în sala de studiu, iar Rebecca pregătea ceaiul pentru Darroch, când sună telefonul. Se grăbi să răspundă, în speranţa că poate fi Becky sau Lennox şi că astfel, are şansa să

vorbească înainte să apară Darroch. Era însă un mesaj de la Oficiul poştal local – în măsura în care, aflându-se la zeci de mile depărtare, putea fi numit local. De fapt, transmiteau o telegramă. După ce Rebecca notă ceea ce i se dicta, mai citi o dată ca să verifice dacă înţelesese bine, apoi se prăbuşi pe un scaun şi-şi îngropă capul în mâini, complet inertă, cu mintea parcă golită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Darroch după câteva minute şi găsind-o în aceeaşi stare. Să nu-mi spui că Lennox a sunat şi e atât de furios că te-a căutat degeaba în timp ce tu erai deja aici, încât te-a speriat.

— Nu, dar a trimis o telegramă. Din Tauranga.

— Tauranga? Ce naiba caută acolo? Dă-mi-o şi mie să citesc.

— Nu poţi s-o citeşti, pentru că am stenografiat-o. Ţi-o citesc eu: „M-am răzgândit în legătură cu întâlnirea din Auckland stop am acceptat decizia aceea ca definitivă stop aşadar am făcut un ocol până în Tauranga să-mi iau rămas-bun de la colegii cu care trebuia să plec şi am cedat rugăminţii lor de a mă îmbarca împreună cu ei stop plecăm mâine în zori

stop cred că nu vă deranjează, mai ales că Ewan trebuie să se întoarcă în curând stop voi telefona din Fiji salutări tuturor Len”.

— La naiba! îl voi opri cumva. Trebuie să existe un birou acolo… Am să sun la sediu… da, chiar aşa am să fac. Lasă-mă pe mine la telefon, Becky. Nu se poate să plece fără să ştie că eşti aici.

— Nu mai are niciun rost. Am întrebat la ce oră a fost dată telegrama şi mi-au spus că a fost adusă prea târziu ca să mai fie trimisă aseară. Rezultă că vasul pe care s-a îmbarcat Len a plecat deja. Aşa-mi trebuie, Darroch. E numai vina mea.

Capitolul 3

Rebecca nu i-ar fi reproşat nimic lui Darroch dacă ar fi izbucnit într-un torent de blesteme şi înjurături sau dacă ar fi sfâşiat o bucată din ea pentru că declanşase o asemenea situaţie, dar tăcerea lui i se părea şi mai înspăimântătoare. Se simţea incapabilă – de a rosti sau de a simţi ceva. În ce încurcătură se băgase!

— Hei, nu face figura asta! spuse Darroch revenindu-şi primul din şoc, dar brusc îngrijorat de paloarea şi de groaza care se citea în ochii ei. Nu cumva să leşini aici! Hai… hai să mergem puţin afară să respirăm aer curat.

— Nu leşin. Nu am păţit niciodată aşa ceva, dar mi-aş dori să mi se întâmple acum. Eu am produs această stare de lucruri la Craigievar şi momentul este cât se poate de nepotrivit. Sylvie va fi operată mâine, Ewan e plecat.

Lennox n-ar fi făcut niciodată aşa ceva dacă nu eram eu.

Uriaşul din faţa ei avu cea mai neaşteptată reacţie: îi zâmbi, îi luă mâinile între ale lui şi încercă

s-o liniştească.

— Becky, e foarte ciudat, dar acum sunt mai liniştit în privinţa lui Len. Am fost îngrozitor de îngrijorat pentru el, pentru căsătoria lui cu tine. Nu e uşor pentru femeile din acest ţinut, dar dacă dragostea lor pentru bărbatul ales este mai puternică decât orice altceva, atunci pot suporta orice. Până acum nu credeam că ţii suficient de mult la vărul meu, dar văzându-ţi reacţia, nu mai am nicio îndoială: nu numai că te frământi pentru noi doi, dar văd că eşti îngrijorată şi pentru situaţia de aici, de la fermă. Ar fi trebuit să fim mai răbdători cu tine, să ne dăm seama că, dincolo de atitudinea ta… critică… erai speriată şi-ţi era dor de casă. Imediat cum te-ai întors, am văzut că eşti schimbată. Abia aştept să vadă această schimbare şi Sylvie şi Ewan. Pentru Len, nu are prea mare importanţă, pentru că a intuit de la bun început adevărata ta faţă şi cred că se aştepta la această transformare. Poate că-i face bine că şi-a luat această pauză. Şi-a dorit întotdeauna să facă o astfel de călătorie pe mare, astfel că acum îşi poate îndeplini visul, ca apoi să nu se mai gândească la asta. Se va

linişti cu mult înainte de a ajunge la Fiji şi, când va lua legătura cu noi, îi voi spune că te-ai întors şi te descurci de minune. Ah, ştiu că e foarte prematur să spun asta, dar am încredere în tine. Aşa că, nu-ţi face griji, sau… mă rog, nu-ţi face prea multe griji. Aici, toate relaţiile au fost furtunoase… Penny, Verona, Joanna, Henrietta.

Toate au fost cu încurcături, dar până la urmă, toate firele s-au descurcat.

„Nici n-ai idee, Darroch Fordyce, cât de încurcate sunt de data aceasta! Fără nicio speranţă de a fi descurcate cumva!” se gândi Rebecca.

— Deocamdată nu putem face nimic, spuse ea cu voce tremurată, eliberându-şi mâinile din ale lui. Vom continua cu treburile zilnice… pentru moment, asta înseamnă să chemăm copiii la joacă, apoi să facem din nou lecţii.

— Te scutesc în dimineaţa asta şi preiau eu. Am să te rog să pregăteşti doar prânzul.

Cu mintea chinuită de un vârtej de gânduri, Rebecca începu să gătească: pe lângă friptură şi legume, consideră că şi copiii şi Darroch meritau un

desert, aşa că puse imediat în aplicare una din reţetele de budincă din paginile revistelor pe care le editase. Succesul a fost deplin.

— Să faci aşa ceva şi pentru oamenii mei, din când în când, când se întorc de la cabane. Cred că şi tu descoperi lucruri noi despre tine însăţi, nu-i aşa? continuă în acest fel. Drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac şi chiar dacă Len a plecat furios, acum, dacă te-ar vedea cum te descurci, s-ar considera norocos… şi frumuseţe şi capacitate.

— Ei, am avut noroc până acum, ajutată de cărţi de bucătărie. Dar nu garantez că nu vor fi şi biscuiţi tari ca piatra şi prăjituri arse…

— Ce ciudat! remarcă Nan. Ne place mult mai mult de tine, Becky. Dar, unchiule, de ce ai spus că Len a plecat furios?

— Gata, înainte să mai fac şi alte gafe, să mergem înapoi în sala de studiu. Unchiul Len a vrut să facă o mică pauză şi a acceptat, în cele din urmă, călătoria pe iaht. Becky, am eu grijă să instalez copiii în sala de studiu, apoi vin să te ajut să strângem masa.

— Nu, rămâi cu ei, dar lasă-l pe Andrew cu mine.

A fost foarte cuminte de dimineaţă; când termin treaba, îl iau la plimbare – ne va face bine amândurora.

Rămasă singură, Rebecca se agăţă cu desperare de gândul că poate încă mai era posibil s-o aducă pe Becky şi s-o determine să-şi salveze logodna. Dacă mătuşa Davina va cumpăra terenul, îşi vor construi o casă modernă şi accesul va fi mult înlesnit. Şi, dacă va fi un sezon bun de schi, atunci va fi pe deplin recompensată.

Când ieşi la plimbare cu Andrew, constată că acesta era un tovarăş de drum cât se poate de plăcut, care ştia şi observa extrem de multe lucruri pentru vârsta lui şi căruia nicio mişcare din natură nu-i scăpa; ştia cu precizie locurile periculoase, de care şi fermierii şi oile trebuia să se ferească, numele fiecărui loc din împrejurimi, precum şi poveştile legate de aproape fiecare colţ din priveliştea ce se întindea în faţa lor.

Cu părere de rău, se întoarseră, înainte de a se face prea târziu.

— Te duci în sala de studiu şi colorezi şi, între

timp, eu fac o surpriză pentru ceaiul de după-amiază.

Dar mai întâi, trebuia să-i telefoneze mătuşii ei să-i spună că Lennox era undeva în Pacific şi nu se putea lua legătura cu el.

— Mă tem că Becky se aşteaptă la ceea ce va auzi din partea mea, spuse mătuşa Mirrie, de aceea şi evită să vină. Mai continuă jocul acesta încă două sau trei zile şi, dacă tot n-avem nicio veste, mă tem că va trebui să-i mărturiseşti acelui Darroch cine eşti şi de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Cred că va înţelege că ai făcut-o cu intenţiile cele mai bune. A trebuit să-i spun unchiului tău şi e foarte supărat pe Becky – o consideră total iresponsabilă; mă tem chiar de o ruptură definitivă între ei. Ah, dacă ar suna, aş putea s-o conving să mai încerce o dată şi nu ar fi totul pierdut. Îmi pare foarte rău, Rebecca, dar, de dragul nostru al tuturor, mai continuă încă puţin.

Rebecca închise telefonul, distrusă. O înnebunea faptul că nu putea face nimic, atât timp cât Becky nu apărea. Se concentră asupra surprizei promise. Făcu repede un aluat şi gogoşelele care aterizau în tigaie pentru a se rumeni căpătară forme de omuleţi, pisici

şi şoricei. Se simţea ca un artist care tocmai îşi terminase capodopera când copiii năvăliră în bucătărie, încântaţi de figurinele ce-i aşteptau.

— Te-ai întrecut pe tine însăţi. Mulţumim, spuse Darroch, la fel de entuziasmat ca şi copiii.

De fiecare dată când Darroch o lăuda pe Becky cea nouă, Rebecca se simţea o ipocrită. Ştia că nu trebuie să exagereze, dar, pe de altă parte, simţea cea mai puternică şi mai ciudată dorinţă de a se ridica la înălţimea aşteptărilor acestui bărbat. Dacă situaţia nu se va rezolva şi va fi demascată, va conta măcar pentru Darroch că s-a străduit să-i facă să se simtă cât mai bine, sau, în furia lui, o va alunga pentru totdeauna?

Şi… cum va reacţiona Lennox? Va veni mai liniştit? Va dori să se împace? Toate aceste întrebări o chinuiau degeaba; în loc de răspuns, simţea un gol înspăimântător. Vocea lui Darroch o făcu să tresară, readucând-o la realitate.

— Mă îngrijorează maşina aceea închiriată care-ţi mănâncă banii, dar nu pot pleca şi eu cu tine la Fairlie – mă gândesc că Sylvie poate oricând să

telefoneze. Oricum, trebuie să o ducem poimâine.

— Am luat-o printr-o cunoştinţă… ce ciudat că ne-am întâlnit la Timaru. Mi-a închiriat-o la preţ redus pentru o săptămână. Aşadar, nu ar fi în avantajul meu dacă aş înapoia-o mai repede.

Se ura pur şi simplu pentru minciunile pe care le spunea.

— De ce ai închiriat-o pentru o săptămână?

— Eram atât de speriată că nu mă vei mai accepta, încât mă gândeam că, dacă voi pleca de aici, să fac un ocol pe la muntele Cook şi Queenstown înainte de a merge acasă; ştiam că şi părinţii mei aveau să fie furioşi pe mine.

— Se întâmplă astfel de lucruri; mai bine o logodnă ruptă, decât o căsnicie stricată. Cu siguranţă că părinţii nu ar obiecta… dacă nu cumva ţi-ai făcut un obicei din asta… Nu e cazul tău, vreau să sper. Doar aşa as înţelege îngrijorarea lor exagerată.

— Ei… eram mult mai tânără… nu prea ştiam ce vreau…

— Nu ştiai ce vrei? Ce te face să crezi că acum ştii? Cred că e foarte bine că vărul meu este departe

acum; ar fi mai bine să vă gândiţi amândoi foarte serios. Nu vreau să vă pripiţi.

Darroch ieşi, lăsând-o dezorientată şi umilită. Pregăti cina, fără însă a avea niciun chef să mănânce. Simţea că şi el face un efort să vorbească normal, de dragul copiilor, dar atmosfera rămase încărcată. Jucă un joc cu copiii, îi duse la baie, le citi, le spuse poveşti, dar nu-şi putu depăşi starea de deprimare. Se temea de ceea ce avea să urmeze a doua zi când coborau şi oamenii de la cabane… trebuia să fie şi mai prudentă.

Când copiii adormiră, îşi făcu o cafea, tăie o felie de turtă dulce şi luă o carte. Ca de fiecare dată, se lăsă învăluită de vraja lecturii şi se trezi, deodată, cu trei sute de ani în urmă, antrenată în povestea palpitantă a încercării de evadare a regelui Carol al V-lea, sperând ca imposibilul să se întâmple, în ciuda faptelor istorice deja cunoscute. Literele începură să-i joace în faţa ochilor plini de lacrimi, apoi se auzi un suspin.

— Te rog să mă scuzi; nu plânge. Am fost prea aspru cu tine; nici măcar nu cunosc circumstanţele care au dus la prima despărţire.

Rebecca îl privi pe Darroch cu ochii ei mari albaştri, total nelămurită, incapabilă de a se desprinde brusc din mijlocul poveştii pe care o trăia cu toată fiinţa.

— Mulţumesc, Darroch, dar am meritat ceea ce mi-ai spus. Vei crede despre mine că sunt exagerat de sentimentală…

plângeam din cauza unei cărţi citite… Nu mă pot abţine. Uneori, aş vrea să dau timpul înapoi, să schimb cursul istoriei, să-l fac pe Carol al V-lea să scape. Ar fi meritat – era un tată bun şi un soţ fidel într-o vreme în care aceste calităţi erau destul de rare pentru un rege. Poate e ridicol… nu ştiu ce am în seara aceasta de resimt această dramă ca pe o pierdere personală.

— Este şi cartea mea preferată şi are o încărcătură emoţională specială prin faptul că am cumpărat-o chiar de pe insula Wight, înainte de a vizita locul în care regele a fost întemniţat. Desigur, ai vizitat şi tu Castelul Windsor şi cred că ai fost tot atât de impresionată ca şi mine ştiind că sub lespezile capelei se află îngropat trupul regelui. Poate că ar

trebui să-ţi spun să nu te mai gândeşti la astfel de lucruri morbide, dar, pe de altă parte ar fi păcat să dăm uitării acele vremuri. În orice caz, eşti cea mai surprinzătoare persoană; nu mi-aş fi închipuit să-ţi pese de astfel de lucruri.

Trebuia să fie mai atentă; era riscant să fie ea însăşi. Devenise o deformaţie profesională să urmărească anumite subiecte, să analizeze, să trieze informaţiile. Trebuia să angajeze discuţii amuzante, superficiale, în stilul lui Becky.

— În seara aceasta ne vom culca devreme, spuse Darroch, schimbând subiectul, dar mâine, când vor veni oamenii de sus, de la cabane, vor fi dornici să stea mai mult la televizor, mai ales că e un meci de rugby pe care vor vrea să-l vadă color. Ei nu au în cabane decât televizoare alb-negru deocamdată; va trebui să le cumpărăm şi color. Hei, ce zici, să pregătesc câteva felii de pâine prăjită cu brânză şi costiţă?

— Ar fi grozav!

Ce scenă de familie! Şi ce ciudat că ea, care ar fi trebuit să tânjească după viaţa pe care o plănuise de

atâta timp, se simţea extrem de mulţumită acolo, în acel colţ de lume îndepărtat care-i oferea o existenţă atât de diferită de cea cu care profesia de ziaristă o obişnuise. Se gândi, fără să vrea, ce cadru grozav i se oferea chiar acolo pentru a scrie. Fiecare clipă era învăluită în vrajă şi aducea, în acelaşi timp o provocare. Se uită de jur-împrejur în bucătărie: până şi această încăpere era plină cu cărţi, lectura jucând un rol esenţial în viaţa primilor veniţi în aceste regiuni. Sigur, nu erau un pian vechi, încă acordat, acuarele, schiţe în creion, sculpturi mici, colecţii de fotografii, dar Rebeccăi îi plăceau cel mai mult cărţile; ar fi petrecut o viaţă citindu-le.

Brusc, îşi dădu seama de un adevăr pe care nu putea să-l nege: acesta era singurul loc din lume în care i-ar fi plăcut să-şi petreacă viaţa. Privi spre Darroch Fordyce care era cu spatele la ea, aplecat asupra unei tăvi… Acesta era bărbatul alături de care i-ar fi plăcut să petreacă restul vieţii. Nu exista nicio speranţă pentru ea. Imediat ce o va aduce pe Becky aici, ea va dispărea, iar acest bărbat nu va şti niciodată că a fost idealul ei.

Capitolul 4

Cât timp mâncară, Rebecca avu grijă să menţină conversaţia la un nivel superficial. Tocmai terminaseră şi voiau să iasă, drept pentru care Darroch stinse lumina, când o străfulgerare albă, ca de reflector, brăzdă încăperea timp de o fracţiune de secundă, apoi îi lăsă într-o beznă absolută. Speriată, Rebecca se prinse de braţul lui Darroch.

— Nu te speria, e o furtună magnetică; sunt foarte dese aici, la munte. Oferă un spectacol superb, deşi pot avea efecte devastatoare. Vino sus, la punctul de observaţie – e locul cel mai bun din care poate fi văzută.

Punctul de observaţie? Oare trebuia să ştie unde e? îl urmă până la capătul coridorului, dincolo de camera lui unde, în spatele unei uşi era o scară îngustă din lemn. Darroch îi întinse mâna şi, ajutată de el, Rebecca urcă. Era conştientă de căldura pe care o emana şi care-i pătrundea în tot trupul. Aşadar, asta era dragostea. Era periculoasă: şi aşa era ea impulsivă, fără să mai trebuiască să facă faţă şi ineditului unor trăiri care ar pune-o în cine ştie ce

situaţii imprevizibile.

— Ţine-mă în continuare de mână, spuse el când ajunse sus; astfel, nu te vei împiedica de nimic. Recunosc că e plin de scânduri, dar nu şi în mijloc.

Priveau amândoi, unul aproape de celălalt, prin fereastra mică, spectacolul grandios al elementelor dezlănţuite în culori psihedelice: o explozie de verde, galben, albastru, alb pe fundalul bubuitului asurzitor al tunetului.

— Aproape că îţi dă o stare de bucurie.

— Aşa e; nu pot să nu fiu bucuros, deşi face această situaţie dificilă să fie şi mai dificilă.

— Ce vrei să spui?

— După o astfel de furtună, suntem izolaţi de restul lumii. Mâine dimineaţă, Rubiconul nu va mai putea fi trecut, nici chiar călare. Când se va întoarce Lennox şi va afla că ai trecut prin aşa ceva, îşi va da seama că, de fapt, ai trecut toate probele. Va trebui să recunoască acest lucru, indiferent cât de supărat a fost pe tine când a plecat în croazieră.

— Bine… dar… nu e doar o creştere instantanee a debitului, după care se revine la normal tot atât de

repede?

— Furtuna aceasta este foarte puternică. Într-o zonă de şes, ar însemna inundaţii pur şi simplu devastatoare. Volumul apei va fi de patru ori mai mare; în plus, din cauza ploii se va topi şi zăpada. Cred că va dura două săptămâni până când Rubiconul să poată fi trecut. Ţi se pare chiar atât de îngrozitor?

Trebuia să continue jocul; trebuia, până când o va găsi pe Becky şi o va convinge să vină. Îşi muscă buza până la durere. Era bucuroasă de întunericul care-i învăluia, dar nu-şi putu reprima un fior. Simţind că tremură, Darroch îi cuprinse umerii cu braţul.

— Curaj! Ai ocazia să dovedeşti ce poţi. N-aş fi crezut niciodată că voi ajunge să te consider potrivită pentru locurile acestea, dar uite că aşa s-a întâmplat! Va fi şi Lennox convins de asta, când va auzi ce-i voi povesti despre tine.

Rebecca nu-i răspunse; nu putea. Nu şi-ar fi dorit decât să izbucnească în lacrimi, să-l îmbrăţişeze strâns şi să-i mărturisească totul. Nu putea face asta încă; trebuia să mai amâne două săptămâni.

— Îmi pare rău, se strădui ea în cele din urmă să

vorbească. Vezi tu, nu am mai fost niciodată într-o astfel de situaţie: izolată undeva. M-am îngrozit. Dar, cred că mă voi descurca. Trebuie să mă gândesc la primele femei care au venit aici; nici măcar nu aveau telefon.

— Aşa te vreau! Am să le rog pe celelalte să te sune. Te vei simţi mai bine dacă vei putea discuta din când în când cu Penny, Henrietta, Verona şi Joanna, mai ales cu Joanna. Este vecina noastră cea mai apropiată şi, în plus, după cum ai aflat când ai fost acolo, cunoaşte multe din locurile în care ai fost şi tu.

Rebecca se nelinişti; cu cât va lua legătura mai puţin cu oricine o cunoştea pe Becky, cu atât mai bine. Cu Darroch, încă nu făcuse nicio gafă, dar era în continuare riscant.

Darroch o luă din nou de mână ca să coboare şi, ajunşi jos, Rebecca se desprinse destul de brutal de el.

— Noapte bună, Becky, spuse el oprindu-se în dreptul uşii camerei lui. Nu-ţi spune nimeni Rebecca? Becky e un nume de fetiţă; Rebecca ţi s-ar potrivi mai bine.

Ah, cât de mult i-ar fi plăcut să-şi audă numele

rostit de el. Nu îndrăzni să-i spună că folosise acest nume pentru a o diferenţia de verişoara ei, Rebecca, la şcoală. Voia să amintească de această verişoară cât mai puţin posibil.

— Ei, ştii cum e, „Rebecca” e mai greu de pronunţat pentru un copil, aşa că, a rămas „Becky”.

— Îţi voi spune eu Rebecca de acum încolo. Îmi place numele.

— Nu, te rog. Nu m-aş mai simţi eu însămi şi i-ar zăpăci şi pe copii. Noapte bună, Darroch. Să sperăm totuşi că previziunile tale nu se adeveresc şi apa se retrage repede.

Când se culcă, zgomotul ploii era asurzitor. Era atât de obosită, încât nici nu mai putu citi. Adormi, lăsând ziua următoare în grija sorţii.

A doua zi dimineaţă, natura oferea lumii splendoarea unui peisaj unic; numai că râul părea într-adevăr imens, iar bolovanii prăvăliţi şi masa de pietriş blocau drumul cu o barieră de netrecut.

— Ce se întâmplă cu oamenii? întrebă Rebecca. Se mai pot întoarce diseară?

— Nu, dar mâine vor putea ajunge, pentru că

între fermă şi cabana numărul unu nu sunt decât viroage şi pârâuri. Să sperăm că mai au mâncare; de fapt, întotdeauna mai rămâne câte ceva şi pot face faţă.

Sună telefonul, făcând-o pe Rebecca să tresară. Erau anunţaţi de la spital că operaţia urma să fie amânată cu încă o zi.

— Ah, tocmai bine, spuse Darroch uşurat. Nu-mi plăcea deloc ideea de a nu fi lângă telefon tocmai astăzi, când trebuie să merg să inspectez canalele de scurgere. Nu vin la prânz, îmi iau doar pâine, brânză şi un termos cu apă. Nu pot risca să las canalele de scurgere blocate cu bolovani, mai ales în apropierea drumului spre Heronscrag.

— Tocmai am încălzit puţină supă. Vrei să iei într-un termos?

— Da, mulţumesc. Vei fi ocupată cu lecţiile copiilor. Nu mai munci în ritmul în care ai făcut-o până acum. Doar nu poţi face totul singură. În mod obişnuit, ajută şi doamna Cash la gospodărie şi nu uita că Sylvie şi Ewan sunt la casa lor. Cash o ajută mult şi pe Sylvie, ca să-i lase timp pentru a se ocupa de

lecţiile copiilor. Ai dovedit deja ce poţi. Când tu şi Lennox veţi lămuri situaţia, vom face un program. Vreau să spun, când vă veţi căsători. Bănuiesc că, atunci, Cash o va ajuta mai mult pe Sylvie. Există la mică distanţă de aici o casă cu trei camere, foarte veche şi Cash poate se va stabili acolo. Becky, ce-ai zice să faci menajul şi pentru mine şi pentru Len până se termină construcţia casei voastre? Cred că mătuşa Davy va cumpăra pământul pentru Len – desigur, va trebui să i-l plătească, dar sunt convins că dobânda va fi foarte mică – dar, oricum, durează până când casa va fi gata. Nu e soluţia ideală să locuim toţi trei aici în primul vostru an de căsnicie, dar vom grăbi lucrurile cât putem şi, în orice caz, voi avea grijă ca tu şi Len să aveţi un living numai al vostru unde să staţi seara.

— Încă nu putem hotărî nimic până când Lennox nu se calmează şi nu vine înapoi, răspunse Rebecca încet, temându-se într-adevăr de a-şi lua vreun angajament în numele lui Becky. Să nu uităm că în telegramă a scris că a acceptat decizia lui B… decizia mea, ca definitivă. Totul depinde de ceea ce simte când se întoarce. Poate că… nici nu-i va face plăcere

să mă găsească aici. S-ar putea să fie un şoc pentru el.

— Becky, schimbarea ta este atât de mare, încât este greu de crezut, dar voi face tot posibilul să-l conving. Nu uita că, aşa cum tu ai regretat ce-ai făcut şi i-ai simţit lipsa când a ajuns în Timaru, tot aşa şi el îţi poate simţi lipsa acum, când e în largul Pacificului şi are la dispoziţie atâta timp de gândire. Poate că îşi închipuie că eşti acasă; poate că mama ta te va suna să-ţi spună că ai primit o scrisoare de la el. Len va lua legătura cu mine din Fiji – aşa a scris în telegramă. Oricum, voi telegrafia la căpitănia portului din Suva şi-i voi lăsa vorbă să mă sune. îi voi povesti ce s-a întâmplat şi-i voi spune cum te-ai descurcat de minune cu toate treburile de aici – deja te-ai comportat ca o soţie de fermier din regiunea asta. Nu-i aşa?

Rebecca ar fi vrut să plece undeva departe, departe. Era constrânsă să ia hotărâri pentru verişoara ei şi pentru Lennox fără a avea nicio idee în legătură cu intenţiile acestora. Se hotărî însă ca, dacă Becky tot nu lua legătura cu ea, să-i spună bărbatului din faţa ei că era o impostoare şi o mincinoasă. Dacă ar fi putut să-i spună toate acestea chiar în acel

moment şi să fugă! Cineva din întregul ţinut Mackenzie, atât de renumit pentru ospitalitatea sa şi pentru femeile sale capabile, ar veni în ajutorul acestui bărbat rămas singur la această fermă uriaşă, să facă gospodăria şi să aibă grijă de trei copii, dintre care doi la scoală.

La mică distanţă curgea un râu numit Rubicon, un râu care nu putea fi trecut.

Probabil că tristeţea i se reflecta în ochi, de aceea Darroch, el însuşi încruntat, îi luă mâna, încercând s-o consoleze.

— Nu face figura asta tristă, Rebecca Nenteith, lucrurile se vor rezolva. Nu putem face nimic până nu avem o veste de la Len. Dacă în caz sună când nu sunt aici, spune-i telefonistei când mă găseşte pe mine şi să nu admiţi să se preia convorbirea decât atunci. Era pe punctul de a-i da drumul mâinii, când, uitându-se mai atent, o prinse din nou. Nu porţi inelul! Ştiu că nu l-ai lăsat cu biletul, ceea ce însemna că rămâne o portiţă deschisă, că logodna nu e ruptă în mod oficial. Aşadar, de ce nu-l porţi? Sau l-ai scos ca să nu te încurce la bucătărie?

— Nu mă simt îndreptăţită să-l port până nu discut cu Lennox

— Mai ales după acea telegramă.

— Înţeleg şi te admir. Nu-ţi face griji, Becky. Îmi place mult mai mult de ţine de când te-ai întors. Îţi garantez că Lennox se va îndrăgosti din nou de tine. Aproape că m-aş îndrăgosti şi eu.

Ceea ce Darroch spusese că o simplă încurajare pentru a-i ridica moralul, Rebecca resimţi ca pe o rană deschisă în care i se înfipsese un cuţit.

Plecă la treburile ei dar mintea îi era în continuare frământată de aceleaşi gânduri. Dacă Becky tot nu suna până când râul revenea la normal, va trebui să mărturisească totul şi să suporte furia şi dispreţul lui. Oricum, nu-şi mai putea asuma răspunderea de a lua decizii când ştia că Lennox se apropie de Fiji. Una a fost hotărârea sub impulsul momentului, de a lua locul verişoarei ei pentru câteva zile, şi cu totul altceva era să continue acest joc fără să ştie unde se afla aceasta.

Şi… ce-ar spune Becky? Era ca şi cum ea, Rebecca şi-ar fi luat revanşa pentru comportamentul

iresponsabil al acesteia, care o pusese în tot felul de situaţii imposibile de-a lungul anilor: când aproape îi golise contul cumpărându-şi îmbrăcăminte în numele ei, când îi luase carnetul auto şi fusese amendată… şi câte altele. Numai că, de data aceasta, Rebecca era în culpă. Ideea că în foarte scurt timp va spune totul, o făcea să se simtă mai bine. Trebuia totuşi să aştepte până va putea trece Rubiconul, pentru că nu ar mai fi putut continua să stea în acea casă, în atmosfera care avea să se creeze după aflarea unui asemenea fapt. Îşi imagina bătaia de joc a oamenilor lui Darroch, tentaţia lor irezistibilă de a răspândi povestea…

Deocamdată, trebuia să-şi concentreze întreaga atenţie asupra a ceea ce avea de făcut. Ca niciodată, copiii erau extrem de agitaţi. Exasperată, o lăsă pe Nan în sala de studiu să scrie un eseu şi-l luă pe Robert în bucătărie ca să-l poată supraveghea la tema de la ştiinţe sociale şi să pregătească în acelaşi timp tot ce trebuia pentru masa consistentă de a doua zi, când aveau să fie mai multe persoane. Totuşi, pe Andrew nu-l putu opri de a-şi mai deranja fratele decât administrându-i două palme.

— Asta e doar pentru început. Dacă te mai comporţi aşa, vei primi corecţia pe care unchiul tău ţi-ar aplica-o dacă ar fi aici.

— Credeam că eşti o dulce…

— Acum, fiindcă tocmai ai aflat că nu sunt, poate că vei sta cuminte să te joci cu acel Lego. Profită, doar nu ai foarte des ocazia să te joci singur cu el.

— Fac pariu că te-ai gândit că, dacă Becky nu e din familie, nu va îndrăzni să-ţi ardă vreo două, comentă Robert cu un aer de superioritate. Ce speranţă desartă! Cred că e la fel ca unchiul Darroch: când sunt acasă mama şi tata, nu se amestecă, dar când e singur cu noi, vai de pielea noastră!

— E adevărat, dar dacă mai găseşti multe pretexte pentru a tergiversa răspunsul la întrebările din temă şi desenarea hărţii, s-ar putea ca tu să fii următorul asupra căruia se va revărsa mânia mea. Vreau linişte desăvârşită în următoarea jumătate de oră; experimentez o prăjitură nouă şi, cum nu sunt o bucătăreasă prea bună, dacă omit vreun ingredient şi nu-mi iese reţeta, vă daţi seama că nu va fi prea comod să vă mai aflaţi în preajma mea.

Se făcu linişte şi copiii deveniră incredibil de cuminţi, astfel încât îi îngădui lui Robert să revină în sala de studiu. Cât despre Andrew, acesta nu obiectă nimic când veni momentul să fie trimis la culcare. Până şi prăjitura, deja în cuptor, promitea să iasă bine. Tocmai atunci sună telefonul şi, spre marea ei surprindere, Rebecca auzi vocea lui Becky la capătul celălalt al firului.

— Bună, Rebecca! Ia te uită, eşti încă acolo! Credeam că, în câteva zile te-ai lămurit că ferma aceea nu e locul potrivit pentru micuţa ta verişoară şi ai plecat la prietenii tăi din Dunedin.

— Becky… nici măcar nu le-am spus cine sunt.

— Cum, nu le-ai spus? Ce-i cu tine, Rebecca? Cum să nu-şi fi dat seama cine eşti? Cine altcineva poate să semene atât de perfect cu mine, dacă nu verişoara mea geamănă!

— Becky, nu ai sunat acasă? Nu ştii?

— Vorbeşte mai tare, abia te aud! Nu, nu am sunat. N-am vrut să vorbesc cu tata, după ce a încercat atât de mult să mă convingă să nu mă logodesc cu Lennox. Mi-a spus că, dacă iese prost, să

mă descurc singură; asta şi fac acum, şi încă foarte bine. Dar mi-am uitat schiurile acolo şi voiam să-i rog să mi le trimită. Ce-ai spus, Rebecca?

— Am spus să mă asculţi şi, dacă schimb brusc subiectul, asta înseamnă că a intrat cineva şi nu vreau să fiu auzită. Acum, nu mă întrerupe. Toţi cei de aici cred că eu sunt Becky. Când am apărut, Darroch a fost convins că te-ai răzgândit şi te-ai întors. Am ezitat să neg şi m-am lăsat prinsă într-o situaţie penibilă. A doua zi după ce-ai plecat, Sylvie a fost dusă la spitalul din Timaru, pentru o operaţie la bilă. Darroch şi-a închipuit că ai auzit cumva de asta şi, având mustrări de conştiinţă, te-ai întors ca să ai grijă de copii. Am considerat aceasta ca pe o şansă de-a ta de a reveni la fermă şi de a te împăca, aşa că nu am spus cine sunt.

— Bine, dar nu l-ai putea păcăli niciodată pe Lennox! Trebuie să se fi întors deja.

— Nu, şi va mai dura până vine. Asta îţi oferă posibilitatea să vii în Fairlie, să aştepţi până pot ajunge şi eu acolo cu maşina, apoi să mergi cu autobuzul până în Tekapo, de unde voi veni să te ia cei de aici. Nu vor bănui niciodată nimic. Ai marea şansă

să dovedeşti ce poţi şi să dobândeşti nu numai respectul acestor oameni – sunt persoane foarte cumsecade – dar şi al tatălui tău.

Becky izbucni într-un râs răutăcios.

— Ca un păcătos care e readus în sânul credincioşilor! Ce tablou idilic! Numai că aşa ceva nu se va întâmpla. În plus, Lennox ar ajunge cu mult înaintea mea. O sărutare plină de pasiune din partea lui şi va fi suficient să te dai de gol.

— Becky, de data asta ai întrecut orice măsură. Eşti îngrozitor de egoistă. Ştiu că n-ar fi trebuit să cedez impulsului de moment, dar am făcut-o pentru tine. Ştii bine că nici nu voiam să vin aici. Ce prostie din partea mea… Auzi, să mă străduiesc să-ţi salvez logodna! Chiar am crezut că ai regretat, că-l iubeşti pe Lennox, că a fost doar o stratagemă pentru a-l convinge să vă stabiliţi la o fermă mai apropiată de civilizaţie. Lennox intenţiona să meargă după tine până în Auckland, dar a fost atât de supărat încât a făcut un ocol în Tauranga, s-a întâlnit cu nişte prieteni care-l invitaseră mai de mult într-o călătorie pe mare şi acum e în mijlocul oceanului, undeva în apropiere

de Fiji. Cred că va telefona aici din Suva. Aşadar, grăbeşte-te să ajungi în Fairlie, anunţă-mă unde stai, ca să vin să putem schimba locurile. Nu-ţi ia mult ca să ajungi din Christchurch.

Nu-i plăcu deloc râsul lui Becky.

— Ei bine, draga mea verişoară binefăcătoare, nu-ţi poţi convinge verişoara să procedeze aşa cum consideri tu că ar trebui. Nu sunt în Christchurch şi nici nu mă mai întorc în Craigievar niciodată. Sunt în Wellington, cu nişte cunoscuţi, cu persoane cu care mă potrivesc, de aceeaşi categorie cu mine, nu înfumuraţi ca tine; oameni care ştiu cum să trăiască şi cum să cheltuiască banii. În ceea ce priveşte ferma de la Craigievar, nu-mi explic ce-a fost în mintea ta. De fapt, e vina lui Lennox; din descrierile lui, părea o mică Elveţie, nu o fermă la care să trudeşti ca un sclav. Oricum, am alte interese acum; mi se oferă şansa de a merge într-o croazieră în Pacific – o croazieră pentru care nu trebuie să plătesc eu. îi voi arăta lui Lennox că nu plâng de dorul lui. Ce minunat ar fi să-l întâlnesc în Fiji! Aşadar, treaba ta cum te descurci la Craigievar. De data aceasta, vei apărea

într-o lumină nefavorabilă. Ar fi mai bine să-i spui lui Darroch că ţi-ai bătut joc de el... şi asta, înainte să sune Lennox din Fiji. Ah, n-aş vrea să fiu în locul tău! Dar, aşa le trebuie! Să se înveţe minte! Lennox m-a insultat şi m-a umilit; nu vreau să-l mai văd niciodată. Anunţ-o tu pe mama în legătură cu toate acestea, dar cu menajamente – ea nu e chiar atât de rea, spre deosebire de tata. În definitiv, din cauza carierei lui, a trebuit să-mi petrec anii de şcoală la familia ta. De acum înainte, vreau să-mi trăiesc viaţa.

Şi, înainte ca Rebecca să poată scoate un cuvânt ca s-o implore să lase măcar un număr de telefon unde mătuşa Mirrie s-o poată suna, Becky închise telefonul.

Rebecca se prăbuşi pe un scaun, cu capul sprijinit în palme

— Era paralizată, incapabilă să gândească. În cele din urmă, când ceasul bătu unsprezece şi jumătate, reveni la realitate – de fapt, o readuse gândul de a reuşi să telefoneze mătuşii ei înainte de întoarcerea copiilor din sala de studiu.

De data aceasta, nu avu noroc: răspunse unchiul Allan. Încercă ea să câştige timp, să dea impresia că-l

sunase doar ca să ştie ce mai face, dar nu reuşi.

— Mirrie e la coafor, de-asta am răspuns eu. Rebecca, să trecem la subiect acum. Mătuşa ta mi-a povestit totul, aşa cum ar fi trebuit să procedeze de la bun început; a vrut să mă menajeze, dar am smuls tot adevărul de la ea în cele din urmă. Becky trebuie să-şi asume responsabilitatea, mai devreme sau mai târziu. Nu mai poate continua în acelaşi stil: egoistă, obişnuită să o scoată întotdeauna cineva din încurcătură, fără ca ea să suporte consecinţele. Lennox a mult prea bun ca să fie tratat astfel. Singurul bărbat la care Becky a ţinut cu adevărat a fost Kingsley Payne şi cred că a afectat-o foarte mult modul în care a părăsit-o, neputându-i suporta toanele. Ei, acum tu te afli într-o poziţie foarte ingrată. A fost o nebunie din partea ta… Te-ai obişnuit s-o scoţi pe fata asta a noastră din toate încurcăturile, dar de data asta spiritul tău donquijotesc te-a făcut să cedezi impulsului de moment, împotriva oricărei raţiuni. Înainte să-mi spui motivul pentru care ai sunat, te rog să mă asculţi: trebuie să renunţi la ideea de a o aduce pe Becky înapoi la fermă. Las-o să facă aşa cum vrea.

Spune-i lui Darroch Fordyce ce ai făcut şi de ce. Îşi va da seama că nu a fost premeditat şi că totul a fost declanşat de confuzia făcută de el. Ai maşina aceea închiriată – apropo, voi plăti eu cheltuiala – traversează râul, mergi la Dunedin aşa cum îţi făcuseşi planul şi uită pentru un timp de familia Allan Menteith. Traversează râul şi pleacă.

— Încă nu pot. Sunt inundaţii şi va mai dura cel puţin o săptămână până când râul reintră în matcă. Îţi dai seama, nu aş putea să mai rămân după ce mărturisesc totul. Tocmai a telefonat şi Becky, dar a închis înainte să pot s-o rog să lase un număr unde puteţi lua legătura cu ea. A spus că este cu nişte prieteni în Wellington şi va face o croazieră în Pacific. Îmi pare rău că vă dau această veste atât de direct, dar mă tem să nu vină cineva.

— Nu fi supărată, Rebecca. Las-o să plece. Sigur, as putea s-o găsesc în Wellington, dar o las să meargă, fără să-i spun un cuvânt. Va apărea când termină banii. îi anunţăm noi pe părinţii tăi; cred că vom merge la ei şi ne vom plânge, împreună, de fetele noastre cele zăpăcite, aşa cum făceam când eraţi mici

şi ne puneaţi în faţa unor astfel de pozne. Când poţi traversa râul, spune ce ai de spus şi pleacă; doar n-o să te mănânce. Şi nici nu vor fi dispuşi să facă publică această poveste; probabil că vor spune vecinilor că Becky s-a întors, a mai încercat o dată, dar a văzut că nu poate face faţă şi totul a fost anulat. Logodna a fost doar o minune care a durat trei zile. Fii binecuvântată pentru că ai încercat să ajuţi.

— Ah, unchiule Allan, aş vrea să fiu lângă tine să te îmbrăţişez. Sărută-i pe toţi de acasă din partea mea.

Rebecca tocmai se aşezase pe cel mai apropiat scaun, complet inertă şi lipsită de vlagă, în clipa în care intră Darroch.

— A trebuit să vin să-mi iau nişte unelte, aşa că voi mânca aici. Hei, ce-ai păţit? Doar n-ai de gând să leşini!

Dar ea însăşi se miră de vocea ei stinsă. Făcea eforturi mari să vină de undeva de foarte departe, iar oasele parcă nu-i mai erau rigide. Începu să alunece de pe scaun şi, în momentul acela, se simţi ridicată de două braţe puternice. Darroch o aşeză pe canapeaua

din bucătărie, cu capul mai jos de nivelul corpului, apoi îngenunche lângă ea, ţinându-i mâinile încă reci.

— Îmi revin…

— Te ridic puţin, dar încă nu-ţi aşez o pernă sub cap. Ai exagerat cu munca.

Luă o batistă şi-i şterse lacrimile ce începuseră să-i picure din colţul ochiului.

— Nu, nu-i adevărat. Nu ştiu ce mi s-a întâmplat. E pentru prima dată în viaţă… ce senzaţie oribilă… Dar nu se va mai întâmpla.

Apoi, se strădui să râdă.

— Asta numesc eu curaj. Să vezi partea amuzantă chiar şi la un leşin.

Rebecca îşi întoarse capul spre el, zâmbindu-i, dar zâmbetul ei deveni stingher şi şovăitor: o privea ca şi când… o privea aşa cum ea şi-ar fi dorit s-o privească dacă s-ar fi cunoscut în altă situaţie, dacă ar fi putut fi ea însăşi, fără tara comportamentului anterior al lui Becky.

— Te simţi mai bine acum?

Şi pentru o clipă dumnezeiască, îşi lipi obrazul încă rece de la frigul de afară, de obrazul ei.

Chiar în acel moment, uşa se deschise brusc şi Robert împreună cu Nan năvăliră în bucătărie, apoi se opriră miraţi.

— Ce faci unchiule Darroch? O săruţi pe Becky? E iubita unchiului Lennox! spuse Robert pe un ton de reproş.

Din fericire, Darroch şi Rebecca izbucniră în râs, ceea ce destinse atmosfera.

— Nu o sărut, prostuţule, o mângâi, o cocoloşesc, aşa cum aş lua-o pe Nan în braţe după ce ar cădea sau leşina. Becky a leşinat. Cred că munceşte prea mult. Poate şi voi aţi supărat-o în dimineaţa aceasta, spuse el într-o doară, dar, după cum amândoi se făcură stacojii la faţă, îşi dădu seama că nimerise din plin. Dumnezeule! Ce-aţi făcut?

— Fii serios, Darroch, sări Rebecca în apărarea lor când cele două perechi de ochişori speriaţi se îndreptară spre ea, alarmaţi, doar nu crezi că o ceartă între copii mă poate face să leşin. Nu are nicio legătură cu asta. După ce i-am separat, s-au purtat ca nişte îngeri; la fel şi Andrew, care acum doarme. Cred că alta e cauza: m-am culcat prea târziu aseară – n-am

mai putut să las cartea aceea până nu am terminat-o.

— E bună şi pentru mine? întrebă Robert. Mama îmi dă voie să citesc romane poliţiste dacă nu conţin prea multe violenţe.

— Nu e un roman poliţist; e un roman istoric despre regele Carol al V-lea. Când vei fi mai mare…

— Credeam că nu-ţi plac romanele istorice. Te-ai şi certat pe tema asta cu unchiul Lennox.

Rebecca încercă să se gândească la un motiv plauzibil pentru care aceste romane ar fi început să-i placă, dar o salvă Darroch.

— Ei, acum când Len şi Becky se vor căsători, este normal ca Becky să vrea să aibă gusturi şi interese comune. Cred că va începe şi să dezlege cuvinte încrucişate, aşa cum s-a întâmplat cu mama voastră care a devenit mare pasionată de rebus numai datorită tatălui vostru. În orice caz, lui Becky i-a plăcut atât de mult cartea, încât a plâns citind-o.

— Ce ciudat că nu-ţi plăcea înainte acest gen de cărţi, remarcă Nan. Ai spus ieri că istoria a fost materia ta preferată la şcoală.

— Da, mi-a plăcut ca materie, dar nu ca subiect

de romane. Dar, dacă mai găsesc câteva de acest fel, e posibil să devin dependentă de ele.

— Becky, cred că-ţi revii la normal; văd că nu mai eşti atât de palidă. Copii, aşezaţi masa. Să-l lăsăm pe Andrew să doarmă; va mânca mai târziu. Becky, nu te ridica de pe scaun; servim noi. Chiar te simţi mai bine, întrebă el în şoaptă, sau culoarea din obraji este din cauza observaţiei lui Robert în legătură cu sărutul? Să sperăm că nu va răspândi cine ştie ce zvonuri când vine Lennox.

Când Lennox se va întoarce, se gândi Rebecca abătută, ea va fi departe şi-şi va fi început deja existenţa solitară ca scriitoare; deja proiectul ei îşi pierduse din farmecul pe care-l avusese cu o lună în urmă şi asta pentru că, după ce-l cunoscuse pe Darroch, zilele fără el aveau să fie pustii.

Din fericire, începu să sune ceasul, întrerupându-i gândurile.

— Eu l-am potrivit să sune, explică ea lui Darroch care păru uimit. Fiind novice în ale gătitului, trebuie să mi se amintească să scot prăjitura din cuptor; n-aş suporta să mi se ardă, după ce m-am chinuit atât de

mult s-o pregătesc. Ai spus că oamenii vor coborî de la cabane cu un apetit grozav, aşa că fac provizii.

— O scot eu din cuptor. Mmm… arată grozav.

— Încă nu te bucura; s-ar putea să se lase în orice moment.

— Aşa a păţit şi mama cu o prăjitură, dar i-a scos partea din mijloc; a glasat-o şi părea că aşa e reţeta, o linişti Nan.

— Perfidia femeilor… în orice caz, ideea e bună. Unchiul Lennox va mulţumi cerului că, în urma situaţiei de criză de aici, Becky a lui s-a întors şi, în plus, ne răsfaţă cu tot felul de bunătăţi.

Capitolul 5

Canalele de scurgere trebuia neapărat curăţate – aceasta fusese concluzia lui Darroch în urma inspecţiei făcute.

— Aş fi vrut să le curăţ după prânz cu ajutorul vostru, dar e prea departe să mergem pe jos până acolo şi nu cred că Becky este în stare acum să-l călărească pe Andy; nici prima dată când ai încercat nu ţi-a fost prea uşor…

Rebecca ştia că nu are încotro; tocmai ea care

învăţase să călărească de când era mică şi mergea în mod regulat la nişte prieteni din Auckland ca să-i ajute ca instructor, la şcoala lor de călărie. Dacă ar fi fost vorba despre schi, n-ar mai fi trebuit să se prefacă: experienţa ei se reducea la câteva încercări dezastruoase pe pârtia pentru începători.

— Ar fi grozav să mergem, unchiule Darroch, spuse Nan. Ştii că unchiul Lennox a călărit cu Becky pe cal, ca să se obişnuiască şi să nu-i mai fie teamă. Ce-ar fi să faci şi tu acelaşi lucru? Ne-am distra grozav după-amiază.

— Tu hotărăşti, Becky. Nu ar fi exclus să ţi se pară mai uşor acum!

— Mi-ar plăcea să mai încerc. Cred că succesul la bucătărie mi-a dat încredere în mine.

Andrew se simţi la început umilit când i se interzise să călărească pe poneiul lui, din cauza pantelor prea abrupte, ci împreună cu Robert, apoi se consolă văzând că şi Becky era în aceeaşi situaţie.

Pentru Rebecca, faptul că nu putea călări singură avea totuşi unele compensaţii: bucuria de a simţi braţele lui Darroch înconjurând-o strâns şi bărbia lui

sprijinită de creştetul ei, deşi această bucurie era amestecată cu durerea de a şti că pentru el nu era decât logodnica răsfăţată a vărului lui şi că, după ce-o va izgoni, furios, nu va mai vrea să audă niciodată de ea.

Hotărî însă să se bucure de clipele acelea al căror farmec cu siguranţă nu-l va uita niciodată.

— Vezi, deja începi să te obişnuieşti, spuse Darroch când ea se aplecă instinctiv să mângâie gâtul calului sub a cărui piele simţea zvâcnirea muşchilor. Una este să înveţi să călăreşti aproape de când înveţi să mergi, cum a fost cazul lui Lennox, şi alta este să ai această experienţă mult mai târziu. Cred că Lennox trebuia să aibă mai multă răbdare cu tine, dar… poate că voia să înveţi cât mai repede, ştiind cât de important este să poţi călări în această regiune. Câteodată, nu poţi trece

Rubiconul decât călare… cu condiţia să nu priveşti în jos la apele învolburate care te ameţesc.

— Ah, ce idilic! strigă ea brusc, punându-şi mâna pe braţul lui, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească.

— Ce anume ţi se pare idilic?

— E minunat faptul că aceşti pomi au fost plantaţi aici doar ca să bucure privirea. De fapt, peste tot aici e aşa: mozaicul de pietre şi pătrate de pământ în grădina de pe versant, unde să poată creste plante agăţătoare, care să dea o pată de culoare chiar şi pe timpul iernii şi, de fapt, întreaga panoramă cu acest farmec unic. Aş vrea să aştern totul pe hârtie…

Tăcu, îngrozită. Asta însemna deformaţie profesională: dorinţa de a descrie imediat totul cât mai sugestiv, pentru ca tabloul să prindă viaţă în imaginaţia celor ce citesc.

— Poate că în clipa aceasta s-a născut o scriitoare. Am mai auzit de astfel de cazuri, în care o emoţie puternică să declanşeze un talent latent. Poate că aveţi în familie gena asta. N-ai spus că verişoara ta e reporteră?

— Nu reporteră, ci editează o pagină a revistei Chronicle.

— De ce nu scrii un articol pe care să i-l trimiţi?

— Nu, nu, nu. Cred că e mai jenant să fii nevoit să respingi ceva scris de o rudă decât materialul de la o persoană străină.

— Atunci, de ce nu trimiţi la o altă revistă? Scrie ceva din perspectiva femeilor: greutăţi şi compensaţii, de exemplu. Văd că tocmai începi să te îndrăgosteşti de acest ţinut. Când se va întoarce, Lennox va avea un şoc.

Un şoc îngrozitor, se gândi Rebecca.

— Ce ciudat, continuă Darroch; cum de nu am observat până acum că ai pistrui? întotdeauna mi-au plăcut fetele cu pistrui.

— E normal; nu se văd decât de aproape. Doar vara devin foarte pronunţaţi. Când eram mică, aveam o mulţime.

— Soarele e foarte puternic vara aici, uneori chiar orbitor când reflectă albul zăpezii, iar în vale căldura este înăbuşitoare. Îmi aminteşti de Christine Dean din Tekapo, cea care a fost cândva proprietara fermei Heronscrag; e un fel de verişoară mai mare a lui Matt. Ochii tăi sunt că ai ei – albaştri, dar nu numai: cu irizări de verde în funcţie de lumină. Abia acum observ asta.

Nici n-ar fi avut cum să observe înainte. Nuanţele de verde se vedeau doar de aproape, iar ochii lui

Becky erau de un albastru pur, ca de safir.

— În ceea ce priveşte aceste canale…

— Ha! Ha! Discuţia a devenit cam prea personală, fetiţo; ai dreptate. Iată, vin şi copiii. Vom lega caii de copaci, apoi vom coborî până la canale. Copiilor le place munca asta – este ca şi cum ar construi baraje în râuri.

— Nu ar fi fost mai uşor să mergem călare până acolo?

— Ba da, dar nu ai mai fi văzut atât de bine priveliştea – este ceva măreţ, deşi îţi inspiră teamă. E un loc minunat, de unde poţi privi răsăritul.

Rebecca simţi o durere aproape fizică la gândul că într-o zi, acest bărbat se va căsători şi-şi va aduce soţia în acest loc, ca într-un ritual, să vadă soarele înălţându-se într-o risipire de culori şi străluciri, pe când ea nu va vedea niciodată aşa ceva. În mai puţin de o săptămână va fi plecată, şi toată lumea va fi bucuroasă s-o uite.

— S-a schimbat un pic, nu-i aşa? comentă Robert făcând semn cu cotul lui Nan. Îţi aminteşti când am auzit-o spunându-i unchiului Len că nu poţi trăi numai

cu privelişti, că trebuie să mai vezi şi oameni din când în când?

— Ssst! avertiză Nan, înroşindu-se la faţă, căci îşi dădu seama că era prea târziu.

— Încetează, Robert! îl admonestă unchiul lui. Cu toţii ne bucurăm de compania altor persoane când se întâmplă să rămânem prea mult timp izolaţi. Este firesc ca lui Becky să-i fi fost dor de aglomeraţia oraşului, tot aşa cum şi vouă v-ar fi dor de casă dacă aţi merge la internat. Trebuia să fi fost mai toleranţi cu ea. Acum, a dovedit că are calităţile necesare.

Fiecare cuvânt al lui o făcea pe Rebecca să se simtă tot mai ruşinată de falsitatea ei.

Începură să coboare versantul, ţinându-se de bolovani. Cursul râului era de nerecunoscut, plin de aluviuni şi ameninţător, transformat parcă el însuşi într-o forţă distructivă.

— Darroch, dacă râul se umflă atât de repede, nu îşi revine la normal tot atât de repede?

— În principiu, dar după o furtună spectaculoasă, aşa cum a fost aceasta, zăpada este dislocată de pe înălţimi, se topeşte şi menţine un nivel mare al apei.

Asta poate însemna orice: accesul liber, sau prelungirea izolării pentru cine ştie cât timp încă. Apoi, poate să înceapă să ningă; în general, avem o cantitate constantă de zăpadă în fiecare an, indiferent cum e repartizată.

— Of, credeam că s-a terminat de acum cu zăpada…

— Dar îţi va plăcea mult, Becky. În loc să fii nevoită să mergi pe pârtia de la Beaudonais, aşa cum s-a întâmplat la sfârşitul lunii iulie când ai venit, va fi suficient să deschizi uşa din spate. Ne vei fi de mare ajutor când va trebui să adunăm oile; pe schiuri, va fi o plăcere chiar şi pentru tine.

Rebecca închise ochii, ameţită de spaimă. Nu va putea ascunde faptul că este doar o începătoare. Trebuia neapărat să plece, înainte de căderea zăpezii. Dacă totuşi nu reuşea, nu-i rămânea decât să cadă pe scări şi să pretindă că şi-a scrântit glezna.

Deşi nu mai plouase, apele Rubiconului rămaseră umflate mai mult de-o săptămână, din cauza topirii zăpezii.

Rebecca aşteptă cu îngrijorare întâlnirea cu

oamenii lui Darroch: Duncan Hay, un bărbat în jur de cincizeci de ani, în aparenţă, dar extrem de blând când îl cunoşteai mai bine; Keith Farquharson, tot atât de roşcat ca şi ea, fiul unui fermier de dincolo de Fairilie, dar care intenţiona să se stabilească în acea regiune înaltă de munte, după căsătorie; Lindsay Forbes, student la o facultate de agronomie, care îşi întrerupsese studiile pentru un an pentru a dobândi mai multă experienţă practică.

Darroch o anunţase ce intenţiona să le spună despre Lennox: că el îl convinsese să plece în acea călătorie în Pacific, că imediat după plecarea lui Sylvie fusese internată, dar, cu această ocazie, ea – Becky – putuse să arate ce poate într-adevăr. Această stratagemă diplomatică îi convenea Rebeccăi de minune, pentru că astfel îndrăznea să spere la o oarecare înţelegere şi clemenţă din partea lui când va veni vremea mărturisirii ei.

— Bună, Becky, spuse Keith. Ce noroc că ai fost aici! Darroch e un bucătar foarte bun pentru situaţii de urgenţă, dar în rest… Ospăţul acesta nu seamănă deloc cu ceea ce ar fi reuşit el. Felicitări! Noi, roscaţii,

întotdeauna ieşim la suprafaţă când e nevoie de noi.

— Ca pleava, mormăi Lindsay. Mă refer doar la Keith, nu la tine, Becky. Dumnezeule să fie oare astea plăcinte cu mere? Ce privelişte minunată! Am adus cu noi nişte vânat; îl vom transa ca să poţi să-l pui la congelator. O să-ţi arate şefu' cum să-l găteşti.

— Cred că mă descurc; am tăiat mai de mult o reţetă din ziar, am încercat-o şi a ieşit grozav.

Era adevărat şi ar fi putut să i se întâmple şi lui Becky.

Darroch era încântat. Era clar că dorea ca şi oamenii lui să observe şi să aprecieze schimbarea logodnicei vărului lui. Oricum, nu mai avea importanţă. Becky nu se mai întorcea, iar ea trebuia să continue această înşelăciune până în clipa în care va putea fugi din calea mâniei lor şi să ajute cât mai mult această familie.

— Sylvie va sta câtva timp la familia Winmore după ce iese din spital, anunţă Darroch. Mi-a spus că doctorul s-ar fi exprimat că nu vrea să aibă pacienţi care tocmai au suferit o intervenţie chirurgicală, izolaţi într-un loc uitat de Dumnezeu ca acesta.

— Nu are niciun drept să vorbească aşa! spuse Rebecca, indignată, înainte de a se gândi bine ce face.

Patru chipuri uimite se întoarseră spre ea.

— Nu pot să cred! spuse Keith în cele din urmă. Chiar că te-ai schimbat. Tu însăţi spuneai că este cel mai necivilizat loc din Noua Zeelandă, iar acum eşti contrariată că un orăşean îl numeşte loc uitat de Dumnezeu.

— Ei... nu este civilizat dacă prin civilizaţie înţelegi autobuze care trec prin faţa casei şi aeroporturi şi teatre şi şcoli, dar este mult prea frumos ca să spui despre el că e uitat de Dumnezeu.

— Ce fată ciudată! exclamă Lindsay, plin de admiraţie. Nu puteai suferi acest loc şi acum îi iei apărarea.

— Lasă fata în pace, interveni Duncan. Întotdeauna mi-au plăcut oamenii care se pot schimba şi care recunosc acest lucru. Cei ce nu-şi schimbă niciodată părerea în legătură cu oameni sau locuri mi se par slabi, nu puternici. Trebuie doar să vezi că e nevoie de tine, nu-i aşa? Şi, dacă masa aceasta este ca o ramură de măslin pe care ne-o întinzi, o vom prinde

cu amândouă mâinile. Mă duc să mă spăl şi să mă aşez la acest ospăţ.

Supă, friptură şi budincă – mai presus de orice aşteptări; iar laudele şi mulţumirea bărbaţilor recompensară efortul.

Conversaţia în timpul mesei se concentră în jurul problemei oilor, aşa că păru foarte normal ca Rebecca să nu participe. Totuşi, nu putu să nu remarce şi să nu admire modul în care Darroch, fără a-şi pierde cu nimic autoritatea de şef, ţinea cont de îndelungata experienţă a lui Duncan Hay.

— Ce fapt extraordinar, totuşi, spuse ea într-un moment de tăcere al celorlalţi, ca toţi să aveţi originea în estul Scoţiei, de parcă ar fi fost o migraţie.

— Să nu-mi spui că acum te interesează şi istoria acestor locuri! nu putu Keith să-şi ascundă mirarea. Doar ne-ai spus că nici măcar n-ai fost să vizitezi locurile din care provine familia Menteith când ai mers în Scoţia.

Rebecca intrase pe un teren alunecos şi toate privirile erau îndreptate spre ea. Deşi i-ar fi plăcut atât de mult să vadă acele locuri, nu fusese niciodată

în Scoţia. Din fericire, Robert îi veni la timp în ajutor.

— A răsfoit în sala de clasă cartea aceea despre vechile clanuri şi îmbrăcăminte scoţiene. E cartea ta, nu-i aşa, unchiule? A spus că e bine de ştiut tot felul de lucruri, că face parte din educaţie, că nu se ştie când vom apărea la acele concursuri „Cine ştie răspunde”…

Mi-ar plăcea să câştig unul din acele premii grozave, de exemplu o motocicletă Honda.

— Până la urmă, nu se ştie cine pe cine instruieşte, spuse Duncan zâmbind. Vei vedea că te interesează o mulţime de lucruri la care nici nu te-ai gândit vreodată.

— Vei fi foarte căutată după ce te vei căsători cu Lennox, poate şi înainte, interveni Lindsay. Când am fost la Dragonshill şi s-a văzut că vorbeşti franceza şi germana ca un nativ, Penny şi Hilary au fost atât de încântate, încât mi-au spus în secret că intenţionează să te roage să dai lecţii copiilor, ca să poată discuta cu verii lor din Franţa şi Germania. Presupun că te-ar amuza să mai ai şi altceva de făcut în afara gospodăriei, după viaţa pe care ai dus-o până acum.

Rebecca se simţi din nou pierdută. Franceza ei era la nivel de şcoală: se descurca bine la citit, dar în ceea ce priveşte conversaţia… Iar germană nu ştia deloc. Becky învăţase aceste limbi în modul ideal, adică trăind în ţările respective, împreună cu părinţii ei.

— E o idee, Lindsay, se hazardă ea, gândindu-se că, de fapt, nu trebuia să-şi facă atâtea griji, din moment ce nu va fi acolo. Aş putea, într-adevăr, să-mi exploatez aptitudinile; cât despre cele culinare, ele se află încă în fază experimentală – numai norocul face să pot găti ceva acceptabil.

— Noroc şi curaj, completă Keith. Îţi trebuie curaj să începi să faci ceva nou.

În mare, Rebecca trecuse proba acestei prime întâlniri, dar exista pericolul unor capcane în orice moment. Familia Richard putea apărea oricând, ba mai mult, aducând-o şi pe Joanna Greenwood despre care Darroch spusese că este un filolog foarte bun, cunoscătoare de limbi străine. Ce să facă dacă, din amuzament, aceasta i s-ar fi adresat în franceză sau germană?

Poate că era mai bine să ningă, pentru a se întrerupe legăturile aeriene; da, dar atunci, ar fi trebuit să schieze. Situaţia ei părea fără ieşire.

„Ah, Doamne, ştiu c-am făcut o nebunie, că am tot minţit, dar fă să scadă repede apele râului, chiar dacă asta înseamnă să nu-l mai văd niciodată pe Darroch şi el să nu-şi mai amintească de mine decât ca de un membru al unei familii de care reuşise să-l ferească de vărul lui mai mic. Mulţumesc, Doamne, că Lennox şi Davina sunt în Pacific şi că nu se poate lua legătura cu ei!” în mintea ei sunau încă şi încă o dată cuvintele lui Becky. O nelămurea însă un lucru: de ce spusese Becky că Lennox o insultase şi o umilise? Nu cumva fusese invers? întrebările rămâneau mereu fără răspuns.

Zilele treceau între spaima de a nu se da de gol şi bucuria de a fi alături de Darroch, de a avea o relaţie de camaraderie foarte plăcută cu oamenii acestuia, de a fi din ce în ce mai iubită de copii, care învăţaseră să aibă încredere în ea. Prin comportamentul ei, Rebecca îi câştigase pe toţi.

— Până şi Duncan te laudă – şi doar ştii cât de

exigenţi sunt scoţienii, spuse Darroch. Şi asta cred că e în mare parte în urma interesului tău pentru istoria Scoţiei. Ce păcat că Lennox nu a fost aici să asiste şi el la această transformare. Sau, măcar dacă am avea unde să-i scriem! Dar, când va telefona, precis va auzi cele mai grozave laude la adresa ta.

— Te rog, nu-i spune nimic când va telefona. Nici măcar nu-i spune că sunt aici. Am eu motivele mele… dar aş vrea totuşi să discut cu el. Spune-i doar că e cineva care vrea să discute cu el şi apoi cheamă-mă pe mine şi lasă-mă singură. Va putea astfel să-i explice totul.

— Eşti foarte îngrijorată de întâlnirea cu Len, nu-i aşa? E normal. E întotdeauna mai uşor să rezolvi lucrurile imediat. Dacă nu ar fi plecat aşa, în grabă, ar fi fost aici şi-ar fi văzut cât de minunat te descurci. Dar, nu-ţi face griji, fetiţo. Sunt convins că şi lui îi este tot atât de dor de tine cum îţi este şi ţie de el – ori, asta înseamnă jumătate de drum spre împăcare. Ai mâinile reci, spuse el luându-i-le între ale lui. Eşti speriată de cum va reacţiona Len; nu mai fi; totul va fi bine, voi avea eu grijă de asta. Acum, cred că ai

depăşit faza în care îţi era foarte dor de casă; am impresia că din cauza aceasta erai atât de irascibilă. De fapt, acelaşi lucru s-a întâmplat cu toţi – eram într-o stare de tensiune generatoare de lipsă de înţelegere şi conflicte. Acum, totul a trecut. Ar fi trebuit să ne dăm seama ce impact are stilul nostru de viaţă în această regiune asupra cuiva care a dus genul tău de existenţă. Eu ar fi trebuit să-mi dau seama mai mult decât oricine, ştiind cum am reacţionat în călătoriile făcute în străinătate. În plus, a fost şi o situaţie neobişnuită:

Cash – plecată, iar Sylvie cu copiii – aici; se poate să fi fost prea multe persoane deodată cu care trebuia să te obişnuieşti. A fost greu pentru tine, mai ales că viitorul tău soţ e undeva în largul mării şi inundaţiile ne-au izolat complet de restul lumii. Dar totul va reveni la normal şi, când va suna Len, am să-l fac să se întoarcă imediat. Te voi lăsa pe tine să discuţi mai întâi cu el, dar neapărat să mi-l dai şi mie ca să-i spun ce am de spus. Ei, ce zici? întrebă el, ridicându-i bărbia cu un deget şi determinând-o astfel să-l privească în ochi.

Rebecca îşi muşcă buza, continuând să tacă. Faptul că nu putea mărturisi pe loc o punea într-o situaţie din ce în ce mai greu de suportat. Deşi… trebuia să-i dea lui Darroch timp să găsească pe cineva care să aibă grijă de copii şi să-i facă să se simtă fericiţi – poate asta era cel mai important. Pe chipul lui Darroch erau blândeţe şi înţelegere. Cum putuse gândi despre el că e dur şi neîndurător?

Darroch o luă din nou de mână.

— Ţi-e teamă că Lennox a luat o hotărâre definitivă? Ştii bine că nu. În orice caz, ar fi o prostie din partea lui dacă ar face asta acum. Dacă în caz totuşi o face, pun eu mâna pe tine, imediat. Aşa cum ai dovedit că eşti, plină de curaj, încercând orice, de la prepararea budincii la tunsul oilor şi călărit, ai fi o soţie excelentă, capabilă să facă faţă în mod admirabil condiţiilor de aici. Nu te-aş lăsa să pleci pentru nimic în lume. Ei, deocamdată oamenii sunt la grajduri şi copiii, cine ştie pe unde, continuă el pe un ton plat, dându-i brusc drumul din strânsoarea mâinii.

Dacă Robert şi Nan ne găsesc iar aşa, nu ştiu ce sunt în stare să mai zică. Becky, curaj, sunt sigur că

totul va ieşi bine.

Darroch se duse la oamenii lui, iar Rebecca la copii, pe care-i găsi construind un baraj într-o albie de râu în care apa era foarte puţin adâncă.

Fusese doar o glumă, menită să-i ridice moralul, dar în sufletul ei se deschise o rană. Dacă l-ar fi cunoscut în împrejurări diferite! Fie şi ca verişoară a lui Becky, venită în vizită acolo, aşa cum trebuia iniţial să se întâmple. Dar aşa… Chiar dacă Darroch ar fi fost cel mai iertător bărbat din lume şi nu s-ar fi supărat pentru farsa ce i se făcuse, ea tot nu ar fi putut rămâne acolo. Atâta timp cât Lennox locuia în aceeaşi casă cu Darroch, acesta din urmă nu s-ar fi putut căsători cu fata care seamănă perfect din punct de vedere fizic cu iubita nestatornică a vărului lui. Hotărârea lui Lennox de a pleca de la fermă şi a se îmbarca pe un vas nu se putea explica decât printr-o suferinţă cumplită.

Rebecca îşi dădea seama că trebuia să înceteze de a mai căuta vreo soluţie care să-i dea o fărâmă de speranţă. Va fi cât se poate de calmă şi-l va ruga pe Darroch să ia legătura cu acea Meg King

— O rudă de-a lor, care avea fermă în Pukewhetu, mai aproape de Tekapo – şi s-o roage să se ocupe de gospodărie până la întoarcerea lui Sylvie sau a lui Cash.

Îşi dădea seama că Darroch va fi atât de furios, încât va vrea să scape de ea cât mai repede posibil şi să dea uitării acel episod oribil.

Era conştientă, de asemenea, că viaţa nu va mai fi niciodată aceeaşi pentru ea; indiferent de ceea ce va face, sufletul îi va fi greu de dorul nepotolit pentru aceste locuri unde o parte din fiinţa ei avea să rămână pentru totdeauna.

— Becky! o strigă Andrew, vino şi ajută-ne să facem un dig mare de tot! E foarte amuzant!

Rebecca se aşeză în genunchi, lângă ei şi începu să-i ajute.

Rutina activităţilor mărunte trebuia să-i ofere sprijinul pentru a rezista până la momentul decisiv.

Capitolul 6

Zilele treceau în mod obişnuit. Apele scăzuseră, apoi, în urma unei ploi, crescuseră iar ameninţătoare. Cu fiecare clipă, Rebecca devenea tot mai ataşată de acele locuri şi de familie. Până şi gândul de a se despărţi de pisici o făcea să sufere. La rândul lor, acestea cu greu mai concepeau viaţa fără răsfăţul de a dormi în patul ei. Apariţia Rebeccăi era salutată cu entuziasm şi de câinii casei, care-i mulţumeau astfel pentru bonusurile regulate primite de la bucătărie, şi de cai. Darroch era oarecum surprins de progresele rapide pe care le făcuse la călărit, deşi era întotdeauna atentă să nu pară prea sigură pe sine; desigur, mai exista un motiv: îi plăcea să fie ajutată de Darroch când încăleca şi când cobora din şa.

— Unchiule Darroch, n-ar fi cazul să nu o mai ajuţi? Nu mai e o începătoare de acum, remarcă într-o bună zi Nan, destul de subtil.

— Mai bine să iau măsuri suplimentare de precauţie, răspunse acesta, desprinzându-şi mâinile de pe talia ei. Dacă se întâmplă ceva bucătăresei noastre, suntem pierduţi.

Rebecca aproape că se dispreţuia pentru bucuria pe care o simţea la fiecare contact fizic cu Darroch, pentru modul în care provoca uneori aceste atingeri. Toate acestea nu făceau decât să-i îngreuneze şi mai mult despărţirea. Câteodată, seara, dansau pe veranda laterală care se transforma brusc într-o sală de bal în miniatură.

Toţi bărbaţii, până şi Duncan, erau buni dansatori şi Rebecca dansa cu fiecare pe rând, dar ştia că acele clipe în care îl avea pe Darroch ca partener vor rămâne mereu în sufletul ei. Totuşi, cea mai mare parte a timpului era ocupată cu lecţiile copiilor şi cu gătitul. Tocmai îi lăsase pe aceştia să lucreze la un proiect şi venise în bucătărie, când sună telefonul, făcând-o ca de fiecare dată să tresară.

— Sunt Joanna Greenwood, se auzi o voce veselă, fermecătoare, vorbind cu accent englezesc. Trebuia să fi sunat mai de mult, dar am mai aşteptat să se liniştească puţin vremea, ca să putem face planuri. Am discutat ieri cu Darroch la telefon şi mi-a spus că i-ai ajutat enorm cât a lipsit Sylvie. Uite, am o idee minunată. A telefonat Verona şi a spus că se

prognozează vreme frumoasă pentru mâine, aşa că l-a convins pe Gwillym să ne aducă la voi. Copiii – şi-ai voştri şi-ai mei – se vor bucura. Nu-ţi face griji în privinţa mâncării, aduc eu şi Verona tot ce trebuie – asta, nu pentru că eşti novice la capitolul acesta, ci pentru că aşa obişnuim, oriunde mergem; nu putem lăsa doar gazda să suporte tot deranjul.

— Aduceţi dacă vreţi desertul, dar acum am mai făcut progrese, aşa că nu mai e aşa o problemă să asigur masa.

— Mă bucur pentru tine. Ştii, de când ai venit la mine cu Len, că şi eu am avut aceeaşi problemă: nu ştiam nici măcar să fierb un ou, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji. Becky, mâine va fi prea multă lume în jurul nostru, aşa că vreau să-ţi spun acum că ai făcut un gest minunat lăsându-l pe Len să plece în croaziera aceea pe care şi-a dorit-o atât de mult. Ai fi putut chiar să mergi acasă până se întoarce el, dar, cu atât mai mult că ai rămas, ai dovedit că ai toate calităţile unei soţii de fermier din această regiune critică. Ai fost o adevărată binecuvântare în lipsa lui Sylvie.

Rebecca reuşi să se arate încântată când dădu

vestea lui Darroch şi celorlalţi bărbaţi veniţi la masă, dar bucuria lor pentru ea, pentru faptul că va avea un divertisment, spori mustrările ei de conştiinţă. Şi apoi, veşnica teamă: cum să-i deosebească pe Matthew de Gwillym, pe Joanna de Verona? Salvarea veni de la copii.

— Le voi arăta lui Dai şi Rkys fotografiile făcute când am fost la ei, spuse Robert plin de entuziasm. Becky, vrei să le vezi şi tu? în ziua aceea au fost acolo şi unchiul Matt şi mătuşa Jo cu copiii lor.

— Sigur că da. Ah, ce frumoase! Dar… sunteţi toţi atât de îmbrăcaţi şi înfăşuraţi cu fularele, încât nici nu disting bine cine-i aici… Joanna sau Verona?

Astfel, află tot ce-i trebuia: Verona era mai înaltă şi cu părul şaten, pe când Joanna avea părul roşcat de-o nuanţă mai deschisă. Gemenii Richard erau imposibil de deosebit, aşa că nu va părea ciudat dacă-i încurcă, iar copiii familiei Greenwood erau mai mici: Rosamond avea patru ani şi era blondă, ca tatăl ei, iar Christopher avea şase ani şi era brunet.

— Gata, copii, interveni Darroch. Doar nu vă închipuiţi că nu veţi ajuta şi voi. Este un efort mult

prea mare ca să fie făcut numai de Becky. Diseară, târziu, am să tranşez carnea, când se mai dezgheaţă, dar acum voi puteţi deja începe să curăţaţi cartofii. Ce alte legume îţi mai trebuie, Becky?

— Am să fac vânat cu stafide şi doar înainte de a veni voi adăuga alune şi cireşe glasate. Nu ştiu ce le place şi ce nu, celorlalţi copii, dar bănuiesc că garniturile colorate îi vor atrage. Dar, va trebui să am de rezervă friptură de miel şi de pui, aşa că îmi va trebui o mulţime de morcovi, ceapă şi praz.

— La asta te pot ajuta şi băieţii. Eu te voi ajuta la prăjituri: să bat aluatul, să curăţ nuca…

— Adică, noi vom plânge curăţând ceapa, iar tu vei ronţăi din nuci… Asta înseamnă să fii şef…

— Când curăţam nuci, spuse Rebecca, mama ne punea să fluierăm, aşa că-i voi aplica şi lui acelaşi tratament.

— „Ne punea”? se miră Darroch.

— Pe mine, pe verişoara mea şi pe fratele ei. Câteodată, părinţii mei veneau de Crăciun şi ne strângeam cu toţii într-o casă la malul mării.

Scăpase acum, dar un amănunt de genul acesta o

putea da de gol.

— Becky, cât eşti tu aici singură, pot să-mi invit prietena? întrebă Lindsay. Lucrează la un birou din Christchurch. Se teme să se implice prea mult în relaţia cu mine pentru că nu ştie dacă se va adapta unei astfel de vieţi. În scrisori, m-a întrebat cum se descurcă logodnica lui Len. Recunoscusem, până acum, că-ţi vine destul de greu, dar acum aş vrea să te vadă. Ce zici? Te-ar deranja să ai un musafir când scad apele?

— E mai complicat, Lin, pentru că s-ar putea să trebuiască să merg puţin acasă înainte de întoarcerea lui Lennox. A sunat mama zilele trecute; vom avea nişte invitaţi şi-ar vrea să fiu şi eu acolo. Şi, oricum, nu e casa mea, e a lui Darroch. Ai vorbit despre Meg King, continuă ea întorcându-se spre acesta. Ar putea veni să aibă grijă de gospodărie cât sunt eu plecată? Oare ar vrea să facă asta? Sau… poate Queenie King n-ar lăsa-o pe nepoata ei? întrebă ea şovăitor, dându-şi seama că spusese ceva în neregulă, după cum toţi o priveau uluiţi. Nu se cuvine să o rog aşa ceva?

— Da, lucrează la Pukewhetu, răspunse într-un

târziu Darroch. Şi, bineînţeles, Queenie ar lăsa-o să plece în caz de urgenţă… oriunde în altă parte în ţinutul Mackenzie, dar în niciun caz nu ne putem aştepta să vină să facă gospodărie în locul tău. Nu vreau să discutăm despre asta acum.

Apoi, profitând de o contrazicere între copii, le făcu morală, punând capăt pentru moment discuţiei.

Abia mai târziu, când toţi se retraseră la culcare Rebecca simţi că era de datoria ei să lămurească lucrurile, dându-şi seama că, deşi ar fi vrut să comenteze, Darroch nu îndrăznea să abordeze subiectul.

— Ce este, Darroch?

— Ştii bine că nu e în regulă.

— Simt că am făcut o gafă, dar nu mi-am dat seama despre ce este vorba, aşa că spune-mi tu. Prefer să-mi vorbeşti direct decât să stau în atmosfera asta.

— Cum să nu-ţi dai seama de ce nu poţi s-o rogi pe Meg să-ţi facă un serviciu!

— Se pare că, într-adevăr, nu-mi dau seama, oricât m-aş strădui.

— Mi se pare cel puţin ciudat. Doar ai înţeles foarte bine că, până când ai apărut tu pe scenă, toţi eram siguri că Meg şi Lennox se vor căsători. Sigur, nu a fost vorba despre o logodnă oficială, dar toţi eram convinşi… inclusiv Meg…

— Nu am ştiut, altfel nu aş fi propus aşa ceva.

— Îmi vine foarte greu să cred. Tocmai asta nu mi-a plăcut deloc la tine… la început… felul cum ai tratat-o pe Meg când v-aţi cunoscut.

— Şi cum ţi s-a părut că am tratat-o? se aventură ea să întrebe, după o clipă de spaimă cumplită în care simţi că totul începe să se învârtească în jurul ei.

— Cu un aer triumfător. Săraca de ea, n-am putut face nimic ca să nu se simtă atât de jignită. E adevărat, te-ai schimbat enorm. De fapt, cred că simplul fapt de a fi rămas mai mult timp în acest ţinut a fost suficient. Nimeni nu poate fi meschin când stă în umbra acestor munţi uriaşi… Totuşi, nu poţi apela la Meg. După părerea mea, felul cum i-ai vorbit lui Meg atunci a însemnat prima fisură în relaţia ta cu Lennox.

— Îmi pare rău… îmi dau seama că a fost urât din

partea mea. Nu am cum să repar ce s-a întâmplat. Să uităm c-am propus aşa ceva. De fapt, va trebui să-ţi explic o mulţime de lucruri. Sunt conştientă că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă aş recunoaşte că relaţia mea cu Lennox s-a terminat. După vizita de mâine, poţi să iei legătura cu doamna McCash şi s-o rogi să se întoarcă mai repede din Australia. Va trebui să plec, totuşi, cât nu e prea târziu.

— Sigur, va trebui gândit bine, spuse el după câtva timp. Veţi hotărî voi doi. Deocamdată, să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Poţi să mai păstrezi aparenţele încă puţin?

— Da. Şi tu?

— Da. Acum, noapte bună.

A doua zi dimineaţă, Rebecca se trezi devreme, totuşi cu mult după Darroch. Urcă în turnul de observare, să se asigure că apele râului nu mai crescuseră. În lumina răsăritului, munţii parcă prinseseră viaţă şi împărţeau generos în jurul lor cristale în care soarele se risipea multicolor.

— Dacă măcar… rosti ea fără să vrea, mai mult ca un geamăt.

— Dacă măcar… ce? se auzi ca un ecou în spatele ei.

Se întoarse şi-l văzu pe Darroch în pragul uşii.

— Nu-mi vând gândurile pentru nimic în lume. Am venit să văd dacă apele s-au mai retras.

— Ai vrea să se retragă, Becky? întrebă el pe un ton ciudat.

— Sigur că da. Zilele mele aici sunt numărate, aşa că e mai bine dacă totul se termină mai repede.

— Din cauza a ceea ce am spus eu aseară? Vrei să laşi calea deschisă pentru Meg? N-am avut nici cea mai mică intenţie să mă amestec. Te rog, nu lua această hotărâre din cauza a ceea ce am spus. Aşteaptă să vină Lennox, să audă despre tot ce-ai făcut… tot ce-a însemnat prezenţa ta aici. Trebuie să rămâi până atunci.

— Nu, tu nu ai niciun amestec. Am motivele mele pe care nu ţi le pot împărtăşi deocamdată. Îţi promit că voi discuta cu tine înainte de a pleca. Acum, te rog, nu mă mai întreba nimic.

— Spune-mi un singur lucru, Becky: vrei să pleci în egală măsură şi din cauza mea?

Se priviră în ochi timp de câteva clipe, fără ca Rebecca să reuşească să înţeleagă ce se petrecea în mintea lui şi să-l întrebe.

— Nu pot să-ţi răspund… şi nici nu vreau. Fii mulţumit că-ţi voi explica înainte să plec. Te rog, gândeşte-te pe cine să chemi să aibă grijă de copii.

— Şi, dacă sună Len? Speram atât de mult să afle că are pentru ce să se întoarcă acum.

— Ştie unde să mă găsească. Cred însă că va răsufla uşurat dacă nu mă va mai găsi. De fapt, a şi spus: consideră decizia mea ca definitivă. Probabil că a lăsat să se înţeleagă că va reveni la Meg. Ce idee, să discutăm astfel de lucruri la această oră! Gata, trebuie să merg să pregătesc micul dejun. Vreau să pornesc cu dreptul. Să sperăm că va fi o zi frumoasă, cu toate că mi se pare cam roşu cerul.

— Nu, sunt reflexe ale luminii de pe piscuri. Am ascultat buletinul meteo; se pare că azi şi mâine va fi vreme frumoasă. Am sunat la Four Peaks. Va pilota chiar Gwillym. Vor rămâne toţi la noapte şi vor pleca mâine. Astfel, vom putea petrece o seară plăcută, poate vom dansa. Te rog, nu spune nimic Joannei şi

Veronei despre hotărârea ta de a pleca. Eu totuşi cred că timpul rezolvă totul. Un telefon din partea lui Lennox va fi de-ajuns să schimbe situaţia.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea râzând ciudat.

După care, coborâră amândoi.

Se dovedi a fi o zi extrem de plăcută. Joanna şi Verona o cuceriră pe Rebecca şi aceasta începu să se relaxeze şi să devină mai încrezătoare în compania lor. Copii şi adulţi, toţi savurară din plin bucuria de a fi împreună.

— Oamenii ne compătimesc pentru izolarea în care trăim, spuse Verona amuzată, dar nu trece o lună fără să avem oaspeţi

— Agenţi comerciali, cumpărători de miei, călători, rude. Tind chiar să cred că avem o viaţă socială mai activă decât a orăşenilor. Becky, ai păţit şi tu ca noi: nu ai putut rezista farmecului muntelui.

— Ce-aţi zice să organizăm o seară dansantă? propuse Joanna. Astfel, Becky nu se va simţi total ruptă de viaţa mondenă acum, după ce a trecut Rubiconul. Sinceră să fiu, am plănuit asta de acasă.

Am sunat-o pe Verona şi i-am sugerat să ia cu ea o ţinută adecvată. Ce spuneţi, băieţi?

Toţi primiră propunerea cu entuziasm, iar ele urcară repede în camera Rebeccăi, să se îmbrace pentru petrecere. Deodată, Rebecca se debarasă de orice temere şi trăi din plin bucuria pregătirilor: îşi aleseră rochiile, se amuzară încercând noi coafuri, se parfumară.

— Şi eu şi Verona eram convinse că ochii tăi sunt albaştri ca safirul, dar acum observ că au o tentă de verde.

— Probabil au căpătat aceste reflexe şi din cauza culorii rochiei. În orice caz, e ciudat. La multe persoane cunoscute, culoarea ochilor variază. Uite, de exemplu, tata şi Darroch: amândoi au ochi căprui, dar ai tatălui meu devin uneori aproape negri, pe când ai lui Darroch au o nuanţă de brun-roşcat.

Joanna încuviinţă din cap, aruncându-i o privire puţin mirată. Sau, poate doar aşa i se părea ei.

— Şi, deşi ochii lui Lennox sunt tot albaştri, sunt complet diferiţi de ai tăi, completă Verona. Albaştri ca marea – ochi de marinar. Este ciudat că s-a stabilit

aici. În anii adolescenţei locuia împreună cu familia în Wellington, în Golful Insulei şi de atunci avea pasiune pentru bărci. Bunicul lui matern era căpitan de vas. Chiar mă gândeam că-l vei convinge să vă mutaţi spre litoral, dar acum văd că şi tu te-ai îndrăgostit de munte. Gata, hai să coborâm. Se pare că băieţii nu mai au răbdare.

Privirile admirative ale celor trei bărbaţi le făcură o reală plăcere. Rebecca îşi simţi inima bătând cu putere observând sclipirea din ochii lui Darroch. Era o prostie din partea sa, dar ţinea ca aceste clipe să-i aparţină numai ei, cea adevărată, nu în calitate de logodnică a vărului lui. Surprinse din nou acea expresie ciudată pe faţa Joannei şi, într-o clipă de revelaţie, îşi dădu seama că aceasta bănuie că Darroch era pe cale să se îndrăgostească de ea, în absenţa lui Lennox, complicând situaţia.

Se ura pentru ceea ce făcuse, în speranţa stupidă că o putea scoate pe Becky din încurcătură, aşa cum se întâmplase de multe ori pe parcursul existenţei agitate şi egoiste a acesteia.

Gândurile îi fură întrerupte când Darroch,

invitând-o la dans, o cuprinse în braţe.

Rebecca se lăsă învăluită de vraja momentului. Nu merita, dar nu avea să rămână decât cu această amintire: atingerea acelui trup zvelt şi musculos, mâna lui cuprinzând-o pe a ei, gura lui, atât de aproape, vocea lui blândă…

— Cred că eşti de acord, Becky, că viaţa aici, la munte, are momentele ei de strălucire. Trebuia să te fi implicat în mai multe astfel de reuniuni, dar a fost o perioadă foarte aglomerată şi nici nu ştiu cum a zburat timpul. Avionul lui Gwill este pur şi simplu un dar de la Dumnezeu, pentru clipe ca acestea, de destindere, dar şi pentru situaţii de urgenţă. Să sperăm că se va face podul care uneşte Dragonshill de Heronscrag până în februarie anul viitor. Astfel, familia Greenwood nu va mai trebui să aştepte până râul Waimihi poate fi trecut cu piciorul. Categoric, se va circula mult mai uşor, ceea ce va însemna foarte mult pentru femeile din Craigievar în caz de boală sau de naştere. Cred că Lennox ţi-a spus că, în astfel de situaţii, luăm toate precauţiile şi nu riscăm nimic. De exemplu, înainte de fiecare naştere, Sylvie s-a dus cu

o rezervă de timp foarte mare în Timaru.

— Da, ştiu, dar există totuşi teama de posibile accidentări sau de naştere prematură. M-ai avertizat şi tu în această privinţă, nu numai Lennox, dar trebuie gândit foarte serios asupra acestui aspect.

— Fireşte. Câteodată şi pentru bărbaţi este foarte greu: îşi fac griji pentru lucrătorii lor – se pot produce accidente, unele chiar grave. Sigur, această stare de tensiune îi face să fie o companie nu foarte plăcută pentru soţiile şi copiii lor. Toţi ştim să dăm primul ajutor. Un medic, prieten cu Gwill, ne reînnoieşte stocurile de medicamente o dată pe an. Ştiu că te-ai speriat când Len ţi-a arătat trusa medicală. Mai încearcă o dată. Orice femeie de aici trebuie să ştie să acorde primul ajutor în situaţii de urgenţă, de exemplu chiar să coasă o rană şi să prindă în copci. Dacă ai învăţa să faci şi acest lucru până vine Len, împăcarea va fi sigură. Ei, ce conversaţie nepotrivită pentru acest moment! Dacă ar şti Joanna despre ce-ţi vorbeam, nu ştiu ce mi-ar face! Categoric, e chiar mai rău decât as vorbi despre oi şi vite în timpul dansului. Ce expresie ciudată are! Sunt sigur

că-şi închipuie că şoptesc tot felul de minciuni dulci la urechea logodnicei vărului meu.

Rebecca înţelegea foarte bine de unde venea acea expresie ciudată pe chipul Joannei. Se liniştea însă la gândul că, în aproximativ o săptămână, va pleca pentru totdeauna de acolo şi episodul va fi dat uitării. Tuturor li se va spune că Becky îşi dăduse seama, în cele din urmă că nu putea face faţă acestei vieţi, iar Lennox se va căsători cu Meg care-i va apărea într-o nouă lumină, comparativ cu nestatornica Becky.

Îi privea încântată pe Matt şi pe Joanna, pe Gwill şi pe Verona, cum dansau, cu ochii plini de stele, bucurându-se de fiecare clipă petrecută împreună. Ce mult i-ar fi plăcut să-i aibă ca vecini şi prieteni.

— Pari melancolică. Vrei să dansezi cu un partener mai bun decât mine? Gwillym este cel mai bun dansator şi cel mai bun cântăreţ din tot ţinutul – are în sânge ritmul; presupun că asta se datorează originii lui galeze. Sau, ţi-ai dori să fie şi Lennox aici?

— Eşti un substitut foarte bun, viitorul meu văr… Şi acum, cred că e timpul să pregătesc masa. Matt a

spus că vrea să asculte ultimul buletin de ştiri şi meteo. Putem privi la televizor în timp ce mâncăm. Joanna şi Verona, au adus printre altele, nişte prăjituri de vis. Mie nu mi-a reuşit niciodată până acum reţeta aceasta, dar vreau neapărat să mai încerc o dată până plec de aici.

— Înseamnă că mai ai o mulţime de timp, spuse el, strângând-o mai tare în braţe, cu un gest involuntar. Nu te las să pleci până nu se întoarce Len – nu îndrăznesc. De altfel, acum ai dovedit că poţi face faţă unei astfel de vieţi.

— Trebuie să mă iei în serios, Darroch. Te rog să încerci să aduci pe cineva care să preia gospodăria.

— Deocamdată, râul te face să fii prizonieră aici; mai discutăm după ce apele scad.

— Încep să mă descurc tot mai bine cu Andy, aşa că, te rog să mă crezi că vorbesc serios. Voi traversa râul călare pe el – ca un fel de evadare, dacă nu vrei să accepţi ideea.

— Aiurito! Nimeni nu traversează acest râu fără permisiunea mea. Şi, deşi te descurci bine, nu eşti chiar o amazoană.

Ştirea apăru la sfârşitul buletinului şi, din nefericire, imaginea era extrem de clară.

„Un vas de croazieră, se auzi vocea crainicului, a fost implicat acum câteva ore într-o acţiune de salvare; este vorba despre cinci membri ai unei corăbii de pescuit care s-a răsturnat, care astfel au fost duşi înapoi în Auckland”.

Urmară câteva interviuri luate pescarilor salvaţi şi câtorva pasageri ai vasului de croazieră. Şi, dacă până atunci, interesul lor fusese mediu, la un moment dat, rămaseră toţi cu ochii fixaţi asupra ecranului, într-o tăcere totală. Rebecca însăşi privea îngrozită imaginea sa identică pe ecran.

Capitolul 7

Exclamaţiei ei de deznădejde îi urmară alte cinci de mirare. Rebecca nu îndrăzni nici măcar să închidă ochii, ci ascultă cu respiraţia tăiată. Din fericire, reportera folosi numele întreg, nu diminutivul.

— Domnişoara Rebecca Menteith care a călătorit mult, declară că nu a asistat niciodată până acum la o acţiune de salvare.

— A fost într-adevăr foarte palpitant, se auzi vocea lui Becky. Toţi aceşti marinari minunaţi şi-au riscat viaţa pentru a-i salva pe cei aflaţi la nevoie. Parcă erau nişte scene de film.

Urmară comentariile a încă două doamne, apoi un anume Kingsley Payne. Kingsley Payne… numele amintit de unchiul Allan. Nu puteau fi doi.

— Domnul Kingsley Payne face parte din conducerea companiei care asigură aceste croaziere şi se află la bordul navei în calitate de consultant. Şi dumnealui a făcut numeroase călătorii, fiind ataşat al corpului diplomatic, dar mărturiseşte că a fost o experienţă inedită. Să-l ascultăm…

Aşadar, acesta fusese motivul pentru care Becky

plecase în acea croazieră.

— Bine, dar îţi seamănă perfect, Becky! spuse Darroch, nerevenindu-şi din mirare.

— Ei, când suntem una lângă cealaltă, sunt deosebiri şi, desigur, încercăm să le scoatem în evidenţă.

— Trebuie să fie destul de neplăcut. Cred că m-ar deranja existenţa cuiva care să mă priveze de individualitate.

— Nu prea a spus ceva interesant, având în vedere că e ziaristă, remarcă Darroch. Scuză-mă, Becky, dar mă aşteptam la ceva mai mult.

— Probabil că a pregătit un articol pe care îl va publica imediat ce debarcă şi nu a vrut să se repete, sugeră Verona. Acel bărbat cu care a plecat după interviu, este cumva logodnicul ei?

— Nu e logodită cu nimeni.

— S-a văzut strălucind un inel când a ridicat mâna.

Probabil că era inelul de la Lennox, deşi considera încheiată logodna cu el. Sau, poate că, mare amatoare de bijuterii cum era, Becky nici nu avea de

gând să returneze inelul său, e adevărat, nici nu avusese ocazia.

— Eşti mult mai atentă la amănunte decât mine. Cu siguranţă, nu era logodită când am plecat de acasă, aşa că trebuie să fie ceva recent. Când se va putea primi corespondenţa, probabil că voi găsi o scrisoare de la mama sau de la mătuşa mea, în care să mă anunţe.

Din fericire, nimeni nu-i propuse să telefoneze acasă.

Chiar atunci, însă, sună telefonul.

— Joanna, răspunde tu; eşti cel mai aproape, o rugă Darroch.

— Alo! Da, sunt eu, Joanna; am venit aici să ne petrecem weekendul. Am venit cu avionul, cu familia Richard. Vrei să vorbeşti cu Darroch, Meg? Ah, cu Lennox… Nu ştii? se strădui ea, după o scurtă pauză în care înghiţi cu greutate, să răspundă pe un ton cât se poate de normal. De fapt, s-a petrecut totul brusc. Îţi aminteşti… el îşi dorea să facă o călătorie în jurul Pacificului, dar a refuzat prima dată când s-a ivit ocazia. Apoi, familia l-a convins să se îmbarce. Şi noi

am aflat abia după ce a plecat.

Se auzi un zbârnâit în telefon şi Joanna depărtă receptorul de ureche, astfel încât auziră toţi răspunsul lui Meg.

— Înseamnă că de asta era Becky pe un vas de croazieră. V-aţi uitat la buletinul de ştiri? Se întâlneşte cu el undeva în Pacific?

— Nu era Becky. Nu ştiai că are o verişoară care seamănă identic cu ea? Au până şi acelaşi nume. Uluitor, nu-i aşa? Ştii că Sylvie e în spital; da, Darroch a anunţat-o pe Queenie, dar i-a scăpat să-i spună şi despre Lennox. Becky e aici şi s-a descurcat foarte bine – a fost mai uşor când a rămas ea stăpână în bucătărie. Eu am fost scutită de aşa ceva: am fost de la bun început singura femeie la fermă, aşa că, dacă nu mi-a reuşit ceva, n-a fost nimeni de care să-mi fie jenă. Sylvie e o dulce, dar, desigur, preferăm să fim singuri când facem vreo gafă.

Discuţia mai continuă un timp despre tot felul de nimicuri, apoi, spre uşurarea generală, Joanna puse receptorul în furcă, nu înainte de a-l fi întrebat pe Darroch, prin semne, dacă doreşte şi el să vorbească,

la care acesta făcu semn vehement că nu.

— Of, ce moment! Te rog să mă scuzi, Becky, dar sper să mă înţelegi, încercă Joanna să se explice.

— Ciudat, dar nici nu-şi dăduse seama până nu i-am spus eu, interveni Darroch. Nu e niciun motiv de supărare; lucruri de genul acesta se întâmplă din când în când, dar se rezolvă de la sine. Aşa este, deşi poate părea prozaic. Nu eşti răspunzătoare pentru ruperea unei logodne, Becky, ci este vorba despre una din acele legături care se destramă când apare ceea ce, de fapt, era menit să fie. Nu aveai cum să ştii când l-ai cunoscut pe Len. Mai vrea cineva cafea?

Cu aceasta, subiectul a fost abandonat şi reluară dansul. Schimbară tot timpul partenerii, dar, printr-o înţelegere tacită, la ultimul dans ţinură ca perechile să fie cele reale: Matt şi Joanna, Verona şi Gwillym… Darroch şi Rebecca.

— Becky, încântă-ne iar cu vocea ta, ca atunci, la Four Peaks, mai ales că Jo şi Matt nu au fost atunci şi nu te-au auzit, o rugă Verona când muzica se termină. Păcat că nu şi-a cultivat vocea aceasta deosebită, continuă ea, adresându-se celorlalţi, dar probabil că

ar fi fost foarte complicat, atâta timp cât părinţii ei s-au deplasat tot timpul. Dar, măcar aici să exploateze acest talent… noi nu avem aşa ceva aici.

Te rugăm mult, Becky!

Rebecca avea o voce plăcută de altistă, dar nu mai mult de atât, pe când vocea lui Becky era superbă.

Atât că Becky fusese prea indolentă pentru a şi-o cultiva, deşi părinţii ei ar fi fost dispuşi să-i plătească lecţii cu unul din cei mai renumiţi profesori de canto.

Joanna se duse deja la pian şi alese piesa. „Cred că nu voi vedea niciodată un poem atât de minunat ca un pom”, o piesă care din fericire se potrivea vocii Rebeccăi.

— Am vorbit atât de mult astăzi, încât sunt aproape răguşită şi pe punctul de a mă durea gâtul, aşa că, vă rog să fiţi îngăduitori, se scuză Rebecca.

Ieşi totuşi mulţumitor, aşa că auditoriul bisă.

— Vă voi cânta ceva cu totul nou, pentru că mi se pare că se potriveşte acestor locuri: munţi, râuri, sentimentul continuităţii. Vărul meu Jonathan, fratele Rebeccăi, a compus melodia. Este vorba despre o

poezie care mi-a plăcut, numită „Nemurire”.

Era, de fapt, o poezie scrisă de ea însăşi.

...” Când toţi ce-mi vor urma vor adora această lume

Pe care atât de mult am iubit-o

Atunci sufletul meu îşi va găsi cu adevărat nemurirea”.

Când ultimele acorduri ale melodiei se stinseră, se lăsă o tăcere deplină, ca tribut adus frumuseţii versurilor de o sensibilitate nespusă.

— Mulţumim, Becky, spuse Darroch încet, după un timp. Cred că a însemnat mai mult decât data trecută, când ai fost în plină voce. Este în primul rând vorba despre aceste versuri pe care le-ai pus pe note şi care parcă au fost create pentru aceste locuri. Să mergem la culcare cu această poezie în suflet, fără să stricăm acest moment magic.

Cei patru se retraseră, iar Darroch şi Becky nu rămaseră decât să aşeze vasele în maşina de spălat, după care plecară amândoi. Spre surprinderea ei, Darroch intră pe coridorul scurt care ducea la camerele copiilor şi a ei.

— Te conduc acasă, spuse el râzând. Nu, de fapt, vreau să vezi ce poate face lumina lunii din această privelişte. Eu am văzut de pe terasă, când am verificat dacă pisicile sunt la locul lor. Este unul din momentele mele preferate: aproape lună plină peste stânca Craigievar. Stânca aceasta îmi dă un sentiment de siguranţă: va fi aici, la fel ca şi acum, când copiii copiilor mei vor fi ţărână… la fel ca în cântecul tău. Ţi se pare lugubru?

— Nu, dimpotrivă: mi se pare poetic.

Când Darroch trase draperia, Rebecca rămase pentru o clipă fermecată de frumuseţea acelei nopţi luminate de lună, în care se contura o masă întunecată.

— Seamănă cu tabloul Castelului Craigievar.

— De fapt, stră-străbunicul meu l-a numit aşa. Cred că a fost o seară romantică reuşită, spuse el, depărtându-se de fereastră şi însoţind-o spre camera ei. Aici, puţin romantism e foarte necesar – mai atenuează austeritatea existenţei.

— Viaţa de cuplu nu trebuie lipsită de momente romantice – niciodată. Nu-mi place cuvântul auster,

când aici totul e măreţ şi spectaculos.

— Cât de schimbată eşti, Becky… Of, ce prostie din partea mea; Len e atât de departe de tine, iar eu vorbesc de romantism. Ei, să încerc să fiu eu locţiitorul lui, spuse el râzând scurt. Las restul pe seama imaginaţiei tale.

După care se aplecă, îşi atinse uşor buzele de ale ei şi plecă.

Rebecca rămase în pragul uşii, cu trupul răvăşit de senzaţii. Desigur, în cei douăzeci şi cinci de ani ai ei, fusese atrasă de câţiva bărbaţi, dar niciun sărut nu o tulburase ca acesta. Niciodată nu fusese invidioasă, dar în acest moment îi invidia îngrozitor pe Matt şi pe Joanna, pe Gwillym şi pe Verona: petrecuseră o seară romantică pe care o încununau probabil în clipele de extaz ale unei pasiuni împărtăşite. Pe când ea… Bărbatul pe care-l iubea o sărutase în glumă, ca înlocuitor al vărului lui. Cât despre perspective… o aştepta un scandal, şi încă foarte curând.

Duminică era o vreme splendidă.

— Dacă mai continuă aşa, spuse Verona privind împrejur, e posibil să se topească toată zăpada. Foarte

curând, grădina va fi plină de flori. Uite, Becky, deja se zăreşte un strop de verde, pe sub această piatră – prima narcisă din an. Ce forţă fantastică de viaţă pentru a străpunge un sol pe jumătate îngheţat.

— Trebuie neapărat să scriu! spuse Rebecca, entuziasmată. Este însuşi simbolul vieţii de aici – sălbăticia naturii supusă şi ordonată de puterea vitalităţii acestor firave plante.

— Adică, pentru ceea ce intenţionezi să scrii despre Craigievar?

— Ia uite! Vii aşa tiptil… Dacă discutam cine ştie ce intimităţi!

— Atunci, m-aş fi retras.

— Cine te crede! Ca şi când voi, bărbaţii de la munte, v-aţi simţi jenaţi vreodată, râse Verona. Dar ce e povestea cu scrisul?

— Probabil că Becky a contractat şi ea miracolul jurnalismului de la verişoara ei. Scrie câteva articole despre unele aspecte ale vieţii de aici, dar intenţionează să le trimită altor reviste, nu celei la care lucrează Rebecca. Individa aceasta pare cam îngâmfată.

Rebecca tresări. Ea, personal, nu spusese aproape nimic despre presupusa ei verişoară, de unde rezulta că respectivele concluzii erau trase din povestirile lui Becky.

— Trebuie să fie îngrozitor să stai în umbra acelei verişoare cu pretenţii de superioritate în tot ceea ce face. A trebuit să fii aici, singură, într-o situaţie critică, pentru a dovedi ce poţi.

— Acum eşti de-a noastră, Becky, interveni şi Joanna. Ca să fiu sinceră, la început ne-am temut că e doar o pasiune de moment pentru Len, având în vedere că eşti atât de frumoasă; ne-am convins că este vorba de ceva foarte serios.

În scurt timp, plăcerea acestei întâlniri avea să se termine. Dacă pentru Rebecca, schimbarea vremii părea foarte puţin probabilă, toţi ceilalţi simţeau această ameninţare în toată atmosfera. Aşadar, îşi luară grăbiţi rămas-bun pentru a evita orice risc în călătoria spre casă. Rebecca nici nu bănuise cât de deznădăjduită avea să se simtă când avionul – de acum, un punct pe cer – dispăru la orizont.

— Nu fi tristă, fetiţo, o încurajă Darroch. Vin la

noi destul de des, ca orice vecini obişnuiţi din alte zone.

Da, dar când vor veni, n-o vor mai găsi pe ea; amintirea lor îi va fi mereu dragă, pe când, pentru ei, ea va rămâne mereu simbolul unei nereuşite.

Într-adevăr, furtuna se dezlănţui spre seară, aducând zăpadă pe piscuri şi ploi torenţiale la poalele muntelui. Ferma era înconjurată de o perdea de apă prin care nu se mai vedea nimic.

Fuseseră scutiţi de întreruperea curentului electric; doar telefonul nu mai funcţiona. Rubiconul continua să fie o barieră de netrecut care-i închidea într-un univers al lor.

Rebecca era nevoită să petreacă mult mai mult timp cu copiii, cărora trebuia să le organizeze o mulţime de activităţi de interior, astfel încât începuse să gătească noaptea semipreparatele care să le asigure provizii pentru orice situaţie de urgenţă.

Totuşi, într-o seară când consideră că poate să-şi îngăduie o pauză, îi lăsă pe bărbaţi să joace o partidă de cărţi şi se strecură afară din încăpere, pentru a-şi pune în aplicare un plan la care visa de mult timp.

Urcă în cămăruţa folosită ca observator şi deschise unul din cuferele pline cu documente şi hârtii vechi. În zilele cât mai rămăsese de stat acolo, trebuia să-şi noteze tot ce putea. Cândva, când anii aveau să atrofieze durerea provocată de acele amintiri dulci-amare, va scrie, poate, un roman inspirat din viaţa la acea fermă, pe baza notiţelor pe care şi le lua acum.

Cartea pe care îşi propusese să o scrie, retrasă, îşi pierduse orice farmec; cu toate acestea, trebuia să se mobilizeze să-şi ducă planul la îndeplinire, pentru ca acest nou proiect, deşi îi înflăcăra imaginaţia, trebuia lăsat să se decanteze. Deocamdată, avea de adunat acele însemnări făcute în clipe de trudă, de zbucium, de bucurie sau împlinire. Erau jurnalele ţinute de strămoşii lui Darroch: lupta de zi cu zi a acelor bărbaţi şi femei cu greutăţi, accidente neprevăzute, căderi abundente de zăpadă, abordări greşite, pagube produse de revărsări de râuri, pierderi de vieţi omeneşti; personajele erau, de asemenea, pe lângă localnici, tot felul de călători din perioada crizei economice, de la pelerini lipsiţi de orice speranţă, la erudiţi.

Când Darroch veni, mult mai târziu, crezând că fusese uitată lumina aprinsă, o găsi complet absorbită de lumea aceea pe care o reînviase cu puterea imaginaţiei până la identificare.

— Dumnezeule, Becky! Credeam că tot mai găteşti şi mă pregăteam să-ţi spun să te opreşti. Nu-i nimic dacă s-a consumat din provizii – doar pentru asta au fost pregătite de Sylvie şi Cash, pentru cazuri de urgenţă. Dar… ce faci? Scrii articolele acelea?

— Cuferele acestea despre care mi-ai povestit sunt adevărate comori. Intenţionam să-mi iau câteva notiţe, dar lectura acestor jurnale m-a captivat. Cei ce le-au scris au trăit din plin.

— Şi eu m-am gândit de multe ori să amenajez o sală de studiu, pe lângă birou, aşa cum, de fapt, avusese bunicul. Câteva din aceste jurnale sunt ale lui. A murit când eu aveam cincisprezece ani, dar nu voi uita niciodată poveştile lui absolut minunate. Pe atunci, încă nu locuiam aici, sus. Treptat, această cameră a devenit un fel de depozit cu tot felul de vechituri. Dar, cred că mă voi hotărî să pun ordine în hârtii şi să amenajez încăperea. Vrei să mă ajuţi?

— Mă îndoiesc că voi mai fi aici.

Se lăsă o tăcere adâncă. Apoi, începură din nou să răsfoiască jurnalele şi să se uite la fotografii. Darroch suplinea cu povestiri informaţiile uneori lacunare sau prea condensate din jurnale, redând momente de multe ori dramatice, când acţiunea era atât de imperioasă, încât nu lăsa deloc timp scrisului. De multe ori subiectul invita la divagaţii, cu referiri la situaţia socială şi politică actuală, singura grijă a Rebeccăi fiind să nu pară totuşi o prea fină cunoscătoare în aceste domenii în care munca de la redacţie o versase deja.

Orele trecură şi abia într-un târziu Darroch se uită la ceas.

— E mult după miezul nopţii; trebuie să te las să te duci la culcare. Orele astea au zburat pur şi simplu. Avem atât de multe lucruri să ne spunem. Nu mi-aş fi închipuit că o fată poate fi un stimulent intelectual atât de bun… îmi amintesc de un citat: „… cât de des tu şi cu mine am obosit soarele de cât am vorbit şi l-am trimis aşa istovit, să apună…”

— Ah, ce frumos! Cine a spus asta?

— Asta se întâmpla cu mai bine de două mii de ani în urmă, Becky, cu aproximativ două secole şi jumătate înainte de Hristos. Bătrânul Callimachus a spus-o, auzind de moartea vechiului său prieten Heracleitos. Ciudat cum dăinuie lucrurile.

— Dăinuie, pentru că sunt trăite mereu, ceea ce le face universale.

— Mergi să te culci, Rebecca. Eu mai rămân aici, spuse Darroch ridicându-se brusc şi împingând scaunul cu un scârţâit strident.

Capitolul 8

Veni, în sfârşit, o zi perfectă, cu soare blând şi adieri calde de vânt, cântec de păsări şi şoapte de izvor ce păreau imposibil a fi fost amplificate până la vuiete asurzitoare cu puţin timp în urmă.

Legătura telefonică se restabilise şi vorbiseră cu Sylvie: ieşise din spital şi-şi petrecea perioada de convalescenţă la familia Winmore. Luase legătura şi cu Ewan şi acesta urma să se întoarcă în zece zile, trecând mai întâi pe la ea, pentru a veni acasă împreună.

Ajutoarele lui Darroch se pregăteau să plece la cabane şi luau şi copiii cu ei, ca să le ofere o mică variaţie. Darroch era nemulţumit că Rebecca nu voia să-i însoţească.

— Va fi ca un picnic, dacă vii şi tu.

— Nu; este o ocazie unică să pot să fac ceva fără să fiu întreruptă. Vreau să curăţ cu aspiratorul.

— Băieţii spun că e mai amuzant când eşti şi tu.

— Frumos compliment. Voi profita, însă, de ziua aceasta când pot rămâne singură.

— N-aş fi spus că eşti o singuratică, atunci când

ai sosit, comentă Darroch. Aici, femeile sunt nevoite să rămână singure din când în când. Mătuşa Davina nu se plictisea niciodată în astfel de cazuri: întotdeauna avea ceva de aflat, de învăţat, de făcut. După ce s-a întors din călătoria în jurul lumii, s-a gândit să înfiinţeze un fel de pensiune pentru bătrâni, într-o regiune de munte, astfel încât aceştia să poată trăi până la sfârşitul zilelor în mediul cu care au fost obişnuiţi toată viaţa.

— Ce idee minunată! se entuziasmă Rebecca, întristându-se însă imediat la gândul că ea nu o va cunoaşte niciodată pe această mătuşa Davina atât de interesantă.

O zi fără lecţii, fără să trebuiască să aşeze masa pentru atâtea persoane şi fără să spele vase era pur şi simplu un dar de la Dumnezeu. După ce termină de făcut curăţenie în toată casa, îşi permise luxul de a citi o revistă în timp ce-şi mânca sandvişul ce-i ţinea loc de prânz.

Apoi, se hotărî să facă o plimbare până la Stânca Craigievar. Trecând pe lângă ţarcul cailor, Grey Streak, calul lui Sylvie, veni la gard, cerşind ceva bun.

Rebecca îl trată cu câteva mere şi morcovi, apoi, trecând pe lângă grajd unde era agăţat harnaşamentul, îi veni o idee: da, simţea nevoia de un galop adevărat, fără să mai pretindă că e o novice, tocmai ea, care participase şi la curse cu obstacole.

Calul era parcă mânat de aceeaşi dorinţă ca şi ea şi se avântă într-un galop nebunesc. Umplându-şi plămânii de aerul proaspăt, cu părul în vânt, Rebecca, eliberată pentru moment de apăsarea rolului ingrat pe care îl juca, trăia din plin acele clipe de bucurie intensă.

De după curbă, venea un alt călăreţ, într-un ritm, de asemenea, destul de alert. Acesta, însă, total uimit, trase frâul calului, oprindu-se: nu era un călăreţ oarecare, ci însuşi Darroch.

Când Rebecca îl recunoscu, avu un şoc atât de puternic, încât înfrână calul brusc; acesta la rândul lui, luat prin surprindere, se împiedică, apoi îşi regăsi echilibrul, se dădu puţin înapoi, nimeri într-o adâncitură în teren, rezultatul fiind că Rebecca ateriză cu faţa în jos şi braţele în lături, pe un bolovan înfipt în iarbă.

Ajuns în câteva clipe lângă ea, Darroch o întoarse cu faţa în sus şi văzându-i obrajii livizi, buzele cianozate şi dându-şi seama că nu mai respiră, începu să-i maseze pieptul în regiunea inimii, apoi o întoarse într-o parte şi-i frecă spatele. Rebecca schiţă o mişcare, se chinui să tragă aer în piept şi începu, cu greu, să respire. O ridică pe jumătate şi, sprijinită de el, îşi reveni încet.

— Te simţi bine acum?

— Da, cred că da… îmi pare rău, dar nu mă aşteptam să vii înainte de ora ceaiului. Am fost atât de surprinsă, încât am oprit calul prea repede; nu a fost vina lui.

— Ştiu. Am înnebunit de groază văzându-te cum zbori prin aer. Puteai să-ţi spargi capul, să-ţi fracturezi gâtul sau coastele. Ce ţi-a venit să încaleci pe Grey Streak şi să te laşi în voia ei?

— Am vrut să încerc, dar am fost foarte mirată când ai apărut. Aş fi putut să-l ţin sub control.

— Cum era să poţi, prostuţo! îţi trebuie experienţă pentru aşa ceva. Să nu mai călăreşti niciodată singură, nici chiar pe Andy, care e mult mai

liniştit, m-ai înţeles?

— Şi acum, înainte să te ridici, trebuie să văd dacă nu ţi-ai rupt vreo coastă. Dar chiar dacă s-a întâmplat aşa ceva, nu te speria, fiindcă sunt expert în acordarea de prim-ajutor în aceste cazuri. Nu te sinchisi…

— Acum şi aşa nu mai contează după prima intervenţie.

— Mă rog, atunci nu erai în stare să protestezi. Se pare că ai căzut pe diafragmă, altfel ar fi fost cu siguranţă câteva coaste rupte. Aşa, ai scăpat doar cu vânătaia asta care începe să se înnegrească.

Mâinile lui erau surprinzător de delicate. îi încheie nasturii la loc, fermoarul puloverului, apoi îi zâmbi încrezător. Brusc, zâmbetul îi păli pe buze şi chipul lui păru chinuit. O ridică, o strânse la piept şi, înainte ca ea să fie în stare să protesteze, măcar vag, îşi apăsă buzele pe buzele ei.

Rebecca nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi încercat. Iar sărutul acela era tot ce şi-ar fi dorit vreodată: abandon de sine, alinare, siguranţă, pasiune; un sărut care cerea un răspuns total, pe

măsură, şi îl primea; un sărut cu puterea unui legământ.

Dar, când clipa de nebunie trecu, trebuia spus ceva, găsită o scuză. Totuşi, amândoi rămaseră nemişcaţi, respirând greu, fără să se privească. Când, în sfârşit, se priviră, ochii lui erau întunecaţi de o negură de nepătruns.

— Ce se întâmplă cu noi? spuse el cu voce răguşită. Ce naiba ni se întâmplă? Amândurora. Logodnica vărului meu – pesemne că mi-am pierdut minţile. Becky, te rog să mă ierţi.

— Nu trebuie să te scuzi, Darroch! A fost… o nebunie de-o clipă pe care s-o uităm. Nu se va mai întâmpla. Şi eu sunt de vină în aceeaşi măsură. Am fost prea mult timp împreună. În fond, nu înseamnă nimic. Apoi, a fost poate şi un moment de destindere după tensiunea în care ai stat, crezând că poate am murit. Hai să plecăm, acum. Sper ca Grey Streak să nu fi păţit nimic.

Controlă picioarele din faţă ale calului şi-l mângâie, liniştită.

— E clar că ţi-ai învins teama de cai, dar nu te las

să călăreşti la întoarcere.

— Ba da, aşa ar trebui, dar voi merge încet.

Se întoarseră călărind la pas, străduindu-se să reintre în normal.

— Darroch, nu povesti copiilor ce s-a întâmplat. S-ar putea ca accidentele să-i sperie. Nu vreau să se teamă că şi mie mi s-ar putea întâmpla ceva, tocmai acum când mama lor e în Timaru, iar tatăl lor în America de Sud. Nan are o minte foarte ascuţită şi nu e deloc atât de liniştită pe cât vrea să pară.

— Bine, cum vrei. Stai puţin în pat, dacă simţi nevoia.

— De ce ai venit mai devreme? Ai vreo treabă? Du-te şi rezolvă ce ai de făcut, mă ocup eu de pregătirea cinei.

— Nu, nu aveam nimic anume de făcut. Voiam doar… să mă întorc.

Rebecca înţelese imediat zbuciumul din sufletul lui: atracţia pe care o simţea pentru logodnica vărului lui, conştientizarea faptului că, fie şi în cazul unei rupturi în relaţia dintre aceasta şi Lennox, tot nu s-ar putea căsători cu ea… Situaţia era imposibilă, iar

această asemănare, un blestem.

— Dacă vremea se menţine frumoasă, cât mai durează până apele râului scad?

— Foarte puţin. De ce? Vrei să spui că…?

— Vreau să spun că, imediat ce scad apele, trebuie să plec.

— Am înrăutăţit situaţia şi mai mult, nu-i aşa?

— Nu aş spune că ai înrăutăţit-o… A devenit doar mai dificilă. Te rog, Darroch, nu vreau să discut despre asta. Lasă-mă să pregătesc cina, acum. Şi aş prefera să nu mai rămânem singuri.

După două zile, grădina începu să dea semne clare de revenire la viaţă. Se apropia momentul ca Rebecca să plece. Începuse să se pregătească deja, acceptând gândul că mărturisirea ei va produce o traumă.

Ştia exact cum va proceda: îl va ruga pe Duncan să ia copiii, pentru că are de discutat ceva cu Darroch. Pe drum, la plecare, se va opri la Rukewhetu, la familia King, ca să lămurească lucrurile cu Meg. Aceasta trebuia să afle totul, ca să ştie că se poate înapoia şi chiar căsători cu Lennox. Totuşi, nu putea

să meargă acolo, pur şi simplu. Ferma Rukewhetu nu era izolată, ca aceasta; în plus, era aproape de Tekapo – Meg putea fi plecată. Aşadar, va scrie totul într-o scrisoare.

Aşadar, într-una din seri se duse în camera ei şi, deşi era obişnuită să jongleze cu cuvintele, îi luă ore întregi ca, după ce rupse ciornă după ciornă, să definitiveze o ultimă variantă. Nu era foarte mulţumită nici de aceasta, dar o puse în plic şi-l lipi, respirând uşurată.

Chiar atunci auzi o bătaie în uşă.

— Becky, nu te simţi bine? întrebă Darroch din prag. Am văzut lumina aprinsă aici acum două ore – se reflectă pe stâncile din dreptul ferestrei mele. Acum, m-am trezit din nou şi-am văzut că e tot aprinsă. Apoi privind pe deasupra ei, văzu măsuţa de scris şi coşul de gunoi plin cu hârtii. Ah, acum înţeleg; i-ai scris lui Lennox! Ai încercat să-i explici…

Făcu un pas mai aproape şi, prinzându-i mâinile, o privi în ochi.

— Nu, nu lui Lennox. Nici n-aş fi putut: nu avem cum trimite scrisori de aici, deocamdată, şi nici nu

ştiu unde e.

— Ai dreptate; nu mi-am dat seama. Nu ştiu sigur dacă va ajunge în Fiji măcar. Atunci, cui?

— Nu-ţi pot spune, Darroch, dar vei afla în curând, când apele râului vor scădea.

— Vrei să spui că e pentru mine? întrebă el dându-i drumul la mâini şi prinzând-o de umeri. Atunci, lasă-mă s-o citesc acum, nu după ce pleci.

— Nu, nu e pentru tine, dar când voi pleca îţi voi spune, în esenţă, ce conţine. Te rog, nu mă forţa să vorbesc acum; vreau să-mi aleg eu momentul când cred că pot s-o fac. Mergi la culcare.

Darroch rămase tăcut un timp, strângându-i dureros umerii.

— E o situaţie îngrozitoare, nu-i aşa? Niciodată n-aş fi crezut că mi se poate întâmpla aşa ceva. Nu văd nicio rezolvare. Spune ceva, Becky, spune ceva.

— Ce pot să spun?

— Nimic… recunoscu el, după o tăcere lungă, dureroasă. Trebuie să te las să pleci. De ce nu te-am cunoscut eu primul? De ce?

— Nu există răspuns la aşa ceva – o farsă pusă la

cale de soartă. Şi acum noapte bună.

Îi dădu drumul, încet şi, fără să spună un cuvânt, se întoarse în camera lui.

Totuşi, a doua zi, reuşiră amândoi să păstreze aparenţele şi să se comporte normal. Era ciudat cât de ancorată era Rebecca în rutina programului de fiecare zi: micul dejun, lecţiile cu copiii, pregătirea mesei…

— De ce facem de câteva zile lecţii suplimentare? întrebă Robert.

— Ca să aveţi una sau două zile libere… poate mergem la un picnic, sau poate mergem la voi acasă să facem puţină curăţenie înainte de venirea părinţilor voştri.

— Becky, n-ai vrea să mai faci lecţii cu noi şi după ce vin mama şi tata? întrebă Nan.

Întrebările acestea pline de candoare o dureau cel mai mult. Ştia că va lăsa un gol în viaţa copiilor, dar spera că vor uita totuşi repede.

— Mai vedem noi, Nan…

Intră şi Darroch tocmai când sună telefonul, aşa că o scuti de a răspunde; putea fi Meg, şi tare n-ar mai fi dorit nicio explicaţie cu ea înainte de a-i lăsa

scrisoarea. Intră în bucătărie să ia un manual al lui Robert, astfel încât îl auzi pe Darroch.

— Nu, nu, ne-am descurcat fără atâţia ani, aşa că putem să ne descurcăm şi de acum încolo. Sigur, mătuşă Davy, nu se pot face amândouă. Dar, proiectul acesta este într-adevăr interesant. Becky, nu te superi, spuse el întorcându-se şi văzând-o; e o convorbire cu străinătatea şi aş vrea să fiu singur…

— Sigur, scuză-mă.

Convorbire cu străinătatea? Probabil era mătuşa Davy. Se părea că Darroch îi spusese despre despărţirea lor. Doar n-o fi rugat-o să investească într-o fermă pe litoral, în speranţă că, astfel, Becky ar accepta să se mărite cu Len.

Ziua trecu fără ca Darroch să-i fi spus ceva în legătură cu discuţia avută. Deveni însă foarte tăcut şi-şi petrecu seara în birou.

Categoric, Duncan observase aceasta, ca şi altele – şi-l suplini spunând povesti despre copilăria lui şi despre istoria Scoţiei. Nu numai copiii erau fermecaţi: ochii Rebeccăi la fel de mult că ai acestora.

Într-un târziu, copiii merseră la culcare.

— Cred că voi face şi eu acelaşi lucru, spuse Duncan.

— Nu încă, te rog.

— Ce e, fetiţo? Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu Darroch?

— Nu, dar în seara asta pare supărat şi… prefer… prefer…

— …Să nu fii singură cu el. Eu aş fi fost de părere c-ar fi fost o ocazie bună să afli ce-i cu el. Deocamdată e singur şi cred că nici el nu ştie ce i se întâmplă.

— Bine, dar eu nu am nicio calitate de a interveni în vreun fel. Nici măcar… Adică… eu sunt logodită cu Lennox. Eu…

— Nu ai mai purtat inelul. Şi îmi dau seama că Lennox trebuie să fi plecat furios. Tu însăţi ai plecat… Ce rezultă? De când ai venit însă, ai câştigat încrederea şi admiraţia tuturor. Darroch are o cu totul altă părere despre tine acum. E o situaţie încurcată, dar timpul le rezolvă pe toate. Nu lua vreo hotărâre pripită.

— Duncan, imediat ce apele râului vor scădea, voi pleca acasă. Trebuie. Înainte să plec, însă, trebuie

să-i explic o mulţime de lucruri lui Darroch, de aceea aş vrea să fiu singură cu el. S-ar putea să te rog să iei copiii şi să pleci puţin cu ei. îl voi ruga să-ţi spună despre ce e vorba după ce nu voi mai fi aici. Te rog să nu mă judeci prea aspru – n-aş putea suporta; ţin foarte mult la tine. Am făcut mult rău şi faptul că intenţia mea a fost cu totul alta nu constituie o scuză. Ştiu că, deocamdată, nu înţelegi nimic din ceea ce spun, dar se cuvine să discut mai întâi cu Darroch.

— Aşa să şi faci; procedează cum crezi că e mai bine. Numai nu lua hotărâri definitive. Îngăduie-ţi câtva timp de gândire. Şi Darroch are nevoie de un răgaz. Nu-ţi strica viaţa de dragul unei loialităţi prost înţelese. Cred că am vorbit destul. Te poţi baza pe mine că voi lua copiii oricând doreşti. Acum, du-te la culcare.

— Noapte bună, şopti ea înecată de plâns, sărutându-i obrazul înăsprit de soare şi vânt.

Când Lindsay anunţă, a doua zi, că în foarte scurt timp – o chestiune de câteva zile – râul ar putea fi traversat, Rebecca simţi că se apropie clipa judecăţii de apoi.

Merse împreună cu copiii la Kildrummy, acasă la ei, pentru a pregăti casa şi cămara în vederea apropiatei sosiri a lui Sylvie, astfel încât aceasta să nu trebuiască să facă imediat vreun efort. Simţea că evenimentele încep să se precipite.

— Încă trei zile şi Rubiconul va putea fi trecut, anunţă şi Darroch.

În seara aceea, Rebecca îşi făcu bagajul şi, când nu o văzu nimeni, îl duse deja în portbagajul maşinii, ca totul să fie gata şi să poată pleca imediat după mărturisire. Se tot gândise de nenumărate ori cum să înceapă – va trebui să-i spună direct, rugându-l însă să o asculte până la capăt, fără s-o întrerupă.

În ziua următoare, se părea că apele scăzuseră mult.

— Am fost până la râu, îi spuse ea lui Darroch. Cred că mâine va putea fi trecut.

— Becky, noi cunoaştem acest râu, nu tu. Încă nu prezintă siguranţă. Îţi voi spune eu în momentul în care va putea fi trecut. Nu mai merge acolo.

— Da’ unde or fi copiii? Deja săptămâna aceasta au avut o zi întreagă liberă, când au mers acasă la ei

să facem pregătirile necesare. Doar nu-şi închipuie că voi tolera să nu fie punctuali, sau să slăbească ritmul. Pe unde or fi, totuşi? Nici măcar nu-i aud.

— Nu sunt aici, Becky; i-am trimis cu băieţii. Trebuie să lămurim lucrurile. Pur şi simplu nu te pot lăsa să te urci în maşină şi să pleci. Len este în Fiji, dar, din moment ce nu a telefonat, înseamnă că nu doreşte. Vreau să se întoarcă aici, vreau să discutaţi amândoi. Trebuie să rămâi până atunci.

Rebecca se prinse de marginea mesei, simţind că ameţeşte. Aşadar, venise momentul. De ce naiba o forţa să vorbească acum, când râul încă nu putea fi trecut? Ba nu, nu putea fi de netrecut, din moment ce, în timp ce se străduia să-şi amintească fraza pe care o gândise pentru a-şi începe mărturisirea, auzi galopul unui cal, apoi o femeie călare trecu prin dreptul ferestrei bucătăriei. Pe de o parte, dorea să mai amâne momentul atât de temut, iar pe de alta, simţea că nu mai suporta amânarea.

— Cine este? întrebă ea cu voce slabă. Cine poate fi?

— Ştii foarte bine: Meg King, cine alta! Călăreşte

foarte bine şi cunoaşte râul mai bine decât oricine, în afară de familie.

Meg King! Un vârtej de gânduri asaltă mintea Rebeccăi. Venise pur şi simplu în vizită sau să se convingă de unele lucruri? Un singur fapt era evident: râul scăzuse.

Meg îşi legase calul de un copac şi acum intra deja, cu pas hotărât.

„Ah, de ce nu se îndrăgostise Lennox de ea, în loc de Becky?” se gândi cu desperare Rebecca imediat ce o văzu: era foarte frumoasă, cu părul castaniu-auriu şi ochi căprui. Hainele de călărie îi veneau perfect şi niciun fir de păr nu era în dezordine

— Probabil se oprise să se aranjeze, după ce trecuse râul, pentru că altfel nu era explicabil. Rebecca îi aprecia această cochetărie, ca şi alura hotărâtă, părea foarte stăpână pe situaţie.

— Bună, Darroch! Bună, Becky! Mă bucur că v-am găsit pe amândoi, aşa cum doream. Aveţi puţin timp liber? Aş vrea să spun repede tot ce am de spus.

— Şi tu? Foarte bine. Am trimis copiii cu băieţii tocmai ca să pot discuta şi eu cu Becky, dar vom

amâna ce avem de lămurit. Spune tu mai întâi, poate fi foarte interesant.

— Asta înseamnă că, de fapt, nu e chiar raza de soare de care-mi povestea Joanna. M-aş fi mirat. Părea mult prea fantastic.

— Crede-mă, este într-adevăr o rază de soare. Tocmai de aceea nu vreau şi nici nu o las să plece; despre asta intenţionam să discut cu ea.

— Cu cât pleacă mai repede, cu atât mai bine. De fapt, nici nu ştiu cum de s-a putut întoarce aici după discuţia avută cu Lennox în Timaru.

— Timaru? Lennox? gemu Rebecca.

— Ştii foarte bine, dar presupun că Darroch nu e la curent. Evident, ai încercat să-l minţi. Am să-ţi povestesc eu, Darroch, ce s-a întâmplat; mi-a scris Len din Fiji şi mi-a explicat totul. Becky a fugit lăsând un bilet în care îi cere că, dacă o iubeşte, atunci să se stabilească la o fermă mai aproape de lumea civilizată. Len s-a înfuriat şi a plecat imediat după ea, ca să discute – să-i spună ceea ce intenţionase de-o săptămână. Credea că se va duce în Auckland, dar, spre surprinderea lui, o întâlni în Timaru. A condus-o

până în Golful Carolina şi i-a spus că nimic nu-l bucurase mai mult decât acel bilet pe care ea i-l lăsase. De asemenea, i-a spus că nu e de acord să se stabilească la o fermă la şes! Când am citit scrisoarea de la Len, mi-a părut rău pentru tine, se adresă ea Rebeccăi, pentru că, deşi te-ai purtat atât de urât cu el încă de la venirea ta aici, tot mi se pare îngrozitor de neplăcut pentru orice fată să audă ceea ce Lennox ţi-a spus ţie. Acum însă, crede-mă că nu mai am nicio părere de rău: te-ai întors cu gânduri ascunse, încercând să intri în graţiile tuturor, pentru că nu suporţi ca tu să fii cea părăsită. Ţi-a spus că pleacă pentru câteva zile, că nu vrea să se întoarcă direct acasă, iar tu ai profitat sperând ca, între timp, să-i păcăleşti familia. Oricum, nu vei reuşi, pentru că – vă spun amândurora, fiind sigură că nici Darroch nu ştie şi e cazul să facem ordine în vieţile noastre – Lennox şi-a dat seama, după puţin timp de la venirea ta aici, mai exact în ziua în care ţi-ai scos ghearele la mine, că tot ceea ce crezuse că simte pentru tine nu era decât o iluzie. Şi-a dat seama, de asemenea, că e mai bine o logodnă ruptă decât o căsnicie destrămată şi că, de

fapt, pe mine mă iubeşte cu adevărat. Numai că tu nu ai crezut că aşa ceva ţi se poate întâmpla tocmai ţie şi-ai fost convinsă că eşti atât de irezistibilă, încât Len îşi va schimba părerea imediat ce se va întoarce şi te va revedea. Len s-a îmbarcat pentru a lăsa un interval de timp între despărţirea de tine şi… reluarea legăturii cu mine. Nu ştia cum voi reacţiona eu. Dar, spune-mi, de ce ai mai rămas după ce a trimis telegrama în care spunea clar că totul e definitiv terminat? De ce?

Capitolul 9

Rebeccăi îi era cât se poate de clar că venise clipa în care trebuia să dea socoteală. Nu-i mai rămânea decât să se roage să fie coerentă ca să poată explica totul, indiferent de umilinţa pe care avea s-o îndure şi de dezamăgirea pe care i-o producea lui Darroch.

— Nu sunt Becky Menteith, ci Rebecca Menteith, verişoara ei.

Cuvintele ei produseră un efect aproape teatral: Darroch scoase un sunet de mirare greu de definit, iar Meg se albi la faţă, lăsându-se să cadă inertă pe scaunul pe care Darroch tocmai îl împinsese spre ea.

— Pare incredibil, continuă Rebecca. Nu ştiu absolut nimic de întâlnirea dintre Lennox şi Becky – trebuie să fi avut loc după plecarea mea din Timaru. Am renunţat la serviciul meu ca ziaristă şi mă îndreptam spre nişte prieteni din Dunedin care urmau să-mi împrumute rulota lor în care să scriu o carte. Mătuşa mea era atât de deprimată de veştile de la Becky, încât m-a implorat să iau cumva legătura cu ea în Timaru şi, dacă se poate, să merg la Craigievar să

văd care e situaţia. Aşadar, m-am întâlnit cu Becky la hotelul din Timaru. Era distrusă, gândindu-se la furia tatălui ei când va auzi că rupsese şi această logodnă. M-a rugat cu lacrimi în ochi să vin aici să văd în ce condiţii aspre se trăieşte şi, eventual, să-l conving pe tatăl ei că v-aţi purtat dur cu ea. Ştiu bine că nu a fost cazul, dar verişoara mea e îngrozitor de răsfăţată… în sfârşit, am cedat şi am venit. Când am coborât aici din maşină şi Darroch m-a luat drept Becky, comentând ironic că, auzind că Sylvie e în spital, am avut mustrări de conştiinţă, m-am hotărât să mă dau în continuare drept ea. Mi-am spus că va fi doar pentru câteva zile, după care o voi suna în Timaru, o voi convinge să ne întâlnim la Fairlie, de unde să se întoarcă la fermă numai ea. Numai că ea a dispărut fără urmă. Acum ştiu că s-a dus la Wellington. Cea pe care aţi văzut-o la televizor era Becky, iar bărbatul de lângă ea – cel pe care îl iubeşte, după cum am dedus din ceea ce mi-a spus unchiul meu când am discutat cu el la telefon de aici. Între timp, apele au crescut şi îmi era groază să mărturisesc. A fost un coşmar. Ştiam că e nevoie de mine aici, m-am îndrăgostit pur şi

simplu de Craigievar, am început să iubesc copiii! Trebuie să credeţi… a fost o adevărată nebunie din partea mea, dar am crezut că astfel Becky mai are o şansă să arate ce poate. Atunci, în Timaru, mi s-a părut că suferea enorm; acum, mă gândesc că era doar speriată ca nu cumva unchiul Allan – tatăl ei – să-i oprească fondurile, iar ea să fie nevoită să-şi ia un serviciu. Mi-am închipuit că pot redresa situaţia, că pot s-o aduc înapoi şi s-o conving că aceasta e şansa vieţii ei să demonstreze că poate face faţă unei provocări. În afară de asta, am vrut să rămân să ajut… era nevoie de o femeie care să gătească şi să supravegheze copiii. Ştiu că a fost o prostie din partea mea, dar am acţionat sub impulsul momentului şi nu mai puteam schimba nimic. A fost îngrozitor de greu să trăiesc cu teama de a face o gafă, că poate suna telefonul şi sunt demascată; mă simţeam atât de falsă când mă lăudaţi pentru schimbarea mea… Nu mi-am închipuit că va dura atât de mult. Nu am putut pleca din cauza apelor învolburate ale râului, dar îmi era deopotrivă de greu şi să mă despart de copii. I-am spus lui Darroch, Meg, că voi pleca imediat ce apele

scad, ca să poată aduce pe cineva care să se ocupe de gospodărie. Urma să-i spun şi cine sunt cu adevărat, dar nu am vrut s-o fac înainte ca apele să-mi permită să plec, pentru că îmi dădeam seama cât va fi de furios.

— E adevărat, Rebecca? întrebă Darroch foarte palid. Chiar e adevărat? Sau intenţionai să pleci lăsându-mă în continuare să cred că eşti Becky… fără să-mi dai o şansă să…

Chipul lui nu lăsa să transpară nimic; era pentru Rebecca exact ca o casă cu obloanele trase. Era sigură, însă, că atunci când îşi va dezlănţui furia, va fi cumplit.

— Este adevărat, Darroch. Pot dovedi. Acum, îţi dai seama că nu aveam de unde să ştiu despre Meg. În camera mea este scrisoarea pe care i-o scrisesem ei – asta scriam în seara aceea… Am explicat acolo totul, probabil mai coerent decât am făcut-o acum. Intenţionam să-ţi spun şi ţie, să-mi iau ce mai rămăsese din bagaj, pentru că restul este deja în portbagajul maşinii şi să plec imediat; urma să mă opresc la Pukewhetu să las scrisoarea. Dacă aş fi ştiut

că Becky şi Lennox au avut această discuţie în Timaru! Aşa se explică de ce, când Becky m-a sunat din Wellington a spus că fusese insultată şi umilită şi a râs dispreţuitor când am rugat-o să se întoarcă; mi-a răspuns că n-am decât să mă descurc singură. Sincer, Meg, Lennox al tău ar trebui să fie fericit că a scăpat. Să nu fii geloasă pe Becky; cred că logodna lor a avut rare momente cu adevărat fericite. Vino liniştită să preiei treburile casei aici. Vreau să citeşti scrisoarea pe care ţi-am scris-o şi să i-o arăţi şi lui Darroch. Rezultă din ea că intenţionam să-i spun şi lui cine sunt înainte de plecare. Mă duc s-o aduc.

Urcă imediat în camera ei, lăsându-i pe cei doi complet uluiţi. Când se întoarse după câteva minute, îi găsi vorbind amândoi deodată, agitaţi; la venirea ei, tăcură.

— Poftim: citiţi-o.

— Da, Rebecca, o vom citi, răspunse Darroch, dar am să te rog să mergi în camera ta şi să ne laşi singuri până o citim şi o discutăm.

Tonul lui nu lăsa loc de comentarii, mai ales din partea ei care-l iubea şi-l dezamăgise. Cu capul plecat,

abia târându-şi picioarele, plecă. Se aşeză pe pat, privind în gol, copleşită de o durere atât de mare, încât nici nu putea să plângă. Deodată, nechezatul calului lui Meg străpunse liniştea aceea apăsătoare. Aşadar, fusese posibil ca râul să fie traversat călare. Făcu imediat planul: nu îndrăznea să riste cu maşina închiriată, dar va trece râul pe calul lui Darroch, deja înşeuat după plimbarea de dimineaţă. Va merge la Pukewhetu, unde spera să se bucure de înţelegerea lui Queenie King, mai ales când va afla că nepoata ei se poate căsători cu Lennox. De acolo va merge la Tekapo de unde va lua autobuzul spre Timaru şi, în sfârşit spre Dunedin, unde, retrasă în sălbăticie îşi va putea pune în aplicare planul de a scrie acel roman. Nu era timp de pierdut; scrise repede un bilet pentru Darroch:

„Darroch,

Văzând că râul poate fi traversat călare, am luat calul tău şi am plecat. Nu sunt o novice, dimpotrivă, am participat la concursuri de călărie, aşa că nu va fi nicio problemă. îl voi lăsa la Pukewhetu. Din păcate, va trebui să returnezi tu maşina închiriată la Fairlie;

cecul pe care ţi l-am lăsat ar trebui să acopere taxa de plătit. Plec la Dunedin, îţi voi scrie adresa, ca să poţi să-mi trimiţi bagajul. Sunt sigură că Meg se va ocupa de absolut totul până se întoarce Sylvie. Poate că nu mă vei crede, dar am regretat fapta mea necugetată tot timpul cât am rămas la Craigievar. Nu am făcut decât să agravez situaţia în care te aflai. Şterge-ţi din minte cele două fete Menteith.

Se pare că ne-am născut ca să aducem numai necazuri, în special celor pe care îi… celorlalţi.

Rebeca

P.S. Roag-o pe Meg să-i dea lui Andrew sirop de tuse diseară, ca să nu i se agraveze răceala”.

Era uşor să iasă din casă fără să fie văzută şi auzită, pentru că exista o uşă laterală în apropiere de camera ei. Ajunse la ţarcul cailor, îl dezlegă pe Apollo şi încălecă, depărtându-se de casă, întâi la pas, apoi din ce în ce mai repede, fără să mai privească nici măcar o dată înapoi. Se ataşase enorm de acel loc. Mai bine nu ar fi venit niciodată acolo şi nu l-ar fi cunoscut pe Darroch pentru că astfel, viitorul ei n-ar mai părea acum atât de pustiu.

Era o zi frumoasă, însorită, iar râul părea destul de scăzut, deşi nu ca atunci când venise. Apa nu putea fi prea adâncă, din moment ce se vedea peştişorul din albie, iar ea trecuse de nenumărate ori călare prin apă, aşa că avea experienţă. îl lăsă pe Apollo să se apropie încet de apă, să bea, şi abia apoi îl îmboldi.

Râul era mai lat decât la prima vedere, dar nu exagerat. Intrară şi apa se făcu treptat tot mai adâncă. Apollo nu prea voia să traverseze, ci mai degrabă avea tendinţa să se deplaseze pe lângă mal, în aval. Rebecca ştia că trebuie să lase calul să-şi aleagă drumul, prin tatonări, ori acesta devenise acum reticent, chiar opunea rezistenţă. Trebuia îmboldit din nou.

— Haide, băiete, nu mă mai pot întoarce. Ştiu că apa e rece şi nu-ţi place, dar gândeşte-te, am lăsat un bilet acolo…!

Curentul era mai rapid şi Apollo se îndrepta cu hotărâre de-a lungul cursului apei.

Ciudat… Meg nu ajunsese udă, deşi ei apa îi trecea de scări. Nu avea rost să mai continue în acea direcţie, pentru că malul începu să devină tot mai înalt

şi mai erau şi pomi… nu se putea să se caţere. Încercă să-l întoarcă, dar calul plonjă brusc, apa trecu de genunchii ei şi, în clipa următoare, Apollo începu să înoate. Era o experienţă nouă pentru ea şi încerca să-i facă faţă cu toată măiestria de care dădea dovadă, continuând să-l încurajeze şi având încredere în instinctul lui de a ajunge într-un loc cu apă mai puţin adâncă.

Presiunea apei era atât de mare, încât Rebecca era pe punctul de a aluneca din scări; trebuia să stea lipită de gâtul calului. Bietul Apollo îşi menţinea capul la suprafaţă, dar de multe ori apa trecea peste ei, acoperindu-i. Drept în faţă se vedea un banc de prundiş şi Apollo se străduia să ajungă pe el. Se căţără cu copitele din faţă şi făcu un efort extraordinar să-şi ridice şi picioarele din spate; se împiedică, fornăi, reuşi să ajungă sus, dar după o clipă începu să se rostogolească înapoi. Rebecca putu să se arunce din să prinse frâul şi se strădui să opună câtă rezistenţă putea pentru a împiedica, fie şi puţin, căderea calului. Ca şi cum i s-ar fi redat încrederea în sine.

Apollo se propti din nou pe bancul de prundiş şi

se prăbuşi, extenuat. Erau amândoi izolaţi acolo, în mijlocul râului. Rebecca avu pentru o clipă impresia că înnebuneşte când auzi voci şi zgomot de copite. Incredibil, dar erau într-adevăr doi călăreţi venind dinspre amonte, nu dinspre casă. Asta nu însemna că puteau ajunge la ei, dar cel puţin ştia cineva că erau acolo.

— Venim! Venim! se auzi vag, apoi călăreţii nu se mai văzură. Era clar că intraseră în apă şi Rebecca se gândi cu groază că, dacă sunt prinşi într-un torent ca acela din care tocmai scăpase ea, îi va avea pe conştiinţă. După cinci minute care-i părură cinci ore, călăreţii urcară pe o parte a malului şi, ajungând în dreptul ei, pur şi simplu se aruncară din şa: erau Joanna şi Matthew. Matthew ajunse primul la ea, alergând cu braţele deschise.

— Becky! Slavă Domnului că ai reuşit!

Rebecca se agăţă de braţul lui, incapabilă de a se ţine pe picioare.

— Nu… nu Becky… Sunt Rebecca… întotdeauna am fost Rebecca… Am fugit de la Craigievar pentru că Darroch a aflat.

Apoi se prăbuşi, deşi Matt încerca să o susţină. Îngenuncheară amândoi lângă ea şi începură să-i frece mâinile şi obrajii.

— Rebecca, revino-ţi! Fii liniştită, Jo, nu are apă în plămâni, e doar epuizată. Şi eu mă simt puţin slăbit.

În sfârşit, Rebecca îşi reveni puţin.

— Apollo… era să-şi piardă viaţa ca să mi-o salveze pe a mea. A păţit ceva? Ştia râul mai bine decât mine şi eu l-am forţat… Şi când mă gândesc că e al lui Darroch…

— Te-ai comportat minunat, spuse Joanna. Am asistat la toată scena; eram pe şosea, voiam s-o urmăm pe Meg. Am tras o spaimă îngrozitoare din cauza ta.

— Cum adică s-o urmaţi pe Meg? Ea a trecut râul, de asta am încercat şi eu să-l traversez.

— Nu! Meg era la noi; o adusese Gwill cu avionul. Acum apele dintre proprietatea noastră şi a voastră sunt nesemnificative, se pot trece foarte uşor. Meg a spus că vrea să discute cu Darroch, că a primit o scrisoare de la Len din Fiji şi că trebuie neapărat să meargă la voi, că nu poate rezolva problema prin

telefon. Mi-am dat seama că era ceva mai grav decât era ea dispusă să ne spună. Deocamdată, trebuie să te încălzeşti cumva. Matt, priveşte, se ridică Apollo!

Matt se duse lângă el, îl mângâie, îi vorbi cu blândeţe şi-l conduse într-un loc în bătaia soarelui.

— Trebuie să-i dăm nişte haine uscate şi Rebeccăi, spuse Matt. La naiba cu explicaţiile. Dintr-un motiv sau altul, i-ai luat locul lui Becky; nu mai contează. Jo, dă-i jacheta ta; eu îi voi da cămaşa şi puloverul. Cu pantalonii n-avem cum rezolva, dar vom încerca să ajungem cât mai repede posibil acasă.

— Ba avem cum; voi pune eu pantalonii ei uzi şi-i voi da pe ai mei. Cel puţin, eu n-am fost la un pas de a mă îneca.

Îşi duseră la îndeplinire planul, fără să ţină seama de protestele Rebeccăi, iar aceasta primi noul echipament ca pe o binecuvântare.

— Vei urca pe cal cu mine, iar Jo îl va conduce pe Apollo. Nu mai putem risca; şi aşa e foarte speriat după coşmarul prin care a trecut.

— Mergem la Heronscrag, nu-i aşa? Nu la Craigievar! Nu pot da ochii cu Darroch.

— Imposibil; distanţa e foarte mare până la noi. Trebuie să faci cât se poate de repede o baie fierbinte. În plus, Darroch îşi va ieşi din minţi când va vedea că i-ai luat calul şi ai încercat să traversezi râul.

— Cred că încă nu şi-a dat seama. I-am lăsat un bilet, dar, cu siguranţă, el şi Meg au o mulţime de lucruri de discutat.

— Rebecca, interveni şi Joanna, Darroch cu siguranţă îşi va ieşi din minţi dacă va afla că ai plecat. Nu mi-am putut închipui că te-ai substituit verişoarei tale, dar după ce-am fost la voi, am plecat destul de îngrijorată de situaţie. Darroch a avut destul de multe relaţii cu tot felul de fete din regiune, dar niciodată nu l-am mai văzut aşa; se vedea clar că era îndrăgostit, prins într-o situaţie fără ieşire. Păreaţi atât de potriviţi unul pentru celălalt. Fii fără grijă, totul va fi bine. Poţi să ne povesteşti după ce vom trece aceste cursuri de apă. Nu te teme, nu sunt deloc adânci. Dar acela a fost râul principal – cel mai mare.

Într-adevăr, vadurile au putut fi trecute foarte uşor, deşi Apollo avu câteva mici ezitări. Apoi, când ajunseră pe drumul tăiat în stâncă, Rebecca le povesti

aventura ei deopotrivă de nebunească şi de nefericită.

Nici nu-şi putea închipui Matt ce efect benefic avu hohotul de râs în care izbucni când Rebecca termină de povestit. Joanna începu şi ea să râdă, eliberată de grija că Matt ar fi putut comenta cu asprime.

— Sunteţi amândoi nemaipomeniţi, dar nu e chiar atât de simplu. Darroch va avea impresia că i-am făcut o farsă şi mă va considera tot atât de responsabilă ca şi Becky. Voi încerca să rezist să stau acolo până când râul mai scade încă puţin. Ah, acum îmi dau seama că tot ce am avut acum la mine – portofel, cecuri – s-au pierdut; sunt toate pe fundul Rubiconului. Jo, am să te rog să-mi împrumuţi nişte bani până ajung în Dunedin; ţi-i vor trimite înapoi părinţii mei. Intenţionam să întrerup serviciul un an şi să scriu o carte într-o rulotă împrumutată de la nişte prieteni.

— Rămâi la Craigievar şi scrie acolo cartea, propuse Matt; un roman despre femeile care au înfruntat sălbăticia naturii de dragul bărbaţilor lor.

Merită să suporţi, pentru început furia lui

Darroch. Te asigur însă că supărarea lui nu va dura mult.

— Mai este un motiv pentru care nu pot rămâne. Nu este numai casa lui Darroch, ci şi a lui Lennox. Sunt sigură că mătuşa Davina va cumpăra pentru el acea porţiune de teren dacă se căsătoreşte cu Meg. Cum eu sunt imaginea vie a fostei lui iubiri, nu ar fi corect nici pentru Meg, nici pentru Lennox. Este normal să-l deranjeze şi, în final, ar ajunge să mă urască. Nici Darroch nu i-ar face niciodată una ca asta vărului lui.

Atât Matt, cât şi Joanna tăcură, îngânduraţi; o astfel de situaţie nu putea avea un final fericit.

Capitolul 10

Darroch şi Meg terminaseră de discutat. Dacă ar fi auzit, Rebecca ar fi rămas foarte surprinsă. Avuseseră atât de multe lucruri de explicat, de întrebat, de înţeles, încât amândoi se simţeau epuizaţi.

— Ei, asta este, spuse Darroch. Rămâi aici, Meg; nu te las să traversezi iar râul şi să faci tot drumul până la Pukewhetu în starea în care te afli.

— Nu am traversat Rubiconul. Gwill m-a dus cu avionul la Heronscrag şi de acolo am venit călare.

— Chiar şi aşa, rămâi. Desigur, a fost mai bine să afli că nu e vorba de Becky. Te admir pentru curajul de a o înfrunta; ştiu că ai făcut-o de dragul lui Lennox.

— Din ambiţie, Becky nu ar fi cedat, fără să-i pese că-i distruge viaţa lui Len, deşi acesta îi spusese clar că între ei totul se terminase. Dacă acea schimbare ar fi fost reală, atunci situaţia s-ar fi complicat. Joanna şi Verona erau încântate de modul în care se comporta; au dat telefon şi au vorbit şi cu Queenie. Înainte de a primi scrisoarea de la Len, mă resemnasem cu gândul că se vor înţelege, iar eu trebuie să dispar de pe scenă. Apoi, am primit

scrisoarea – a fost pentru mine ca o minune. Ei, acum totul e rezolvat.

— Pentru tine şi Lennox, da, s-a rezolvat totul, încuviinţă Darroch încet, încruntat.

— Cred că sunt egoistă. Te rog să mă ierţi, Darroch. Mai ai încă probleme, nu-i aşa?

— Meriţi din plin tot ce ţi se întâmplă. Nu lăsa nimic să-ţi umbrească fericirea.

— Mulţumesc, se pare că am un văr foarte înţelegător. Sper… se întrerupse, apoi continuă după o clipă. E timpul s-o chemăm pe verişoara lui Becky. Trebuie să fie o situaţie groaznică pentru ea. Să mă retrag? Nu ştiu ce să spun, ce să te sfătuiesc.

— Nici nu încerca.

— Ştiu că e foarte greu să trebuiască s-o mai găzduieşti până când apele scad, dar, imediat ce va putea să plece, fii sigur c-o va face. Nimeni n-ar fi dispus după o astfel de întâmplare.

— De asta mă şi tem… Vino cu mine. Mai este ceva ce încă nu ştie şi asta ar putea avea mare importanţă.

Bătură la uşă şi, neprimind niciun răspuns,

bătură din nou.

— Nu are niciun rost, Rebecca. Trebuie să discutăm. Lasă-ne să intrăm, sau o vom face fără încuviinţarea ta.

În aceeaşi clipă, deschise uşa.

— Rebecca, unde eşti?

Ieşi repede din încăperea goală, urcă în observator, apoi reveni în fugă, chemat de Meg care-i arăta cele câteva rânduri scrise în grabă.

— Darroch, spuse aceasta îngrozită, şi ea a crezut că am traversat Rubiconul. Spune-mi, cum e? A mai scăzut?

— Chiar dacă ar mai fi scăzut, tot e mult prea adânc.

Trăsăturile chipului lui păreau sculptate în granit.

Fără să mai ezite, ieşi în fugă, încălecă pe calul lui Meg şi porni în galop. La rândul ei, Meg încălecă pe Grey Streak, aşa neînşeuată cum era şi-l urmă pe Darroch. Acesta ajunsese deja în dreptul râului şi scruta orizontul, spre celălalt mal – nu se vedea nicio urmă.

— Nu avea cum să reuşească… Apollo a intrat în vârtej şi probabil că apa a luat-o… Ah, Dumnezeule! gemu el. Dacă măcar ar fi reuşit să ajungă la una din limbile de pământ – e singura speranţă.

— Nu despera! A spus că ştie bine să călărească.

Merseră de-a lungul malului, privind atent albia râului. Darroch era atât de concentrat, încât nici nu auzi tropotul cailor pe şoseaua de deasupra malului. Din fericire, Meg, ridicându-şi privirea, zări călăreţii.

— Darroch, uită-te în sus… Se văd nişte oameni călare şi… unul din ei îl mână pe Apollo.

Urmă un moment îngrozitor. La început, nu şi-au dat seama că erau două persoane pe unul din cai şi, oricum n-ar fi putut-o recunoaşte pe Rebecca, pierdută în faldurile hainelor lui Matt. Oricum, era cineva care, cu puţin noroc putea oferi o informaţie.

Darroch scoase un strigăt cutremurător. Nici cei trei nu-i observaseră pe Darroch şi Meg, dar se opriră imediat, surprinşi şi speriaţi, dându-şi seama clar că era vorba despre o situaţie urgentă.

Darroch şi Meg porniră imediat pe poteca laterală – o bifurcaţie care făcea legătura între cele

două drumuri. Când ajunse la câţiva metri depărtare de ei, Darroch se opri şi, fără să-şi dezlipească privirea de la ghemotocul înfăşurat în nişte haine imense, aşezat în faţa lui Matt, întrebă, cu vocea răguşită de emoţie, abia putându-şi mişca buzele aproape rigide:

— A păţit ceva?

— Absolut nimic, numai că are nevoie de o baie fierbinte şi haine uscate, răspunse Matt pe un ton cât mai liniştitor.

Darroch descălecă, făcu un pas, apoi se prăbuşi.

— Ţine frâul, Rebecca! strigă Matt şi într-o secundă ajunse lângă prietenul lui, îngenunchind să vadă ce i se întâmplase. Dumnezeule! Acum el a leşinat!

Nu dură decât câteva clipe, după care Darroch deschise ochii, focalizând imaginea cu oarecare efort.

— Nu am leşinat. N-am leşinat niciodată în viaţa mea. Dar… m-am liniştit.

Matt nu se putu abţine să nu izbucnească într-un hohot de râs.

— În orice caz, a fost cea mai bună imitaţie de

leşin pe care am văzut-o… E-n regulă, amice; jur să nu povestim nimănui.

— Rămâi unde eşti! strigă deodată Rebecca, văzându-l că încearcă să se ridice, apoi descălecă şi alergă spre el.

Se pare că era exact ce aştepta calul lui Matt: eliberat, fugi. Văzând ce se întâmplă, Joanna încercă să-i prindă hăţurile, dar nu numai că nu reuşi, ci le scăpă din mână şi pe ale lui Apollo. Acesta hotărî imediat că ideea tovarăşului lui de drum fusese foarte bună şi o puse şi el în aplicare imediat, pornind liber în galop.

— Uite ce-aţi făcut! strigă Matt desperat. Joanna, nu cumva să te mişti din şa, dacă nu vrei să te leg acolo!

Rebecca îngenunche lângă Darroch.

— În ce hal m-ai adus! spuse acesta, sprijinindu-se într-un cot.

— Ştiu, a fost îngrozitor şi pentru mine; trebuia să-ţi fi spus cu mult timp în urmă, dar am sperat…

— Nu la asta mă refer, ci la faptul că m-ai speriat îngrozitor; atât de cumplit, încât m-am făcut de râs, eu

un bărbat atât de obişnuit să înfrunt greutăţile.

Matt puse capăt acelei scene ce risca să se transforme din dramatică în uşor ridicolă.

— Hai, Rebecca, sus, urcă pe cal în faţa Joannei. Meg, ia-l pe Darroch pe calul tău, iar eu voi călări pe cel pe care eşti tu acum

— Fără şa.

Tot drumul spre casă, Rebecca se gândi cu groază la ceea ce avea să urmeze: probabil va fi dusă la baie, ca un copil care tocmai căzuse într-o băltoacă, după care va trebui să-l lase pe Darroch să-şi răsucească pumnalul în rana ei.

Într-adevăr, când ajunseră la fermă, protestele nu avură niciun efect. Joanna îi pregăti o baie fierbinte şi-i alese hainele cu care să se îmbrace, totul cu o pedanterie căreia Rebecca nu-i vedea niciun rost şi care o înnebunea.

— Aş fi preferat să fiu în stare de inconştienţă, să am temperatură, să delirez… orice, numai să nu fiu nevoită să am o explicaţie cu Darroch şi să rămân aici până când apele râului scad.

— Prostuţo! încă nu-ţi vine să crezi cât de

norocoasă eşti? Darroch nu te va lăsa să pleci de aici pentru nimic în lume, tot aşa cum nici Matt nu m-ar lăsa. Am să-ţi spun povestea mea odată.

— Nu voi mai fi aici. Voi, care aveţi căsnicii fericite aveţi tendinţa să faceţi totul, să împărţiţi această fericire şi celor din jur. Cum pot rămâne? Este exclus.

— De ce nu? Darroch trebuie să simtă o mare uşurare pentru faptul că nu eşti Becky, că nu mai trebuie să lupte împotriva acelei atracţii nepermise faţă de logodnica vărului lui. Becky a dispărut pentru totdeauna, aşadar, ce-i cu tine?

— Încă tot nu înţelegi? Este groaznic să ai pe cineva identic din punct de vedere al înfăţişării – aproape că îţi fură individualitatea. Acum, de exemplu, faptul acesta constituie o barieră de netrecut. Chiar dacă Darroch m-ar ierta, tot n-aş putea rămâne; repet ceea ce v-am mai spus deja, pe drum: sunt imaginea vie a fostei iubiri a lui Lennox. Cum pot rămâne, în acest caz?

— Rebecca, sunt sigură că asta se poate rezolva. Nu mă întreba de ce simt aşa. Şi acum, să ne grăbim

cu îmbrăcatul.

— Merg aşa cum sunt, nu mă interesează cum arăt. Dă-mi blugii. Şi aşa, dacă Darroch o fi ţinut un pic la mine, minciuna mea a făcut pesemne să dispară totul. Ţin să cred că nu a fost nimic profund, ci doar conjunctura… Joanna, nu-mi pun rochia. Nu mă îmbrac în rochie!

Protestele erau inutile. Din valiza pe care Rebecca o mai lăsase în cameră, Joanna alese o rochie în nuanţe de albastru, verde şi turcoaz, aşa cum erau ochii acesteia.

— Haideţi, fetelor, grăbiţi-vă, nu mai avem răbdare! se auzi vocea lui Matt.

— Vin, răspunse Rebecca, enervată, ieşind cât putu de repede pe lângă Joanna, înainte ca aceasta să-şi pună în aplicare planul de a o farda.

Joanna o urmă imediat, iar Meg era deja în living, alături de bărbaţi. Dar, nu mai conta; umilinţa ei era totală.

— Nu eu am vrut să mă îmbrac aşa, izbucni Rebecca, văzându-l pe Darroch în picioare în faţa căminului, cu braţele încrucişate şi buzele strânse. Jo

m-a forţat. Te rog, cheamă-l pe Gwill să mă ia imediat de aici cu avionul, cel mai târziu mâine.

— Termină cu prostiile, Rebecca şi aşază-te. Ai trecut printr-un calvar.

— Nu, am să rămân în picioare. Aştept scandalul pe care eşti, de bună seamă, îndreptăţit să mi-l faci. Oricum, nu va fi nimic în comparaţie cu tot ce mi-am reproşat eu însămi. Începe, ca să terminăm mai repede.

— De acord, numai să plece asistenţa.

Niciunul din cei trei – Matt, Joanna şi Meg – nu făcu niciun pas.

— Nici gând, spuse Meg. Nu ştiu ce intenţionezi să spui, Darroch, dar eu i-aş săruta tălpile pentru că a luat locul lui Becky. Am venit aici scoţând flăcări pe nas, dar toate temerile mele s-au dovedit nefondate. În orice caz, Darroch Fordyce, eşti un fraier mai mare decât mi-aş fi putut închipui vreodată dacă o laşi să plece de la Craigievar.

— Şi tu, Meg King, o fraieră şi mai mare, dacă-ţi închipui că aş putea s-o las. Singurul motiv pentru care speram să ne lăsaţi singuri era că, în mod absolut

firesc, nu vreau să am martori când o cer în căsătorie… Niciun bărbat n-ar vrea…

— Bineînţeles că nu, şi cu toate acestea, acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, spuse Matt. Vărul meu mai mare nu m-a scutit de prezenţa lui, aşadar, tu de ce ai duce-o mai bine? Nu pentru tine stau aici şi nici nu vreau să-ţi stric acest moment, pentru nimic în lume. Rămân ca să mă conving că Rebecca nu este nedreptăţită. De asemenea, aş vrea s-o conving să te accepte, pentru că are o idee fixă că, după tot ce s-a întâmplat, îi este imposibil să se mărite cu tine. Nu, nu mă întrerupe Joanna, vorbesc foarte bine.

Rebecca rămase ca o stană de piatră. Auzea bine ce se discuta? Da, chiar şi aşa, rămânea problema lui Lennox: ce va simţi acesta când se va întoarce şi va veni aici?

— Hai, Darroch, spune ce e de spus, interveni Joanna. Matt nu ştie, dar Meg mi-a şoptit cât Rebecca era în baie. Vezi tu, ideea fixă a Rebeccăi este că nu se poate căsători cu tine fiindcă i-ar aminti lui Lennox permanent de relaţia lui eşuată. Aşadar, e cazul să lămureşti lucrurile. Şi nu ne cere să plecăm, pentru că

nu o vom face.

— Ascultă-mă bine, Rebecca, începu el. Mătuşa Davina s-a întâlnit cu Lennox în Fiji – vasul pe care ea se îmbarcase într-o croazieră a ajuns acolo. Ştii că Lennox a fost întotdeauna pasionat de mare şi de vapoare… poate un pic mai mult decât de munte. În Fiji era o casă de oaspeţi de vânzare; de fapt, casa se vindea şi cu o mică flotă de ambarcaţii de plăcere. Cu banii pe care i-ar fi dat pentru pământul de aici, mătuşa Davina va cumpăra această casă în Fiji. Va fi un adevărat paradis pentru Len… pentru el şi Meg. Cât despre mine, eram într-o încurcătură îngrozitoare: te iubeam, dar… dar cum puteam să-i fac una ca asta lui Len… ţie… Credeam că te-ai întors de dragul lui. Nu ştiam că avusese înţelepciunea să-şi dea seama că viitorul lui este alături de Meg.

Rebeccăi nu-i venea să creadă. Închise ochii, simţind o uşoară ameţeală.

— Nu-ţi vor lipsi munţii?

— Voi fi cu Lennox; îmi va fi de-ajuns.

— Ei, şi acum… voi trei – afară! spuse Darroch, cu ochii strălucitori.

— Mai întâi, propunerea oficială, insistă Matt.

— Of! Cine mai are nevoie de duşmani cu astfel de prieteni? Cedez. Rebecca Menteith, vrei să fii soţia mea?

Buzele Rebeccăi se deschiseră într-un zâmbet larg şi ochii ei verzi-albaştri străluceau de fericire.

— Cred şi eu că da!

Izbucniră toţi în râs.

— Cam groaznic pentru o scriitoare! comentă Joanna. Bun, acum ne putem retrage, Darroch.

Brusc, Darroch şi Rebecca rămaseră singuri. Într-o clipă, Darroch o cuprinse în braţe şi o strânse la piept cu pasiune.

— Iubito, eşti a mea. Eşti cea adevărată, nu Becky, nu fosta logodnică a lui Len. Eşti Rebecca!

După care, nu au mai fost necesare alte cuvinte şi, oricum, n-ar mai fi fost posibil a fi rostite.

O jumătate de oră – atât avuseseră; după care Joanna bătu la uşă şi-i anunţă că auzea venind ajutoarele lui Darroch şi copiii.

— Ce le vom spune? întrebă Rebecca, îngrozită. Mai ales copiilor?

— Le voi spune adevărul. Copiii nu suportă secretele şi misterele, tot ceea ce adulţii le ascund. Vor accepta aceasta ca pe unul din lucrurile ciudate şi minunate pe care adulţii le fac. Dar, voi proceda în felul meu. Vino şi aşază-te lângă foc şi aşteaptă. Merg să-i aduc. Se duse pe verandă, să-i întâmpine. Veniţi pe aici, avem o surpriză pentru voi.

— Ador surprizele, spuse Nan. E una plăcută?

— Foarte plăcută: un oaspete.

Făcură toţi diferite presupuneri, urmându-l pe Darroch; ajunseră deja în salon, unde o văzură pe Becky, fără însă a reacţiona.

— Copii, amici, aceasta nu este Becky, ci verişoara ei, Rebecca.

Şase perechi de ochi o priviră curioşi.

— Cum a ajuns aici? întrebă Lindsay. Am văzut în curte caii de la ferma Heronscrag. Ce se petrece? Şi de ce ai figura asta fericită, Darroch?

— Pentru că tocmai m-am logodit. Mă voi căsători cu Rebecca.

— Am impresia că-mi pierd minţile, comentă Duncan, aşezându-se pe braţul fotoliului în care stătea

Joanna. Da, da, asta este… Am avut nişte discuţii ciudate cu Becky în ultima vreme… am avut aceeaşi impresie. Şi unde e Becky?

— Da, unde e Becky? se arătă foarte interesat şi Andrew. Vreau să-i arăt melcul meu.

— Nu înţeleg, spuse Keit, scărpinându-se în cap. Am văzut la televizor că verişoara lui Becky era într-o croazieră. Acum, ar trebui să fie undeva în mijlocul Pacificului şi, când colo, e aici… şi spui că te-ai logodit cu ea, deşi nici nu o cunoşteai! Ştiu că lucrezi repede!

— Vreau să-i arăt lui Becky melcul meu! Tonul lui Andrew deveni mai imperativ.

— Iat-o, spuse Darroch, luându-l pe Andrew de mână şi conducându-l lângă Rebecca. E un pic cam greu de înţeles, dar… ascultă: prima Becky voia să se mărite cu unchiul Lennox, dar apoi a plecat; verişoara ei, Rebecca, a venit aici încercând să rezolve această situaţie şi eu am crezut că e Becky. Atunci, s-a hotărât să ne facă o farsă. Adu-ţi aminte că şi Becky povestea cum se dăduse de multe ori una drept cealaltă când erau mici. Rebecca a văzut că aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de noi, s-a gândit că ne vom supăra

că Becky a plecat, aşa că s-a dat drept Becky. Ce năzdrăvănie din partea ei, nu-i aşa?

— Nu, spuse Andrew simplu; nici nu-i păsa de fapt. O privi în ochi, îi zâmbi şi depuse ofranda în braţele ei: Este cel mai grozav melc pe care l-am găsit vreodată – o frumuseţe. Ţi-l dăruiesc ţie, Becky. Cum îl vei numi?

— Iată primul meu dar de logodnă. Mulţumesc, Andrew. îl voi numi Sylvester.

— Mi-a trecut la un moment dat prin minte că o astfel de schimbare este imposibilă, spuse Duncan, care începea să-şi revină din surprindere. Dar cum va primi Lennox vestea?

— Darroch, spune-le despre planurile lui… despre faptul că se va căsători cu Meg. Totuşi… nu înţeleg ceva: după ce ai vorbit cu mătuşa Davy, de ce nu mi-ai spus că Len nu se va mai întoarce la Craigievar?

— Nu ştiam că se va căsători cu Meg. M-am gândit că viaţa plină de culoare pe o insulă tropicală te va atrage mult mai mult decât cea de la Craigievar. împotriva oricărei raţiuni, era ceva ce mă împiedica să

te las să pleci.

— Mai bine încep să sărut chiar acum viitoarele mirese, spuse Duncan, ridicându-se. Şi, mi se pare că o dublă logodnă se cere sărbătorită cu şampanie la o cină festivă.

Cuvintele lui avură un efect ciudat asupra celor trei femei care se priviră îngrozite.

— Spune-mi, Rebecca, înainte ca toată această nebunie să înceapă, aveai intenţia să pregăteşti ceva pentru cină? Avem norocul să fie dezgheţată o bucată de carne?

— Meg, băieţi, copii, toată lumea în bucătărie, la treabă!

— Am o mulţime de întrebări să-i pun lui Becky… Rebeccăi, spuse Nan. De exemplu, pe cine vei avea ca domnişoară de onoare?

— Am impresia că, de acum încolo, nimeni nu ne va mai băga în seamă, spuse Darroch. Un singur lucru vă spun: nici gând să aşteptăm până după Crăciun cu nunta – va fi luna viitoare, în bisericuţa dintre munţi.

Era miezul nopţii când toţi se retraseră.

— Te conduc până la uşa camerei tale, dar acum

nu mă voi mai simţi vinovat pentru sărutul de noapte bună.

Prin fereastra din capătul coridorului se vedeau mii de stele.

— Ador priveliştea aceasta.

— Sper să existe ceva care să-ţi placă şi mai mult – priveliştea văzută de la fereastra camerei mele. De acolo se vede şi Rubiconul.

— Dragul meu Rubicon!

— „Drag?” Când era să mi te ia? Şi acum mă îngrozesc doar gândindu-mă.

— Nu, iubitul meu. Rubiconul va fi întotdeauna râul care închide micul nostru univers în el. Cât de mult le-am invidiat în seara aceea pe Joanna şi Verona!

— De ce?

— Îţi spun altă dată… când nu voi mai avea motiv să le invidiez. Darroch, să nu lipsim prea mult în luna de miere; cel mai bine va fi înapoi, aici.

— Trebuie să plec acum… nunta mi se pare insuportabil de îndepărtată…

Sylvie şi Ewan, împreună cu copiii, le pregătiseră

o masă minunată de bun venit; acum plecaseră acasă la ei, la Kildrummy. Apele râului crescuseră din nou şi piscurile erau acoperite cu zăpadă.

— Să te întorci acasă din luna de miere pe o insulă tropicală şi să găseşti aşa ceva… Trebuie să fii nebună, doamnă Fordyce, o necăji Darroch.

— Aceasta este adevărata noastră lume, aici este tot ce-mi doresc. Aşa am simţit din prima clipă în care am ajuns aici. Numai că atunci nu aveam nici cea mai mică speranţă.

— Şi erai invidioasă pe Joanna şi pe Verona; nu ai de gând să-mi spui de ce?

— Pentru că, după seara romantică pe care am avut-o, n-a trebuit ca ele să spună „Noapte bună” şi să se despartă de fiinţa iubită, ca mine, ci pentru ele a urmat o noapte de pasiune. Există şi alte culmi pe care te poţi înălţa, Darroch, aşa cum ştim şi noi.

— Aşa cum ştim atât de bine, spuse el, conducând-o în camera lor.

Sfârşit